

Ikt. sz.: KOB-41/16-2/2019.

KOB-10/2019. sz. ülés
(KOB-22/2018-2022. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Kulturális bizottságának**
2019. november 26-án, kedden, 9 óra 02 perckor
az Országház félemelet 10. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása	6
Dr. Kásler Miklós, az emberi erőforrások miniszterének éves meghallgatása	7
<i>Dr. Kásler Miklós beszámolója</i>	7
<i>Kérdések, vélemények</i>	14
<i>Dr. Kásler Miklós reagálása</i>	26
Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszter éves meghallgatása	30
<i>Dr. Palkovics László beszámolója</i>	30
<i>Kérdések, vélemények</i>	41
<i>Dr. Palkovics László válaszai</i>	52
Az ülés berekesztése	62

Napirendi javaslat

1. Kásler Miklós, emberi erőforrások minisztere éves meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)
2. Palkovics László innovációs és technológiai miniszter éves meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)
3. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Pósan László (Fidesz), a bizottság elnöke

Dr. Hoppál Péter (Fidesz), a bizottság alelnöke

Dr. Kállai Mária (Fidesz), a bizottság alelnöke

L. Simon László (Fidesz), a bizottság alelnöke

Simon Róbert Balázs (Fidesz), a bizottság alelnöke

Ander Balázs (Jobbik), a bizottság alelnöke

Kunhalmi Ágnes (MSZP), a bizottság alelnöke

Dunai Mónika (Fidesz)

Dr. Vinnai Győző (Fidesz)

Földi László (KDNP)

Farkas Gergely (Jobbik)

Dr. Hiller István (MSZP)

Gréczy Zsolt (DK)

Szabó Szabolcs (független)

Helyettesítési megbízást adott

Demeter Zoltán (Fidesz) dr. Vinnai Győzőnek (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Takács Gabriella főmunkatárs

Gyevánné Zweig Zsuzsanna bizottsági munkatárs

Meghívottak

Hozzászólók

Dr. Kásler Miklós, az emberi erőforrások minisztere

Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszter

Dr. Keresztes László Lóránd (LMP) országgyűlési képviselő

Megjelentek

Dr. Rétvári Bence államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

Dr. Szabó Tünde államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

Maruzsa Zoltán államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

Dr. Fazekas Attila Erik helyettes államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

Krucsiné Herter Anikó helyettes államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

Dr. Fülöp Péter helyettes államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)

Schanda Tamás államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

Prof. Dr. Bódis József államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

Pölöskei Gáborné helyettes államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

Dr. Horváth Zita helyettes államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

Gulyás Tibor helyettes államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

Dr. Lukács Ágnes kabinetfőnök (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

Varga-Szabó Szilvia sajtófőnök (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 9 óra 02 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Tisztelettel köszöntök mindenkit, aki a mai bizottsági ülésen részt vesz. Tisztelettel köszöntöm Kásler Miklós miniszter urat.

Tisztelt Bizottság! A mai délelőttre kiküldött napirendi javaslatban miniszteri meghallgatások szerepelnek: 9 órától az emberi erőforrások miniszterét, 11 órától pedig az innovációs és technológiai minisztert hallgatnánk meg; tehát ez a délelőtti programra vonatkozó napirendi javaslat. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy van-e bárkinek a napirendi javaslattal kapcsolatosan észrevétele, megjegyzése. *(Senki sem jelentkezik.)* Ilyet nem látok.

Akkor a napirendről szavazunk. Kérem, aki elfogadja a napirendet, az kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Egyhangú, köszönöm szépen.

Tisztelt Képviselőtársaim! A korábbi időszakokhoz hasonlóan most is arra tennék javaslatot, erre utaltunk egyébként a kiküldött írásos tájékoztatóban is, hogy az időkeretekre legyünk tekintettel, a hozzászólásokat is időkeretben bonyolítsuk le. Mint ahogy említettem, 11 órától másik bizottságban van beszámolási kötelezettsége a miniszter úrnak, és hozzánk is 11 órára egy másik miniszter úr érkezik. Ebből következően az időkerettel racionálisan meg kellene próbálnunk gazdálkodni.

Ebből következően azt a javaslatot terjesztem elő, hogy mind a két meghallgatás során oly módon osszuk be az időkeretet, hogy minden képviselő 2 percben fel tudja tenni a kérdését, a frakcióknak még pluszban 5-5 perc járul mindehhez. Tehát ez azt jelenti, hogy a képviselői számot szorozzuk 2 perccel, plusz hozzáadjuk frakciónként az 5 percet, ily módon a kormánypárti és ellenzéki hozzászólások összesen 28-28 percet jelentenének, ez 56 perc, és ugyanennyi időkerete lenne a miniszter úrnak is mind az expozéra, mind pedig a válasza. Ez a napirenddel kapcsolatos időkereti javaslat, erről a bizottságnak vita nélkül kell határoznia.

Van-e bárkinek ezzel kapcsolatban ügyrendi természetű előterjesztése, mert maximum ezt lehet tenni. *(Jelzésre:)* Szabó Szabolcs képviselő úr, parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen. Nagyon nem húznám az időt, mert mindig ezeken a vitákon átmegyünk, csak jelezném igazából miniszter úrnak, ő talán nem tudja, hogy az elődje, Balog Zoltán az egyik ilyen vita után jelezte, hogy ő hajlandó esetleg később még pluszidőkeretet is biztosítani, és azt hiszem, volt is ilyen alkalom, amikor egyszer így pluszban eljött. Tehát elvileg ezek a viták feloldhatók, ha esetleg miniszter úr még valamikor a következő hónapokban el tud majd jönni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kíván-e miniszter úr erre a felvetésre reagálni? *(Dr. Kásler Miklós jelzésére:)* Parancsoljon!

DR. KÁSLER MIKLÓS, az emberi erőforrások minisztere: Az első parlamenti meghallgatásomon javasoltam, hogy ha bármelyik képviselőnek van használható javaslata és ötlete, keressen meg. Ezt fenntartom változatlanul, úgyhogy bármikor, reggel, délben, este, földön, vízen, levegőben várom önöket szeretettel, és készséggel állok rendelkezésre.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Tisztelt Bizottság! Ha nincs további ügyrendi észrevétel, akkor szavazzunk az időkeretről. Tehát az általam előterjesztett javaslat lényege: 2 perc képviselónként plusz 5 perc frakciónként. Aki ezzel a javaslattal egyetért, kérem, az kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* 9 igen. Ki nem ért egyet vele? *(Szavazás.)* 4 nem. Köszönöm szépen, tehát a bizottság megszavazta az időkeretet.

Dr. Kásler Miklós, az emberi erőforrások miniszterének éves meghallgatása

Tisztelettel köszöntöm még egyszer miniszter urat, államtitkár urakat, államtitkár asszonyt. Bocsánat, nem ebben a sorrendben kellett volna! *(Dr. Hiller István megérkezik az ülésre.)*

Megadom a szót legelőször Kásler Miklós miniszter úrnak a kezdő beszámolóra, majd azt követően a képviselői kérdések és utána a miniszteri viszonzó válasz következik. Tessék, parancsoljon, miniszter úr!

Dr. Kásler Miklós beszámolója

DR. KÁSLER MIKLÓS, az emberi erőforrások minisztere: Tisztelt Elnök Úr! Képviselő Asszonyok és Képviselő Urak! A feladatom az, hogy számoljak be arról, hogy mi történt az elmúlt egy évben. Tekintettel arra, hogy a minisztérium rendkívül széles területeket ölel fel, és három ágazat munkája van napirenden, szíves engedelmükkel jegyzeteket használok, mivel számokról, tényekről és konkrétumokról szeretnék beszélni.

Az oktatással kezdeném, és rögtön azzal, hogy az oktatási támogatások jövőre elérik a 2090 milliárd forintot, így a kormány 2020-ban 645 milliárd forinttal többet költ oktatásra, mint amit 2010-ben az oktatásra fordítottak. Magyarország az európai átlag fölött támogatja az oktatást, a GDP 4,9 százalékát fordítja oktatási célokra, az európai átlag 4,7 százaléka a GDP-nek. Minden forrást egybevetve, az infrastruktúra fejlesztésére 323 milliárd forintot fordított a kormány, több mint 800 helyszínen zajlik jelen pillanatban beruházás. Ebből az összegből 174 milliárd forint magyar forrás; ilyen a „Modern városok” program, de hazai forrásból épülnek tornatermek, tanuszodák, számos iskolabővítés zajlik, felújítások, ezekre majd kicsit részletesebben visszatérnék. További 149 milliárd forint európai uniós forrásból áll rendelkezésre, ez általában iskolaépületek korszerűsítésére, felújítására és bővítésére szolgál.

Széles hullámokat vet, és rengeteg félreértés övezi a nemzeti alaptantervet, amelynek az előkészületi munkálatai 2018. augusztus 6-án befejeződtek, ezt követően szakmai és társadalmi vitára bocsátottuk. Több mint ezer hozzászólás érkezett személyek részéről, szakmai szervezetek részéről, pedagógusok részéről, Kárpát-medencei és a világ legkülönbözőbb pontjain lévő, működő pedagógus-szakszervezetektől, zömmel magyar szervezetektől.

A társadalmi-szakmai vita lezajlott a múlt év szeptember végéig, ezt követően a több mint ezer észrevétel feldolgozása megtörtént; miniszteri biztos vezetésével elkészült az alaptanterv, elkészült a kerettanterv, elkészült a javaslat az érettségi körülményeire, elkészült az elképzelés arra vonatkozóan, hogy a pedagógusok felkészítése hogy történjen; előkészületek történtek a tankönyvek megírására, illetve annak a digitális formáira. Az anyag előrehaladott állapotban van, a kormány bármikor napirendre tűzheti, és ettől kezdve az anyag megy tovább a maga útján a megvalósítás felé.

Ugyancsak rendkívüli viták övezik a nyelvtanítás kérdéseit. Ez is olyan, mint a magyar futball, hogy számos vélemény létezik egymás mellett, egyetlenegy közös pont van, hogy jobban kellene idegen nyelveket beszélni. Abban, hogy ezt hogy lehet elérni, megoszlanak a vélemények, nagyon sokféle tanári megközelítés van, a

nyelvtanároknak nagyon markáns álláspontja van, a diákoknak is és a szülőknek is. Mindezeknek a következtében a kormány úgy döntött, hogy a következő évtől lehetővé teszi a 9. és a 11. osztályos tanulóknak azt - gimnáziumok, szakgimnáziumok esetében -, hogy eljussanak a célországba, és nyelvi környezetben legyen alkalmuk kétszer két héten keresztül egyéni vagy csoportos utazás keretei között tanulmányozni, tanulni, gyakorolni a célország nyelvét. Ez német, angol, francia, illetve a két tanítási nyelvű iskola tanulói számára kínai. Ennek az előkészületei megtörténtek, a folyamat lezajlott, az igényeket felmértük. A jelentkezők számát is felmértük, illetve a fogadókészséget is a célországokban, Írországból, Angliában, Máltán, Franciaországban, Németországban, Ausztriában, illetve Kínában.

Nagyon hálásak vagyunk az itt működő érintett országok kulturális intézményeinek, nagyon sokat segített a Goethe Intézet, British Council, Francia Intézet, a magyar külügy ugyancsak jelentős segítséget adott.

A potenciális résztvevők száma 140 ezer fő, illetve a támogatás összege körülbelül 34-35 milliárd forint esetenként.

A lebonyolítást a Tempus végzi. Az előkészületek, illetve a megoldási javaslat a szervezésre elkészült.

November végéig a pályázati felhívás megjelent. 2020 februárjában a jelentkezés konkretizálódik, és az utazások júniusban a célországokba elindulnak.

Az ingyenes tankönyvellátást 2013-ban az 1-4. évfolyam esetében indította el a kormány, 2017-ben egy ütemben az 5-9. évfolyamban, 2020-tól kezdve pedig minden tanulónak ingyenesen jár a tankönyv, amelynek a támogatási összege megközelítően 14 milliárd forint.

Ha százalékokban akarjuk kifejezni, hogy az ingyenes tankönyvellátásban részesülő diákok aránya milyen volt, akkor 2013-ban 54 százalék, 2019-ben 85 százalék és a következő évben ez minden tanulóra vonatkozik. Ez jelentősen csökkent a családok kiadásait, ami 2013-ban 7,2 milliárd forint volt, 2019-ben pedig 1,3 milliárd.

Ebben a tanévben, tehát a 2019-2020-as tanévben majdnem 3 ezer tankönyv, munkafüzet áll rendelkezésre. Ennek körülbelül a felét állami kiadású tankönyv jelenti, a többit pedig magán.

A tankönyvek terjesztését a Könyvtárellátó Nonprofit Kft. végzi.

A köznevelési intézmények digitális átállítása eléggé tempósan és dinamikusan folyik. Ennek a fedezetét egy EFOP-projekt biztosítja, amelynek célja az, hogy minden magyar iskolában a széles sávú internet és a wifihálózat kiépüljön.

Az érintett iskolák száma 3500 tankerületi fenntartású iskola.

A digitális eszközök beszerzése ezzel párhuzamosan megtörtént, ez körülbelül százezer informatikai eszközt jelent. Ez vonatkozik a tanárok ellátására és vonatkozik a diákok ellátására is.

Ezzel párhuzamosan 2 milliárd forint támogatásból elindult a pedagógusok felkészítése a digitális eszközök alkalmazására. Ez 40 ezer tanárt érintett.

A digitális tartalom fejlesztését a kormány 4,3 milliárd forinttal támogatta.

A tavalyi kétszeres Kodály-évforduló teremtette meg a méltó keretet arra, hogy elinduljon a hangszeres program, mely érinti a zenei szakközépiskolákat és érinti az alapfokú zenei képzést is, de érinti a többi iskolát is. Ez a legkülönbözőbb hangszeres cseréjét jelenti, beleértve a művészeti képzéseknél a pianínót, illetve az elektromos zongorát. A lefedettség az országban ezzel teljes.

A kormány figyelmet fordít arra, hogy a végzettség nélküli iskolaelhagyásokat megfelelő módon kezelje. 2016 óta működik a lemorzsolódás megelőzését szolgáló korai jelző és támogató rendszer. Ennek a lényege az, hogy azokat a tüneteket jelezze megfelelő időben, ami arra utal, hogy a lemorzsolódás bekövetkezik. Ilyen a

tanulmányi eredmény romlása, a hiányzás, az évisméltés, a szociális helyzet romlása. A jelenségek észlelésekor értelemszerűen lehetőség kínálkozik arra, hogy az ezzel kapcsolatos intézkedéseket időben meg lehessen tenni. Ennek a másik fele az, hogy a pedagógusokat is fel kell készíteni ezeknek a helyzeteknek a felismerésére is és a kezelésére is, tehát módszertant és pedagógiai eszközöket lehet ilyenkor részükre biztosítani.

Beérkeztek az iskolákból az ezzel kapcsolatos jelzések, aminek a végeredménye az, hogy az iskolák 85 százaléka jelezte vissza azt, hogy vannak veszélyeztetett tanulók, és a magyar iskolák 11 százalékában nincsen.

A lemorzsolódással kapcsolatos intézmények szolid hatásait észlelni lehet: a veszélyeztetett tanulók aránya 2017-ben 11 százalék volt, 2018-ban 8,8 százalék és 2019-ben 7,46 százalék.

A témahetekről röviden annyit mondanék el, hogy a pénztémahét keretében 1235 iskola több mint 2500 diákja vett részt 2019-ben. A témahét egy nemzetközi rangsor jelentős helyezését, ötödik helyezését jelentette. Itt arról van szó, hogy a diákok egy korai életkorban a pénzügynek, a gazdálkodásnak, a vállalkozási kompetenciáknak az alapjaival megismerkedjenek, illetve olyan módszertani segítség- és támogatási formákat ismerjenek meg, amelyeket a későbbiek során is tudnak használni. *(Dr. Hoppál Péter megérkezik az ülésre.)*

A digitális témahéten 2019-ben 1043 iskola 138 ezer tanulója vett részt, 3100 iskolai digitális projekt valósult meg. Itt a digitáliskompetencia-fejlesztés készségeinek a kialakítása jelentette a célt.

A fenntarthatósági témahéten ugyancsak 2019-ben 1500 iskola 3300 diákja vett részt. A szelektív hulladék-gyűjtési versenyen 18 tonna használt elemet és majdnem 5000 használt digitális szerkezetet gyűjtöttek össze.

Elindult a Lázár Ervin-program 2019-ben, ami azt jelenti, hogy a köznevelésben és annak bármilyen formájában részt vevő minden gyermek, minden egyéb körülménytől függetlenül, az első és a nyolcadik osztály között minden évben egyszer eljuthat bábshíházba, előadóművészeti előadásokra, múzeumokba, levéltárakba, közgyűjteményekbe. Ez körülbelül 700 ezer gyermeket érint minden évben, és nyilvánvalóan az életkornak megfelelő ismeretekkel és élményekkel találkozhatnak. Erre a programra a kormány ebben az évben 6 milliárd forintot biztosított, és a következő évtől kezdve pedig minden évben 5,5 milliárdot.

Ugyancsak állandó diszkusszió kérdése az, hogy van-e elég pedagógus vagy nincs elég pedagógus. Persze, itt is az interpretációnak rendkívül széles lehetősége van, a tények azonban azok, hogy 2010-ben 164 ezer pedagógus dolgozott Magyarországon, 2018-ban 170 ezer pedagógus. A pedagógusok fizetése 2013-hoz képest átlagosan 50 százalékkal emelkedett az életpálya bevezetése révén. Egyébként ez volt az a dolgozói csoport, ahol ez először jelent meg, ami azt jelenti, hogy kiszámítható az életpálya, kiszámíthatóak a fizetések, ami persze nem jelenti azt, hogy a korrekciók ne lennének folyamatosan és állandóan napirenden; a korrekció az emelést jelenti ebben az összefüggésben.

A kultúráról annyit szeretnék elmondani, hogy az elmúlt évben 453 milliárd forintot fordított a kormány, szakkifejezéssel élve, a kulturális szolgáltatásokra, amit én inkább úgy mondanék, hogy a kulturális élményekre és a kultúra megismerésére, élvezésére. Ez az összeg lényegesen magasabb annál, mint amit 2018-ra terveztünk. A 344 milliárd és a 453 milliárd forint között majdnem 25 százalék a különbség.

2010-hez képest a kultúrára ma két és félszer annyit fordít a kormány, ami megint csak azt jelenti, hogy a kultúra rendkívül lényeges. A 2019. évi 457 milliárd forint támogatáshoz képest 2010-ben a támogatás 198 milliárd forint volt. Az idei 453 milliárd forint 2020-ban ismételtelen emelkedni fog, és eléri az 578 milliárd

forintot; az ez évihez képest ez 9 százalékos emelkedést jelent. Az Eurostat statisztikája szerint a kulturális célú támogatások tekintetében, természetesen a GDP-hez mérten, Magyarország az Európai Unió éllovasa. A 2017-re vonatkozó teljesítési tényadatok szerint Magyarország esetében ez a szám 1,2 százalék.

Számítások készültek arra vonatkozóan, hogy a kultúrából van-e a nemzetgazdaságnak valamiféle haszna. Azt tudom mondani örömmel, hogy hozzájárul a kultúra a GDP és a bruttó hazai össztermék összegeihez, mégpedig pontosan olyan arányban, ahogy a magyar gazdaság növekszik; a kultúra esetében ez a képesség 2019 második felére vonatkozóan is 3,8 százalékos bővülést jelent.

Ugyancsak rendkívüli öröm számunkra az, hogy a kulturális helyszínek és a rendezvények látogatási aránya jelentősen nőtt és nő: a múzeumokba 1,4 millió emberrel, a hangversenyekre pedig 1,6 millió fővel több látogató, néző érkezett 2010-hez képest.

Ha az infrastruktúra fejlesztéséről beszélünk, akkor 2018-ban átadtuk a Budai Vigadó szecessziós épületet teljesen felújított állapotban. Ennek a támogatási összege megközelítőleg 8 milliárd forint volt. A felújított és kibővített épületben lehetett elhelyezni a Hagyományok Házáat, a Magyar Állami Népi Együttest, a Lajtai L. László Könyvtárat és Archívumot és a Népművészeti Módszertani Műhelyt is. Ez azt jelentette, hogy önálló próbatermet kapott a Magyar Állami Népi Együttes, megkétszereződött a kiállító- és rendezvényterek alapterülete, nőtt a kézművesműhelyek száma, és a könyvtár befogadóképessége is a duplájára nőtt.

Megújult a Nemzeti Múzeum kertje, komplex rekonstrukció történt, korszerű és többfunkciós belvárosi közhasználatú zöld felület jött létre. 2019. március 15-én az ünnepségnek már itt lehetett otthont biztosítani, és a felújítás augusztusra teljesen megvalósult.

Százmillió forintos támogatással a Múzeumkertben egy minden korosztály számára használható tematikus játszótér jött létre.

Ami a belső tartalmat illeti: sikerült a Seuso-kincseket méltó körülmények között kiállítani, amit a kormány 402 millió forinttal támogat.

Hét vidéki színházi felújítása, illetve a felújítás előkészítése van folyamatban: a Váci Dunakanyar Színházat 2018-ban átadták, a „Modern városok” program keretében 2022-re befejeződik a veszprémi színház felújítása, most adták át a kaposvári Csiky Gergely Színház épületét a teljes felújítás után, 2022-re befejeződik a debreceni Csokonai Színház felújítása, 2023-ra a Győri Nemzeti Színházé és ugyancsak 2023-ra a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színházé. Hazai forrásból valósul meg 2020-ig a szolnoki Szigligeti Színház felújításának a kivitelezése, ami jelenleg is folyik, és 2023-ra fejeződik be a kecskeméti Katona József Színház felújítása, ami előkészítési fázisban van.

Nagyon szép terv a Nyugati pályaudvar és a Ferdinánd híd közötti rendkívül elhanyagolt barna területen a Nagycirkusz felújítása. Ezt ettől kezdve szívesen nevezünk úgy, hogy Nemzeti Cirkuszművészeti Központ. Ezen a területen megint csak egy rendkívül nagy zöldterület-rekonstrukció venné körül a rendkívül impozánsnak tűnő új cirkuszépületet, amelyben közösségi és művészeti tér kialakítását tervezzük, képző és oktató helyeket, művészszállásokat, állattartó helyet és bemutató teret.

A kulturális egyensúlyok megteremtése érdekében két új kulturális díj alapítására került sor. Az egyik az írófejedelem, Herczeg Ferencről elnevezett díj, a történelmi regények nivós szintű megírásának az értékelése és díjazása érdekében, illetve a Sára Sándor-díjat alapítottam meg azoknak a 40 év alatti alkotóknak, rendezőknek, operatőröknek, forgatókönyvíróknak, akik elsősorban a nemzeti összetartás fontosságára helyezik a hangsúlyt.

A Petőfi Irodalmi Múzeum teljesen új szerepkörbe került. Az elképzelésünk az, hogy a magyar irodalmi örökség, az anyanyelvi és a kulturális identitás támogatásának az érdekében egy új és az irodalomra lényegesen határozottabban fókuszáló profilt alakítsunk ki. A PIM-et nemzeti jelentőségű irodalmi erőközponttá, közép-európai szinten meghatározó intézménnyé és szervező központtá gondoljuk alakítani. A teljes szakmai és működési megújítás, fejlesztés tervei elkészültek, a koncepció készen van, a kivitelezéshez a kormány 2022-ig 17 milliárd forint támogatást biztosít.

Ugyancsak rendkívül lényegesnek gondoljuk azt, hogy a kulturális közgyűjtemények, művészeti tartalmak digitalizálása megtörténik abból a célból, hogy ne csak a hozzáértők, az érintettek, hanem az egész nemzet, minden magyar, minden külföldi, akit ez érdekel, hozzá tudjon férni.

Még annyit említenék talán, hogy ennek a támogatási összege 1,5 milliárd forint.

Jelentős fejlesztés valósult meg a Magyar Nemzeti Levéltárban. A Csongrád Megyei Levéltár ingatlanfejlesztése megvalósult. A makói épület felújítása és a szegedi épület kibővítése 709 millió forint erejéig megvalósult.

Nemzeti szempontból, kegyeleti szempontból és nagyon sok egyéb szempontból lényeges esemény volt, hogy a Szovjetunióban harcolt magyarok adatszűrés, '44 és 1960 közötti projekt keretében 530 ezer magyar hadifogoly adatait tartalmazó kartonok másolatban történő beszerzésére, feldolgozására, majd később publikálására sor kerül. Erre 250 millió forintot biztosított a kormány.

Elkészült a kormányrendelet a kiadványok köteles példányainak szolgáltatásáról, megőrzéséről és használatáról. Az új szabályozás lényege az, hogy egyszerűsíti és korszerűsíti az ezzel kapcsolatos előírásokat, hatékonyabbá teszi az ügymenetet, illetve csökkenti az érintettekre háruló terheket. A jogszabály az elektronikus kiadványok köteles példányainak szolgáltatását és hasznosítását is felöleli, meghatározza a használat szabályait a szerzői jogok határozott, törvényes figyelembevételével.

Nőtt a határon túli magyarság kulturális célú támogatása. Több kulturális célú támogatás realizálódott. Ezek között említeném meg a „Közénk tartozol” projektet. Itt arról van szó, hogy 10 millió forintos támogatással 800 szórványban élő magyar család jutott hozzá egy olyan ajándécsomaghoz, amely a nemzeti kultúrával kapcsolatos könyveket, CD-eket, DVD-eket tartalmazza.

Az „Irodalmi karaván” és „Művészeti karaván” pályázatok pályázati kerete között az alkotóművészek számára biztosított lehetőséget saját maguk megmutatására, könyvek terjesztésére és különböző rendezvények lebonyolítására.

Egy másik pályázat a „Hétköznapi hősök - Írjunk történelmet”, amit 20 millió forinttal támogatott a kormány. Itt arról van szó, hogy helyi közösségek a saját emlékeiket, a saját hagyományukat, történelmi emlékezetüket gyűjtsék össze a Kárpát-medence legkülönbözőbb területein. Eddig 51 ambíció megvalósítása indult el Erdélyben, Délvidéken, Felvidéken és Kárpátalján.

A magyarságkutatás vonatkozásában - ez megint rendkívül hálás téma, ez 150 éves diszkusszió - létrejött a Magyarságkutató Intézet, amelynek a feladata az, hogy a létező legmagasabb tudományos színvonalon, multidiszciplináris megközelítésben vizsgálja a magyarság eredetét, a magyarság őstörténetét, majd az elmúlt ismert 1500 évet, ami azt jelenti, hogy nagyon sokféle diszciplínának, történelem, régészet, antropológia, népi motívumok, népi zene, archeogenetika, nyelvészet és sorolhatnám, az eredményeit ne külön-külön és relativizálva értékelje a tudomány, hanem ezeket az eredményeket szintetizálni szükséges, és a szintézis révén jutni el a létező valószínűségekre legmagasabb fokára. Ugyanis a történelemtudomány és általában a

társadalmi tudományok nem egzaktak, nem lehet axiómáig eljutni, a valószínűségek legmagasabb fokát lehet célba venni. Ennek a másik vonzata az, hogy ezeket az eredményeket közérthető módon el kell mondani az embereknek, mert mivel nincsenek lezárva az axiómák hiányában ezek a tudományágak, a legvadabb találgatásokkal lehet találkozni nemcsak Magyarországon, hanem külföldön is.

Ez azt jelenti, hogy ebben az intézményben több tudományos profil jött létre, nyolc tudományos intézmény tartozik ide; honfoglaláskori emlékek, vallástörténet, archeogenetika, XXI. századi magyar önazonosságtudat, nyelvtörténet, néprajz, népzene.

A régészeti kutatásokkal kapcsolatban gyakorlatilag elkészült a 2030-ig szóló stratégia, amely egyrészt a régészeti topográfia digitalizálását jelenti. Megemlíteném, hogy 1986-ban jött létre a Tudományos Akadémia Régészeti Intézete, amely a topográfia 10 százalékát dolgozta fel a jelenlegi ország területén. Vettem a fáradságot, kiszámítottam, hogy mikorra fejeznék be ezzel a tempóval: 2331-32-ben lehetne a projektet lezárni. Ez nyilvánvalóan nonszensz, mert az ipari fejlődés, az építkezések, az útépitések megsemmisítenék a leletek jelentős részét.

A régészetben belül van néhány nagy projekt. Itt említeném meg az Árpád-ház-programot, amelyre 2018-ban 112 millió forint, 2019-ben pedig 80 millió forint támogatást biztosított a kormány a kora Árpád-kori központok kutatására, a Szent István-emlékhely kialakítására Esztergomban, illetve Esztergom mellett természetesen a zöld felületek maximális megkímélésével, az államalapítás korai központjainak kutatásaira, illetve az Árpád-kori magyarság embertani, antropológiai és genetikai kutatására. Itt populációkról van szó.

A nagy beruházásokhoz kapcsolódó régészetifeladat-ellátás támogatására a Magyar Nemzeti Múzeum 422 millió forint támogatást kapott az idén, a 19 megyei hatáskörű városi múzeum összesen 346 millió forintot. Itt az infrastruktúra fejlesztéséről, korszerű régészeti módszerek bevezetéséről és a szakember-utánpótlás támogatásáról van szó.

A harmadik tétel, ami a ma reggeli zeneműnek a része, az a sport. Nyilvánvalóan a sport immár a nemzeti identitás részévé vált, szinte legendáriumban emlékezünk Schlosserra, Orthra, Titkosra, Puskásra, az Aranycsapatra, Papp Lacira, Balczó Andrásra és lehet folytatni. A kormány megközelítése az, hogy a sport az élet alapvető jelentősége, aminek számos vonatkozása van: egyrészt az egészséges emberi szervezet kialakításához alapvető fontosságú kompetíciók, a jellem fejlesztése, a túlsúly elkerülése, a betegségek megjelenésének időbeli eltolása és számos egyéb körülmény. Tehát komplex program kidolgozására került sor egészen az óvodától a mindennapos testnevelésen keresztül a szabadidősportig, az élsportutánpótlásig, illetve az élsportig. Ehhez megfelelő kubarúra, megfelelő infrastruktúrára van szükség, aminek a csúcsa az élsport támogatása.

A fejlesztések egyik ki nem mondott vagy csendben kimondott célja az volt, hogy Európa egyik sportfővárosa legyen Budapest. Efelé nagyon jelentős lépések történtek, majdnem azt lehet mondani, hogy London és Párizs után lassan Budapest kezdett volna Európa harmadik sportfővárosává válni. Nyilvánvalóan itt megint számos körülményre tudnék utalni, és ennek nem elhanyagolható része a nemzetgazdaság támogatása, a turizmus fejlesztése, a magyarság megismerése, a kapcsolatok, ismeretségek kötése. Tehát itt le van írva szépen, precízen összeállítottuk: oktatási, egészségügyi ágazati, ifjúsági, családpolitikai, szociális területek és gazdasági területek szinergista hatásait mutatja fel és mutatná fel a sport még inkább.

A célok hármasság: nemzeti közösségi érdekek és értékek, az állam szerepvállalásának a nyomatékossítása a célok elérésében, illetve a sportolás minden formájának a támogatása.

A mindennapos testnevelés bevezetésének időpontja a 2012/13-as tanév, és a 2015/16-os tanévben minden évfolyamon bevezetett.

Az óvodásokról megemlékeztem. Itt speciális sportolási lehetőségek vannak, képességfejlesztés, egyensúlykialakítás, túlsúly elkerülése, ezzel összefüggésben megfelelő táplálkozás, mentálhigiéniai szokások kialakítása, ez egy komplex program.

Végül is összefoglalóan azt lehet mondani, hogy ma már körülbelül 1,2 millió gyermek mindennap sportol, ez Európában egyedülálló.

A köznevelésiinfrastruktúra-fejlesztési programban megjelennek a sporttal kapcsolatos fejlesztések tételei is, amelyek összesen 98 projektet jelentenek. Ennek során összesen 51 tanuszoda, 47 új tanterem, 44 helyen a tanteremberuházás mellett a sport lehetőségeinek kiépítése történt meg, és ugyanez jellemzi a 15 komplett ..., illetve óvodafejlesztési programot is. Eddig 68 beruházás átadására került sor: 20 helyszínen új tanuszoda, 24 helyszínen új tornaterem, 18 iskola bővült sportlétesítményekkel, megépült 5 vadonatúj iskola ezek szerint a szempontok szerint. Itt nagyon vázlatosan, összefoglalóan azt mondanám, hogy a kormány célja az, hogy minden iskolában legyen meg a sportolás feltételrendszere, és minden járásban legyen egy uszoda, hogy az úszást is művelni lehessen.

2020-ban a további fejlesztések forrásai rendelkezésre állnak.

A sport támogatási és ösztöndíjrendszere ugyancsak rendkívül kiterjedt. Létezik a „Kiemelt edző” program, aminek célja az, hogy az edzők maradjanak a pályán, a képzettségük növekedjen és a munkavégzésük eredményessége nőjön.

A Gerevich Aladár-sportösztöndíj célja az olimpiai sportágakban eredményes sportolók és sportszakemberek támogatása. Ennek az ifjúsági tagozata, az utánpótlás-edzők életútprogramja, amely egy komplex programot alkot a Gerevich Aladár támogatási rendszerrel.

Az olimpiai járadékról nem akarnék sokkal többet mondani, talán csak a lényegét, hogy minden 35. életévét betöltő sportoló, aki akár egyéni, akár csapatsportágban az olimpián vagy a FIDE által szervezett sakkolimpián vagy a paraolimpiákon vagy a siketolimpiákon első, második vagy harmadik helyezést szerzett, az élete további részében támogatást élvezzen.

A nemzet sportolója címhez kapcsolódó életjáradékot, amelynek az összege 630 ezer forint havonta, ugyancsak biztosította a kormány.

A „Magyar sportcsillagok” ösztöndíjprogram célja az, hogy a sportolók már aktív versenyzői életkorban is felsőfokú végzettséget szerezhessenek. Ennek a programnak egy másik lába az, hogy ebben az évben került a kormány elé a főiskolák, egyetemek sportéletének a fejlesztése. Annak idején is, amikor én voltam egyetemista, létezett sportolási lehetőség, Szegeden azt a helyet, ahol sportolni lehetett és focimeccseket lehetett játszani, úgy hívtuk, hogy libalegélő. Most már egy kicsit korszerűbb sportlétesítményeket szeretnénk ehhez biztosítani.

A Héraléshz-program 14 és 23 év között 20 sportágban támogatja a fiatalok felkészítését arra, hogy korosztályos bajnokságban vehessenek részt. De van egy olyan támogatási forma, amelyik a még fiatalabbakat támogatja, ez a „Sport XXI.” program, amely 6 éves kortól 14-15 éves korig támogatja a gyermekeket.

Ez ölelkezik a sportiskolai programmal, amelynek keretében 70 intézmény részesül támogatásban a megadott életkorú gyermekek sportolásának a támogatására.

A sportágfejlesztési programoknál említeném, hogy 16 kiemelt sportágban az igazolt sportolók száma több mint 9 százalékkal, míg az edzők száma körülbelül

70 százalékkal nőtt. Az igazolt sportolók száma jelenleg 51 ezernél több, ebből 16 ezer felnőtt és utánpótláskorú körülbelül ennek a kétszerese.

A felzárkóztatási sportágakban az igazolt sportolók száma 29 százalékkal nőtt, az edzői létszám pedig 112 százalékkal. Ebben a kategóriában a sportolók száma 27 400, felnőtt 16 ezer, az utánpótlás pedig 11. Az edzők száma 2400.

A látványsportágakban az igazolt sportolók száma 2018-ra 213 ezer főről 450 ezerre nőtt, tehát több mint megkétszereződött.

Az utánpótlás-nevelési programok eredményeképpen versenyengedéllyel rendelkezők sportolók száma több mint félmillió.

A szabadidősport és az egészséges életmód támogatása céljából létrejöttek a szabadidős egészségssportparkok. Az első ütemben 107 sportparkot sikerült átadni, a második ütemben 556 sportpark építése zajlik és a harmadik ütemben 150 sportpark megvalósítása, előkészítése folyik.

A rendelkezésre álló források: 2016-ban 1,5 milliárd forint, '17-ben 6,5 milliárd forint, '18-ban 2,5 milliárd forint és 2019-ben ugyanennyi volt. 2020-ban a további fejlesztési pénzek rendelkezésre állnak.

A „Hiszek benned” program a megyei jogú városok, illetve a vonzáskörzetükben elhelyezkedő kisebb települések szabadidősportjának a fejlesztését támogatja 2019-ben félmilliárd forinttal. *(Az elnök megkocogtatja poharát.)* A Magyar Szabadidősport Szövetség támogatása...

ELNÖK: Elnézést, miniszter úr, hogy megszakítom, azért szólok, hogy úgy gazdálkodjon már, legyen kedves, az idejével, hogy tudjon majd válaszolni is a képviselői kérdésekre, mert a mi időjelzésünk szerint 49 percnél tart.

DR. KÁSLER MIKLÓS, az emberi erőforrások minisztere: Nagyon szépen köszönöm. Én akár itt is befejezhetem, tudniillik ennek a többszörösét mondhattam volna el. Köszönöm szépen.

Kérdések, vélemények

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tehát miniszter úr 49 percet használt el az időkeretéből.

Következzenek a képviselői kérdések. Eddig nálam Farkas Gergely és Ander Balázs jelezte hozzászólási szándékát. A Jobbiknak együttesen 9 perc áll rendelkezésre. Nem tudom, melyikőjük kezdi? *(Jelzésre:)* Farkas képviselő úr. Parancsoljon!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm szépen. Ügyrendi kérdéssel kezdem: ugye, ez nem azt jelenti, hogy miniszter úrnak 7 perce van a válasz megadására? Mert ebben az esetben nincs értelme kérdezni. Itt el fog hangozni az ellenzéki képviselők részéről körülbelül félórányi kérdés, ha 7 perc áll rendelkezésre miniszter úrnak, akkor kár is belekezdeni.

ELNÖK: Kedves képviselő úr, ezt ön dönti el, hogy van-e értelme feltenni a kérdését vagy sem. Az tény és való, hogy az itt meg nem válaszolt kérdéseket írásban a tárcának mindig meg kell válaszolni.

FARKAS GERGELY (Jobbik): Akkor én miniszter úrhoz fordulnék nagy tisztelettel: mi örömmel és érdeklődéssel hallgattuk a beszámolóját, én arra kérem, hogy az eredetileg meghirdetettnek megfelelően 28 percen keresztül legyen szíves válaszolni a kérdéseinkre. Fontos kérdéseket szeretnénk feltenni, szeretnénk érdemi

válaszokat kapni. Mi tisztelettel végighallgattuk önt, úgy gondolom, hogy az egyenlőség jegyében akkor nemcsak írásban szeretnénk választ kapni a kérdésekre, hanem akár itt szóban is.

Kezdeném azzal a kérdések sorát, hogy nagyon örültem annak a felvetésének, amivel kezdte még az ügyrendi vitában miniszter úr, miszerint ön nyitott a kérdésekre, a képviselői felvetésekre, és nagyon megtisztelő, hogy akár ezt személyesen is megtehetjük önnél a minisztériumban. Ugyanakkor én nagy tisztelettel, és még csak a látszatát is szeretném elkerülni, hogy én szeretném beosztani miniszter úr idejét, de szeretném felhívni arra is a figyelmét, hogy van ennek egy formális lehetősége is, a parlament szintjére, ott is hetente az ellenzéki képviselők, úgy gondolom, hogy érdemi, szakmai javaslatokat tesznek. Én nagyon szomorú vagyok, hogy miniszter úrnak mindösszesen két felszólalása volt az elmúlt másfél évben. Mi nagy örömmel folytatnánk önnel is párbeszédet a plenáris ülés keretén belül. Volt már olyan minisztere az Orbán-kormánynak, aki ezt megtette, személyesen adott választ, és nagy tiszteletet vívott ki a tudásával és azzal, hogy ő állt ki válaszolni. Lázár Jánosnak hívták. Én biztatom miniszter urat, hogy éljen ön is ezzel a lehetőséggel, és higgye el, hogy érdemi szakmai párbeszédet tudunk ott folytatni.

Rátérve a szakmai kérdésekre ebben a rövid időben, gyakorlatilag alig van lehetőség itt néhány dolgot felvetni, de amit én szeretnék, amit rendszeresen kritikaként a kormány szemére vetek, a nyelvtanulási kérdésköre.

Fájóan keveset beszélt miniszter úr is erről a kérdéstről, mindösszesen a kéthetes nyelvtanulási lehetőséget részletezte. Mi bízunk benne és szurkolunk, hogy ez egy sikeres lehetőség legyen a fiataloknak, hogy tudják fejleszteni a nyelvtudásukat, bár vannak olyan nemzetközi példák például Spanyolországból, ahol hasonló vezettek be, és tudtommal kudarcot vallott, de bízunk benne, hogy mi nem így fogunk járni.

Ennek ellenére szerintem és szerintünk, a Jobbik szerint a lényeg nem ebben a kéthetes nyelvtanulási lehetőségben lenne, hanem a köznevelési rendszer nyelvoktatásának megreformálásában, amely kilenc éve várta magára, persze értelemszerűen önre ebből csak másfél év vonatkozik, de kilenc éve nem történtek meg azok a stratégiai, fontos reformok, amelyekre szükség lenne, hogy a köznevelési rendszerünk kellően felkészült legyen, és hozzásegítse a fiatalokat a kellő szintű nyelvtudáshoz. Erről nagyon szívesen hallanék még, hogy milyen tervekkel rendelkezik a minisztérium a köznevelési rendszer nyelvoktatását illetően, illetve van önöknek egy nyelvstratégiája is, viszont ez a nyelvstratégia a legjobb tudomásom szerint titkosított. Ha tévedek, javítson ki, miniszter úr, ha nem, akkor viszont szeretnénk ennek az okát hallani, hogy miért is nem lehet ezt nyíltan megtekinteni vagy akár kiegészíteni, megvitatni.

És tényleg minimális időm van még, akkor csak egy olyan dologról szeretném a miniszter urat megkérdezni, amit szintén hiányoltam a beszámolójában. Ez pedig az elvándorlás kérdésköre. Ha már az Emberi Erőforrások Minisztériumáról beszélünk, akkor úgy gondolom, igenis fontos lenne arról beszélni, hogy az önök minisztériuma tervez-e bármilyen pluszprogramot önmagában azért, hogy a külföldre távozott fiataljainkat hazahozzák, vagy abban bíznak, hogy majd a külföldön élő honfitásaink is elhiszik azt a sokszor propagandaértékű híresztelést, miszerint itt minden szép és jó, és majd ennek hatására hazajönnek, vagy pedig szeretnének proaktív módon aktív segítséget vállalni abban, hogy hazajöjjenek. Annak idején a „Gyere haza, fiatal!” program egy próbálkozás volt, amely kudarcot vallott, és több éve nem láttunk hasonló próbálkozásra példát. Mi pedig nagyon fontosnak tartanánk, hogy a

kormányzat megtegyen mindent annak érdekében, hogy ezeket a fiatalokat hazahozzuk.

Sajnálom, hogy csak ennyi időm volt, jóval több kérdést szerettem volna feltenni.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A Jobbiknak tehát lesz még akkor 4 perc 40 másodperce. Ander Balázs volt a másik, aki jelezte, hogy szólni kíván. Parancsoljon!

ANDER BALÁZS (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! Az első kérdésem az lenne a miniszter úr felé, hogy ez a gigaminisztérium ön szerint jól van-e így. Ellátja-e azokat a feladatokat, amelyeket el kell látnia, vagy pedig a sok terület egészen egyszerűen elveszik, és valamiféle impotens gólemmé vált az EMMI, amelyik nem tudja megfelelő módon szolgálni, mondjuk, a hazai közoktatás ügyét?

Miniszter úr, nézzük akkor a pedagógusokat! Ön itt beszélt a béremelésről, és rendszeresen felhozzák azt, hogy 50 százalékkal nőtt a pedagógusok bére. Szeretném azt megkérdezni, hogy akkor, mondjuk, a 2013-as adatokhoz képest mostanra euróban számolva mennyivel nőtt a pedagógusok bére, vagy ha másként teszem fel a kérdést, akkor a 2013. márciusi teljes bérkiáramlás hogyan viszonyult a 2013. év végi teljes bérkiáramláshoz, és itt mekkora számokkal találkozunk.

Aztán itt van a leterheltsége a pedagógusoknak. Valamilyen furcsa szabotázs folytán államtitkár urat az apparátus bizonyára félretájékoztatta, amikor egy kérdésemre azt válaszolta, hogy 608 letanított órával rendelkeznek átlagban a magyar pedagógusok. Az a helyzet, hogy ennél jóval többel, és az európai átlagnál sokkal többet dolgoznak. A kérdésem az, hogy tervezik-e az óraszámok csökkentését, tehát a kötelezőóraszám-csökkentés tervben van-e.

A másik: van-e valamiféle számítás arra nézvést, hogy a közeledő nyugdíjbumm kapcsán, mondjuk, akkor az elkövetkező tíz esztendőben hány pedagógus hagyja ott a pályát, és a pályára lépő fiatalok közül mekkora a lemorzsolódás? Lehet azt mondani, hogy igen, egyre többen jelentkeznek a pedagógusképzésre, viszont mennyien kezdenek el ténylegesen tanítani közülük, és mennyien hagyják majd ott villámgyorsan ezt a csodaszép pályát. Tehát kíváncsi lennék, hogy ezeket a számokat önök hogyan látják.

Térjünk át akkor a gyerekekre! Sok szép dologról beszélt egyébként miniszter úr, viszont azért a méltányosság kapcsán fel kell tennem azt a kérdést, hogy a reziliencia tekintetében hogyan állunk. Mondjuk, 2010-től mostanáig vezetnek-e valamiféle statisztikát arra nézvést, hogy a reziliens diákok aránya mekkora Magyarországon, adott esetben a különböző iskolatípusokon belül is. Azt is jó lenne látni, hogy a hátrányos helyzetű diákok aránya egészen pontosan hogyan alakul, és milyen összefüggés van az ő tanulmányi eredményeik között. Itt amire ki akarok lyukadni, az az, hogy a családi háttér mennyire befolyásolja Magyarországon egy gyermeknek, fiatalnak, diáknak az iskolai előremenetelét. Mi azt látjuk, hogy nagyon rosszul, sőt Európán belül talán a leginkább meghatározó módon, sajnos. Az iskola nem tud kompenzálni Magyarországon, jelen állás szerint ez a rendszer legfeljebb arra jó, hogy konzerváljuk a fennálló egyenlőtlenségeket.

Aztán sok szép dologról beszélt miniszter úr, valóban van Lázár Ervin-program, de engedtessek meg, hogy az ellenzék részéről ne azért legyünk itt, hogy dicsérjük a kormányzat munkáját.

Még valami a kultúra kapcsán: muzeális bérekkel találkozhatunk a közgyűjteményi dolgozók területén is. Az a 8600 ember, aki ott dolgozik, valóban

éhbérért húzza az igát. Azt is jól látjuk, mondjuk, a Kubinyi-program kapcsán, hogy oda jutnak pluszforrások és nagyobb pénzek, ahol megfelelő lobbierő van, tehát a politika, akárcsak a sport területére, ide is elég erősen belemászott. És ha már így sport, akkor azért hadd jegyezzem meg, hogy a Jobbik folyamatosan hangsúlyozza, hogy nem túlságosan jó dolog, hogy itt is - mondjuk, Németh urat, Kocsis urat említeném vagy mondjuk, Kósa Lajost a Fidesz környékéről, akik ennek meghatározó alakjaivá válnak. Mi szakmai vezetést szeretnénk a sporton belül is, nem pedig politikai potentátok odahelyezését.

Nagyon szép dolog volt az, amikor miniszter úr arról beszélt, hogy mindennapos testnevelés van, és egyáltalán itt tornatermek és uszodák épülnek, de úgy tudjuk, hogy éppen most irányítottak át 7 milliárd forintot egészen más célokra erről a területről.

Nagyjából ennyi volt az időm. Tehát akkor a kulturális terület, a közgyűjteményi dolgozók kapcsán még azért aláhúznám, és kérném kifejezetten a miniszter urat, hogy erre válaszoljon: jó dolog-e az, hogy a bértábla ennyire összetorlódott, és mondjuk, 15 év munkaviszonnyal, doktori fokozattal sem nagyon lehet többet hazavinni bruttó 200 ezer forintnál? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Akkor a Jobbik ki is merítette az időkeretét. Ki a következő hozzászóló? *(Jelzésre:)* Vinnai képviselő úr, parancsoljon!

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Hallottuk, hogy az oktatási kérdésekről részletesen beszámolt, és a NAT-ról is szólt, hogy mikorra készült el, milyen viták voltak, hány hozzászólás érkezett. Én azt szeretném megkérdezni, a nemzeti alaptanterv bevezetésének a dátuma 2020. szeptember 1-je, hogy tartható-e ez a dátum - egy rövid kérdés -, mert nagyon szerencsés lenne, ha a szakképzési törvénnyel együtt vezetnék be, mert a kettő szerintem úgy van összefüggésben, hogy az alapképzésben az alapokat kell megtanítani, meg kell tanítani tanulni a gyereket, de nem lexikális tudás, hanem, most mondhatnám, hogy komplex gondolkodásmód, kommunikációkészség, de most nincs ennyi időm. Tehát a kérdés az, hogy ez tartható-e, mert nagyon szerencsés lenne, hogy jövő szeptember 1-jén a kettő együtt kerüljön bevezetésre.

Talán még valamit az oktatásról, mert Ander Balázs mondta itt a pedagógusokat meg a lemorzsolódást, erről sok szakmai vita folyik. Természetesen a tanár, a pedagógus a kulcsszemély az oktatási folyamatban, és ezeket a kereteket meg kell teremteni akár fizetésemeléssel, akár szakmai továbbképzésekkel. Azt gondolom, hogy ebben lépések történtek, de talán a jövőben is kell ezen gondolkodni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. További hozzászólási, kérdezési szándék? *(Jelzésre:)* Na, akkor most próbálom a sorrendet figyelembe venni. Most volt egy kormánypárti. Ellenzéki részről? *(Jelzésre:)* Gréczy képviselő úr, Hoppál képviselő úr, Szabó Szabolcs, Kállai Mária és Simon képviselő úr. Gréczy képviselő úr, parancsoljon!

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Örülök, hogy látom, szeretném többet látni a parlamentben is.

Amit szerettem volna még ez ügyben gyorsan bevezetőként hozzátenni: önre nézve örömmel töltött el, hogy 2010 előtt is volt élet Magyarországon, ön kiválóan vezette az Onkológiai Intézetet, és így részese volt annak, amikor Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr társaságában átadta az Onkológiai Intézet új szárnyát, és ön is aktív

részese volt annak, hogy a legfejlettebb rákdiagnosztikai eljárásnak, a PET-CT-nek az állami finanszírozását a Gyurcsány-kormány elindította Magyarországon. Ezt csak azért szeretném jelezni, mert fideszes körökben nem szokás elismerni, hogy 2010 előtt pozitív dolgok történtek.

De az oktatás területén is nyugodtan folytathatnám az Útravaló-ösztöndíjprogramtól a hat új egyetemi központ felépítésén át a több száz iskola felújításáig, és hogy 2002-höz képest jelentősen nőtt a felsőoktatásban részt vevő diákok száma. Tehát nemcsak 2010-hez képest lehet eredményeket mutatni, hanem 2002-höz képest is.

Vannak súlyos problémák. Az egyik probléma, hogy sajnos kivételesen egyet kell értenem Balog Zoltánnal, aki azt mondta, hogy az EMMI egy rossz konstrukció. Ezt az utolsó nyilatkozatában mondta el. Itt egy önálló egészségügyi tárcának vagy népjóléti tárcának kellene lennie, önálló oktatási és kulturális tárcának kellene lennie. Tehát itt, azt gondolom, hogy nagyon sok esetben elvész a sok baba között a gyermek. És nagyon sok szakmai probléma is van: biztos miniszter úr is értesült arról, hogy tüntetésre készülnek az agyonterhelt pedagógusok, már sztrájkot is kilátásba helyeztek; nincs szabad tankönyvválasztás; százezer magyar gyerek esett ki a közoktatásból azzal, hogy 18-ról 16 évre vitték le az iskoláztatási határt, vissza kellene vinni nagyon gyorsan 18 évre, mert ezek a gyerekek, százezer gyerek kallódik az országban, és előbb-utóbb arra a sorsra jutnak, mint amit egy tavalyi felmérés mutat, hogy Magyarországon az érettségi előtt álló fiatalok 50 százaléka el akarja hagyni az országot. Szerintem ez maga lenne a nemzethalál.

Ezenkívül vannak más típusú problémák is: önök vádolták, mármint a Fidesz vádolta a Gyurcsány-kormányt tandíj bevezetésével, itt egy sima egyetemi hallgató több százezer forintot is tud fizetni egyetlen szemeszterért, hát mi a tandíj, ha nem ez?

Aztán egy további kérdés, hogy mi lesz az Országos Széchényi Könyvtár sorsa a Vár folyamatos átalakításával, hiszen ott az egy megoldatlan probléma, és nemzeti könyvtárunkat meg kellene őrizni.

Egy személyes megjegyzés: az az ember, akit a Petőfi Irodalmi Múzeum élére kineveztek, az egyszerűen vállalhatatlan. A mozaikszó mindhárom betűje, Petőfi, Irodalmi és Múzeum így külön-külön is többet érdemelnének, így együtt pedig, azt gondolom, hogy különösen.

A szakoktatást tönkretette az Orbán-kormány. Most éppen a harmadik menetnek próbálnak nekifutni, hogy kicsit javítsanak rajta. Az egyik főkolompos persze Parragh László, akit ezt most tanulási folyamatnak nevezik, hogy harmadszor kezdik el átalakítani ezt a rendszert. Egészen egyszerűen szégyen és gyalázat, ami ezen a területen történt.

Természetesen, ha nem hét perce lenne az embernek, akkor szívesen mondana pozitívumokat is...

ELNÖK: Annyi van a DK-nak.

GRÉCZY ZSOLT (DK): Ha nem annyi lenne, hanem rendesen lehetne beszélgetni végre egyszer az EMMI munkásságáról meg a magyar kultúra, a tudomány, a magyar oktatás helyzetéről, akkor például elmondtam volna, hogy megnéztem a Szépművészeti Múzeum felújított épületét, és rendkívüli örömmel töltött el, amit láttam. *(L. Simon László: Nem kellene szétverni a Liget-projektet!)* Tessék? *(L. Simon László: Semmi.)*

ELNÖK: Semmi. Folytassa, képviselő úr, nyugodtan!

GRÉCZY ZSOLT (DK): Ezenkívül van olyan típusú probléma is, hogy úgy tűnik, hogy az innovációs tárca és az EMMI között megindult a harc a felsőoktatás birtoklásáért. Úgy látom, hogy ezen a meccsen Palkovics úr mintha legyőzte volna miniszter urat, hiszen korábban a felsőoktatás az EMMI-hez tartozott, most úgy tűnik, hogy a Corvinus állami kivásárlásával és magánegyetemmé tételével, többmillió tandíjak kilátásba helyezésével ezt a meccset mintha Palkovics László felé vinné el a jelenlegi történet.

Ami a kultúrát illeti: nagyon fontos lenne miniszter úrtól választ kapni arra, hogy a fővárosi színházak elkezdtek aggódni, hogy a taotámogatást nem fogják megkapni. Néhányan már jelezték, hogy ez ügyben van hiány ahhoz képest, mint ami elköteleződés volt a tárca részéről. Nem tudom... Mennyi időm van még?

ELNÖK: Hét perc volt összesen. Képviselő úr, most 5 perc 22 másodperc.

GRÉCZY ZSOLT (DK): Jó. Akkor még gyorsan kitöltöm a rendelkezésemre álló időt, ugyanis újabb kör biztosan nem lesz. Tehát az iskolaelhagyókra mindenképpen szeretnék választ kapni, hogy mit kívánnak velük tenni, milyen szándékai és cselekvési terve van a tárcának arra nézve, hogy azt a sok fiatalt, aki elhagyta az országot és inkább külföldön jár egyetemre és külföldön kíván családot alapítani, sőt már külföldön alapított családot, és azt a nagyon szomorú tendenciát, hogy minden hatodik magyar gyermek ma már külföldön születik, ezt hogyan lehetne megállítani, és ezeket a fiatalokat Magyarországon tartani. Van-e erre akár más tárcákkal összehangolt cselekvési program, mert ez valóban a nemzeti megmaradás és egyszerűen a családokhoz méltó program lenne.

Mikor kíván tárgyalni a tárca érdemben a pedagógusokkal? Ugyanis ők folyamatosan azt mondják, hogy a tárca egyszerűen érdemi párbeszédre nem hajlandó. És nemcsak leterheltek ezek a tanárok, hanem nagyon sok olyan kötelező beszámolási feladatuk van, aminek egyszerűen nem tudnak és ha lehet, akkor nem is akarnának megfelelni, mert emögött nagyon sokszor politikai nyomást éreznek.

Egyelőre ennyi. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Tehát a Demokratikus Koalíció is gyakorlatilag kimerítette az időkeretét. Következik Hoppál képviselő úr.

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Bizottság! A mai nap magyar vonatkozású kulturális világsikere a Szász Attila rendezte Örök tél című tévéfilmnek a magyar filmtörténeti sikere, New Yorkban ugye, átvehette a főszereplő színész, Gere Marina a legjobb színésznőnek járó díjat. Úgyhogy azzal szeretném kezdeni, hogy nyilvánvalóan az a kormányzati struktúra, amely a filmgyártás új reneszánszát hozta el, bár a feladat nagy része nem az EMMI-hez tartozik, de mégiscsak a kulturális tárca az a miniszter úr portfóliójában van, ez tehát azt mutatja, hogy világsikerekhez tudunk jutni egy jó kormányzati koordinációval. Lásd a holokauszt témában készült magyar film, a Saul fia Oscar-díját és most a tévéfilmek Oscarját jelentő nemzetközi Emmy-díj-győzelmet. Úgyhogy én azért minden ellenzéki szkepticizmus másik serpenyőjébe, fontos sikerek sorába odatenném ezeket az eredményeket, amelyeket a mostani kormány hozott. Úgyhogy ezekhez a sikerekhez szívből gratulálok.

És érintkezik a témához, a miniszter úr által egy bővített mondat erejéig érintett kérdés, a Szovjetunióba elhurcolt magyarok adatbázisának a kérdése. Ugye, 1944 és 1960 között vizsgál a kormányprogram olyan dokumentumokat, volt

szovjetunióbeli levéltári dokumentumokat, amelyek még rendelkezésre állnak és egyáltalán valamilyen államközi egyezmény keretében kutathatóvá váltak és válnak. Talán ilyen említést tett miniszter úr, hogy 530 ezer, ha jól írtam föl, karton került a magyar kutatók látókörébe. Ez egy óriási teljesítmény. Azt szeretném kérdezni, hogy ennek a programnak milyen folytatását szánja a minisztérium és a kormány, merthogy 30 évvel a rendszerváltás után még mindig újdonság, sőt most újdonságnak számít, hogy egyáltalán ebben a témában filmek keletkezhetnek Magyarországon. Ez nagyon szomorú adósságunk, hogy az elmúlt nyolcvan év magyar történelmét ennyire alulreprezentáltak örökítik meg a művészeti alkotások, illetve a kutathatóság nem volt mind ez ideig teljeskörűen biztosított.

És akkor egy örvendetes ügyre is rákérdeznék. Ellenzéki oldalról is laudálták az imént képviselőtársaink a Szépművészeti Múzeum, illetve a többi kulturális intézmény felújítását. Tényleg nagyon nagy vállalása a kormánynak az, hogy a millennium óta nem látott mértékű kulturálisinfrastruktúra-fejlesztés történik Magyarországon; és ez Budapestre vonatkozóan nem is EU-s pénzekből, amit mindig hallunk, hogy az EU miatt van ilyen nagy felújítás, egyáltalán nem EU-s pénzek, ugye, nemzeti forrásokból történik ez a nagy felújítás. És éppen a Szépművészeti Múzeum újranitása környékén zajlott tavaly a Frida Kahlo-kiállítás, ami nézettségi rekordot döntött, és ehhez is szeretnék gratulálni, a tárca és a kulturális intézmények teljesítményéhez. Azt gondolom, hogy az előttünk álló jövőben a kulturális hozzáférés szempontjából a színházjegyek számának örvendetes növekedése, a múzeumlátogatók számának némi emelkedése, komolyzeneikoncert-látogatók számának emelkedése mellett a kiállítások értékes kínálatának bővítése is kérdés, hogy napirenden van-e, illetve, hogy a kormány az új múzeumok tekintetében most a fővárossal milyen megegyezésekre jutott az elmúlt hetekben.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szabó Szabolcs képviselő úr! A képviselő úrnak csak annyit hadd jelezzek, hogy a két percen felül van még plusz egy perce, így fogadtuk el az időkeretet. Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót. A miniszter úr nagyon sok témát érintett, nekünk kevés időnk van kérdezni, kevés idő van a vizionválaszra, úgyhogy egy kérdést engedjen meg nekem, miniszter úr, és egy apró megjegyzést.

A kérdésem a pedagógusfizetésekre vonatkozna, ez egy régi vita közöttünk. Szerintem tény, hogy ez az emelés már rég elinflálódott, mert az illetményalapot elszakították a minimálbértől és a többi. Én azt kérdezném meg ezzel kapcsolatban, hogy ha azt mondja a miniszter úr, hogy az rendezve lett, nem teljesen, mert mondta, hogy valami korrekciók még lesznek, az hogy van, hogy minisztertársa, Palkovics úr most vitt át a parlamenten egy olyan törvénymódosítást, hogy a szakképzésben jelentős béremelés lesz. Zárójelben mondom, hogy ennek a munkajogi megoldásával mi nem értettünk egyet, de kétségtelen, ők azzal érveltek, hogy alacsonyok a fizetések a szakképzésben, ami jelen pillanatban, mondjuk, a közismereti tárgyakat oktatók esetében ugyanaz, mint a szakképző iskolákban, és ezért szükséges a jelentős béremelés. Tehát akkor itt valami nem stimmel.

Azt kérdezném meg ezzel kapcsolatban, hogy ön próbálta-e esetleg ugyanezt a mennyiségű béremelést elérni kormányülésen, és miért nem sikerült, ha próbálta, mert láthatóan itt nagyon komoly bérproblémák vannak. Ön is tudja nyilván, hogy mondjuk, egy gyakornok nettó 130 ezer forint körüli fizetéssel kezd, és ha aztán ott marad, akkor valami nettó 170 ezer körüli fizetése lesz; ez nemzetgazdasági átlag alatti, mondhatjuk ezt egészen őszintén.

A másik egy apró megjegyzés lenne. Azt mondta a miniszter úr, igyekeztem felírni, hogy 150 éves diszkusszió van itt a magyarság eredetét tekintve, meg a legvadabb találgatások jelennek meg, és ezért célszerű tisztázni. Csak jelezném, hogy például a magyar nyelv eredetét tekintve 150 éve lezárult a diszkusszió, tehát az ténynek tekintendő. Vannak persze nyitott kérdések, de ezek nem olyan markáns különbségek. Ebben van egy jelentős eltérés közöttünk: én például azt gondolom, hogy az MTA, most már nem MTA, hanem Eötvös Loránd Kutatási Hálózat intézeteiben ezeket a kérdéseket a tudományos sztenderdeknek megfelelően nagyon régóta pontosan kutatják, és ezt nagyon nyitottan kezelik, meg ott vannak az egyetemi műhelyek. Én csak tudom javasolni, hogy például az ELTE finnugor tanszékével érdemes beszélni, ők elmondják majd, hogy nincs ilyen diszkusszió. Ezek a legvadabb elképzelések részben önöktől jönnek meg a Magyarságkutató Intézet körében gyülekező emberektől. Ez csak egy ilyen apró megjegyzés volt, kikíváncozott belőlem. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. *(Jelzésre:)* Simon képviselő úr!

SIMON RÓBERT BALÁZS (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Idő hiányában viszonylag rövid két kérdést fogok feltenni. A sport a nemzeti kultúra részét képezi, és itt miniszter úr részletesen beszélt a sport támogatásáról is. Egy szegmensre szeretnék rákérdezni, ez pedig nem más, mint a szabadidősport. Mintegy másfél millió ember vesz részt valamilyen formában a szabadidősportban, lehetnek ők diákok, civil szervezetek tagjai vagy éppen egyéni sportolók. A finanszírozásuk két módon történhet: maga az egyén finanszírozza ezt a tevékenységet vagy pedig központilag kap erre támogatást, lehetőséget. A kérdésem egy mondatban összefoglalva: hogyan támogatja a kormány a szabadidősportot?

A másik kérdésem pedig a 2023-ban Budapesten, reményeink szerint, megrendezésre kerülő atlétikai világbajnoksághoz kapcsolódik, hiszen ennek kapcsán éppen a mai napon vagy talán tegnap este néhány újabb hír is napvilágot látott, ami pozitívan értékelhető, ez pedig nem más, mint hogy Csepel és Ferencváros képviselőtestülete, mind a kettőben ellenzéki többség van, támogatja az atlétikai világbajnokság 2023-ban Budapesten történő megrendezését. Mi erről a miniszter úr álláspontja? Ennek kapcsán szeretném megismerni a véleményét. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. *(Jelzésre:)* Parancsoljon, Kállai Mária!

DR. KÁLLAI MÁRIA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Én is nagyon röviden szeretnék csak szólni az idő rövidegére való tekintettel. Ha belegondolunk abba, amit a miniszter úrtól ma hallottunk, tulajdonképpen ebbe a portfólióba számos olyan dolog tartozik, ami Magyarországot a világ térképére is helyezi, és azt gondolom, óriásiak a területen túl az eredmények is, és azt gondolom, maga az a rendszer, maga az a sokrétűség, amiről a miniszter úr nagyon rövid idő alatt valóban számot adott, talán kisebbnek tűnik.

Amit szeretnék kérdezni - meggyőződésem az, hogy ugyanúgy annak a hatalmas nagy rendszernek a része, és éppen most tárgyalja a parlament -, az a nemzetiségi pótlék emelkedése, és azt gondolom, amikor egy ország Kárpát-medencében gondolkodik, akkor ugyanolyan felelősségünk az is, hogy a nálunk lévő nemzetiségek helyzetéről...

A nemzetiségek helyzetének egyik fontos kérdése a nemzetiségi oktatás. Tudjuk azt, hogy 2017 és 2019 között gyakorlatilag háromszorosára emelkedett a

nemzetiségi pótlék, tudjuk azt, hogy szándékszik a kormány, nyilván a minisztérium előkészítésében, továbbvinni ezt az emelést. Hogyan látja a nemzetiségi oktatást az országhatáron belül, miniszter úr? Ez az egyik. *(Kunhalmi Ágnes megérkezik az ülésre.)*

A másik pedig az, hogy nyilván, amikor egy gyermek megszületik, az egyén tanulási útjában, a családból kikerülve rendkívül fontos a bölcsődei gondozórendszer után maga az óvodai kérdés, és azt gondolom, Magyarország igenis büszke lehet arra, hogy hároméves kortól a gyermekek óvodáztatása mind-mind-mind segíti a lemorzsolódás és az iskolaelhagyás elkerülését, mind-mind-mind komoly muníciót, lehetőséget jelent még időben; vélhetően ma már látszanak ennek az eredményei. Azt szeretném kérdezni miniszter úrtól, ezt hogyan látja, és azt gondolom, azt remélem is a kérdésben, hogy Magyarország Kormánya és maga az EMMI továbbra is ezt nagyon fontosnak tartja. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Dunai Mónika képviselő asszony következik.

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Először is kérem, engedje meg a bizottság, hogy megköszönjük azt a beszámolót, amelyet a miniszter úrtól hallhattunk, és nemcsak a beszámolót, hanem a minisztérium minden államtitkárságának, minden dolgozójának azt a munkát, amit az elmúlt években, most konkrétan erről az évről tárgyaltunk, végeztek. További jó munkát szeretnék kívánni.

Számos kérdésre egyébként választ kaptunk a bevezetőben, úgyhogy én nem értek egyet az ellenzéki képviselőknek azon felvetésével, hogy miért volt ilyen hosszú ez a bevezető, hiszen itt a napirendnek az a célja, hogy a miniszter beszámol, és ha még maradnak nyitott kérdések, felvetések, akkor azt megtegyék a bizottság tagjai. Nekem is sok olyan felvetésem és kérdésem volt, amelyre megkaptuk és én magam is megkaptam a választ.

Ezért most egy olyan területre szeretném felhívni a figyelmet, amely itt Budapesten problémát okoz már most, konkrétan az én választókerületemben, a XVII. kerületben. Van egy édes teher a kerületünkben, ugyanis növekszik a gyermeklétszám, egyre többen költöznek ki a külvárosokba, így a XVII. kerületbe is. Ez azt jelenti, hogy egyre több bővítésre, óvoda-, iskolabővítésre van szükségünk. Mivel a budapesti helyzetre ez nem jellemző, ami a mi XVII. kerületünkre úgy általánosságban, és pluszforrásokat, EU-s forrásokat nem tudunk igénybe venni, ezért arra szeretném a figyelmet ráirányítani, hogy szükség van Budapesten is olyan állami források bevonására, amelyekkel tantermeket tudunk kialakítani akár meglévő iskolák bővítésével. Ebben kérném a segítségét a miniszter úrnak és az államtitkárságnak.

És ha még szabad egy politikai jellegű megjegyzést: amikor több képviselőtársam arra hívja fel a figyelmet, és azt veszi zokon, hogy a parlamentben miért nem miniszter úr ad minden egyes kérdésre választ, én szeretném azt megerősíteni, hogy nem az a fontos, hogy ki adja a választ egy bizonyos tárca részről, hanem az, hogy mit mond. Azt gondolom, ha egy szakminiszter megadja a szakmai választ, akkor - ha az ellenzéki képviselők arra kíváncsiak, hogy mi a válasz a kérdésekre, akkor azt gondolom, ezt minden esetben meg szokták kapni, ha nem miniszter úrtól személyesen, de az ő általa felkent államtitkárok segítségével. Köszönöm szépen a szót.

ELNÖK: Köszönöm szépen. További hozzászólás, kérdés? *(Jelzésre:)* Hiller képviselő úr, parancsoljon!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Bizottság! Az időkeretem terhére mondom a következőket. Lássuk be, hogy ennek így, ebben a formában nincsen értelme, ez nem méltó helyzet a kormány egy miniszteréhez, nem méltó az Országgyűlés képviselőihez, legyenek azok kormánypártiak vagy ellenzékiek.

A műfajt a bizottság meghatározta, de itt a miniszter éves beszámolójáról van szó. Két lehetőség van: vagy ezt a '90 utáni hagyományoknak megfelelően úgy csináljuk, hogy a képviselőknek kérdésre van lehetősége és a miniszternek időkeret nélküli válaszra, vagy pedig ez ténylegesen egy beszámoló, amikor a miniszter úr elmondja a saját véleményét. Az sehol nincs előírva egyébként, hogy itt valamiféle vitának kell lennie, de ha vita, akkor ennek nincsen értelme ebben az időkeretben.

Azt is értem, hogy ez nem a bizottsághoz tartozik, ezért miniszter úr jelenlétében szeretném elmondani, hogy a Házbizottságnál fogom kezdeményezni, hogy ennek történjen meg valamiféle szabályozása, mert ez nem egy minisztérium és egy bizottság dolga, de az, hogy miniszter úrnak nincsen módja az időkeret miatt érdemben majd válaszolni, ez szerintem nem méltó önhöz, sem a személyéhez, sem a tisztségéhez. Itt vagy arról van szó, amit mi 2010 előtt csináltunk, hogy ez tart addig, ameddig tart. Volt, hogy elkezdtuk kilenckor, és itt ültünk hét óráig. És akkor a felelős miniszter, a felelős minisztérium addig, amíg a képviselőknek kérdései vannak, neki meg véleménye, addig ezt a diskussziót lefolytatja. Vagy pedig amellet döntünk, hogy a miniszter úr elmondja a beszámolóját, és akkor nekünk megvan más formában, a nyilvánosság előtt elmondjuk a véleményünket. De ez a vegyítése a kettőnek, valljuk meg, hogy nincs rendben.

A minisztériumi struktúráról is évről évre felmerül a kérdés, a korábbi miniszter urak esetében is elmondtam, minthogy Magyarországon az alkotmányos berendezkedésnek megfelelően nem a kormánynak van miniszterelnöke, hanem a miniszterelnöknek van kormánya, őszintén szólva a megválasztott miniszterelnök olyan kormányzati struktúrában dolgozik, amit akar. *(Dr. Vinnai Győző: Így van!)* Ha három minisztériummal, három, hogyha harminchárommal, harminchárom, erről nekünk meglehet a véleményünk. Nekem az a véleményem, ahogy ez létrejött, hogy ennek a minisztériumnak így nincsen értelme. De ezt nem a miniszternek kell elmondani, hanem a miniszterelnöknek, mert történetesen nem a miniszter határozza meg, hogy milyen minisztériumot vezet, ő abban dönt, hogy a miniszterelnök felkérését elfogadja vagy nem.

Ami szakkérdésekre vonatkozik: egészen konkrét esetekről talán mellőzném a kérdést. De ha már így van, hogy van módunk folyamatokról beszélni - és kérem miniszter urat, ha nem itt, akkor bármely más formában, ahogy én is majd megteszem, próbáljuk ezt a két dolgot, amit én felvetek, normál körülmények között megvitatni. Az egyik a magyar ifjúság idegennyelv-tudása. Erről ön részletesen beszélt, a problémákról is, valljuk meg őszintén, hogy 1990 óta érdemi elmozdulás abban, hogy a magyar ifjúság ennyire tud idegen nyelvet, nincs. Nekünk voltak, azt gondolom, hogy eredményes kísérleteinek. Ilyennek tartom a nulladik évfolyamot, amit 2010-ben megszüntettek. Azóta sem a diplomamentő program nem volt eredményes, sem a közoktatásban végrehajtott módosítások nem vezettek eredményre. Ezért kellett ebben az évben az önök kormányának visszalépni abból, hogy a felvételit nem lehet középfokú nyelvvizsgához kötni, mert ez a magyar felsőoktatásban és bizonyos területeken olyan csapás lett volna, amit a rendszer egésze nem bír ki. De itt most két utat választhatunk: vagy dobálózunk egymásra,

hogy ki mit csinált és ki mit nem csinált, vagy azt nézzük, hogy mit lehet a magyar ifjúság idegennyelv-tudásával tenni.

Én azt az elképzelést, hogy idegen nyelvi környezetben lehet jobban nyelvet tanulni, mint nem, azt egy elementáris dolognak tartom, helyesnek az irányt, viszont nem gondolom, hogy kétszer két hét alatt érdemi eredményt lehet elérni. Kérem szépen, hogy azt lássuk be, az, amit próbálnak csinálni, hogy különböző nyelvterületeken az adott nyelvet tanulók anyanyelvi környezetben gyakorolják a nyelvet, ez abban az esetben helyes, ha egy előrehaladott nyelvtudásról van már szó, hogy annak a meglévőnek a megerősítése történik meg. De itt sajnos más problémák vannak, ezért az a sok tízmilliárd, amiről tetszett beszélni - ön most 32 milliárdot mondott, pont ma két hónappal ezelőtt, szeptember 26-án az MTI-nek adott interjújában 90-et, de ez nyilván attól függ, hogy milyen időtartamot veszünk, ezt én értem -, mondjuk ki, hogy ebből nem az lesz, hogy egy éppen az alapokat idegen nyelvből megszerzett fiatal jó nyelvtudással érkezik haza. Akkor a célokat kell tisztázni, én hosszabb időre tenném azt a távot, amikor idegen nyelvi környezetben tanulnak, és akkor akár több pénzt is gondolnék rá. Attól félek, hogy sok pénz, amit most önök mondanak, nem hoz eredményt, én szeretnék inkább eredményt, és akkor inkább legyen több pénz rá. Javaslom, hogy ezt egy megfelelő formában beszéljük meg.

A másik kérdés, és majd nyilván elnök úr kopog, ha lejárt az időm, ez egy olyan vita közöttünk, ami nem személyes, hanem felfogásbeli, ezért érdemes ilyen környezetben ezt feleleveníteni, ez a tankötelezettség ügye. Ebből szintén nem dogmák vitáját akarom csinálni. Mi nagyon sokszor elmondtuk a véleményünket, ezt nem fogom megismételni, viszont egy alkalommal nagyon szívesen hallanék arról, hiszen most már több mint fél évtizedes tapasztalat van, nem egyszerűen a jogszabályi rendelkezés, hanem a gyakorlati tapasztalat, hogy önök szerint milyen előnye lett annak, hogy a tankötelezettség korhatárát csökkentették. Én ezeket az előnyöket nem látom. A saját érveimet már sokszor elmondtam, ezzel az időt nem húzom, de próbáljuk ütköztetni a véleményünket: önök megtették ezt a lépést, ugyan korrekcióra időről időre felmerül az igény, de ez nem történt meg, ez a kormány dolga, azt viszont szeretném hallani, hogy hogyan gondolják, miért jó.

Az utolsó gondolat pedig: a magyar oktatásügy jogszabályai három nagy pilléren nyugszanak, a köznevelésinek nevezett, a szakképzés és a felsőoktatás. *(Az elnök jelzi az idő leteltét.)* Ebből kettőt már alapvetően módosítottak. Biztos vagyok benne, hogy nem bírja ki a jelenlegi köznevelési törvény, hogy ne alapvető változások történjenek benne a magyar oktatásügy érdekében. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. L. Simon képviselő úr jelentkezett szólásra. Parancsoljon!

L. SIMON LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Néhány megjegyzés ellenzéki képviselőtársaim hozzászólásaihoz. Azt gondolom, Gréczy képviselő úr, hogy a cinizmust már tényleg a tárgyalóterem kívül kellene hagynunk, mert rendkívül káros és a parlament tekintélyét súlyosan rombolja. Az, hogy ön azzal kezdi a felszólalását, hogy örül annak, hogy miniszter úr itt van, és szeretné gyakrabban látni: szeretném önt tényleg megkérni arra, most már több mint két éve képviselő, hogy mind a parlament működésével, mind a kormány működésével, mind a miniszterek jogállásával kapcsolatos jogszabályokat szíveskedjék elolvasni, és inkább a saját frakcióvezetőjén számon kérni azt, aki egyébként országgyűlési képviselő, szemben Kásler miniszter úrral, hogy miért csak szavazásokra jön be a parlamentbe, és miután

megnyomja a gombot, miért távozik el azonnal (*Gréczy Zsolt: Nem mondasz igazat!*), miért nem vesz részt rendszeresen és következetesen a parlamenti munkában. Ez az egyetlen alkalom, amikor rendszeresen ott van a parlamentben, de akkor sem mindig egyébként. És még akkor, amikor a miniszterelnök úr a szezonkezdő összefoglaló parlamenti felszólalásait szokta megtartani, hogy akkor ő szólaljon meg az önök frakciója nevében. Tehát kérem, hogy ezt hagyjuk már egyszer s mindenkorra abba, a parlamentnek megvan a törvényes működése, teljesen legitim módon helyettesíti a minisztert a miniszterhelyettese vagy bármelyik államtitkára. Nem gondolom azt, hogy Kásler miniszter úr munkáját bármennyiben is minősítené az, hogy egyébként milyen gyakran vesz részt a plenáris üléseken. A miniszter munkáját az minősíti, hogy egyébként a miniszteri feladatait miképpen látja el. És ma éppen erről tett tanúbizonyságot Kásler miniszter úr, hogy milyen eredmények és értékek azok, amelyeket az EMMI az elmúlt éves működése során felmutatott. És azt gondolom, hogy az a felsorolás önmagában is impozáns volt, amit miniszter úrtól hallhattunk.

A másik: ilyen sértő megjegyzést, hogy „az az ember, akit kineveztek a Petőfi Irodalmi Múzeum élére”, az vállalhatatlan. Önmagában az a kitétel, hogy „az az ember”, ne haragudjon, ez sértő, ez megint méltatlan a parlament tekintélyéhez. Ráadásul egy olyan íróról beszél, akinek komoly munkássága van irodalmi téren is, aki évtizedek óta bizonyította az alkalmasságát, és más területen a vezetői alkalmasságát is bizonyította. Önnek lehet az a véleménye, hogy a Demeter Szilárd főigazgató úr által képviselt szakmai irányvonallal nem ért egyet, az önnek nem tetszik, ön mondhatja azt, hogy a Demeter Szilárd által megalkotott művek az ön irodalmi ízlésétől távol állnak, sok mindent mondhat, de így fogalmazni, hogy „Az az ember, akit kineveztek a Petőfi Irodalmi Múzeum élére, vállalhatatlan.”, ne haragudjon, ez sértő, erre semmi szükség nincsen, mert elveszi a normális beszélgetéstől az időt, és tényleg elveszi a kedvünket is ettől.

A taós rendszerrel kapcsolatban. Felvetődött, hogy többen attól tartanak, meg fogják-e kapni a színházak, a fővárosi színházak a következő években a taót. Több mint 3,2 milliárd forintot adott a minisztérium idén a fővárosi színházaknak kiegészítő támogatásként, többet kaptak a fővárosi színházak Kásler miniszter úrtól, illetve Fekete államtitkár úrtól ebben az évben, mint amennyi taót az előző években, bármelyik évben össze tudtak volna gyűjteni a rendszerben. Mi ez, ha nem egyébként a fővárosi színházak preferálása?

Önnek attól kellene inkább tartania, tisztelt képviselő úr, amit Karácsony Gergely az első interjújában mondott: tulajdonképpen előrevetítette - úgy, hogy még le se járt Dörner György mandátuma, még ki se írtak új színházigazgatói pályázatot -, már előre mondta azt, miközben majd elvileg nyilván a szakmai pályázatokon fog eldőlni, hogy ki lesz egy intézmény igazgatója, hogy azt kizártnak tartja, hogy Dörner igazgató maradjon. Hát ez micsoda, kérem, ha nem a jogállami normák és egyébként a szakmaiság durva megsértése?! Egy olyan fővárosban egyébként, ahol 2010 óta Tarlós István a fővárosi színházak élén alig vitt keresztül intézményvezető-cserét.

Ha megnézi egyébként az önök számára igen komoly emblemikus értékkel bíró fővárosi intézményeket, a Katona József színházról a Radnóti át a Vígyszínházig, mindenhol azok az igazgatók, akik 2010 előtt, a Demszky-érában igazgatók lettek. Nem gondolom, hogy a fővárosi közönség, ahol egyébként a Fidesz a legutóbbi választáson is 40 százalék támogatást kapott, nem bírna el abból sok-sok színházból egyet, amelyik nem az önök szája íze szerinti vezetéssel rendelkezik. De ha ez az ön demokratikus érzékét meg a szakmai érzékét sérti, akkor nagyon nagy a baj, tisztelt képviselőtársam.

És most térjünk rá néhány apróságra, mert igaz, hogy miniszter úr nagyon sok mindent mondott, és nagyon kimerítő volt, de engem nagyon érdekelne az, hogy miképpen értékeli miniszter úr a múzeumok éjszakáját. Már csak azért is érdekel, mert az utóbbi években sokkal többet beszélünk az előadóművészeti területről éppen a taós viták miatt, mint mondjuk, a múzeumterületről, de számomra ez az egyik legfontosabb és legkedvesebb terület. Ezért nagyon szeretném tudni, hogy a miniszter úr számára is olyan fontos-e ez a nagy sikerű program, és hogyan értékeli az idei év számait.

Illetve óriási nagy dolognak tartom azt, hogy a múzeumépítéseken túl végre a magyar állam nekiállt komoly, tudatos gyűjteménygyarapításnak. Mert nemcsak azért áll meg a múzeumi turizmus Ausztria és Magyarország határán jelen pillanatban, mert nincsenek megfelelő intézményeink - bár Karácsony Gergely és társai meg akarják akadályozni, hogy múzeumok épüljenek, de mi nagyon jól tudjuk, hogy az utolsó múzeum, amit felavattak Budapesten, az a Szépművészeti Múzeum volt több mint 110 évvel ezelőtt, tehát 110 éve a fővárosban nem épült múzeum. Ezen lehet mosolyogni, Gréczy képviselőtársam, de az az igazság, hogy számunkra fontos, hogy a nemzet fővárosában legyenek múzeumok. Lehet, hogy az önök számára nem az, de a mi számunkra fontos, hogy legyenek múzeumok.

Tehát a múzeumi turizmus nemcsak azért van abban a helyzetben, mert nincsenek megfelelő intézményeink, mert az infrastruktúrát nem fejlesztette Magyarország az elmúlt évtizedekben, hanem azért is, mert a műtárgyi alapítást a szocializmus időszakában sajnálatos módon nem vették komolyan, nem szerzett be a magyar állam és a magyar múzeumi intézményrendszer olyan nemzetközi rangú műveket, amelyek egyébként a külföldi turisták számára is vonzóak. Nem mondom, hogy nincsenek ilyenek magyar múzeumokban, gondoljanak a Szépművészeti Múzeum Goya-gyűjteményére, de ezek a műtárgyak, amelyek a Szépművészeti Múzeumban találhatóak, mind a második világháború előtt kerültek magyar gyűjteményekbe. Most viszont a Renoir-festmény beszerzését én óriási nagy dolognak tartom, de az is nagyszerű, hogy a Munkácsy-trilógia újabb darabja is magyar közösségi, nemzeti tulajdonba került. Arra vagyok kíváncsi, miniszter úr ezt hogyan értékeli, és hogy vannak-e még hasonló tervek. Köszönöm szépen a figyelmüket.

ELNÖK: Köszönjük szépen, képviselő úr. További hozzászólási szándékot nem látok. A maradék időkeretét a Fidesz-KDNP-frakció átadja a miniszter úrnak, hogy tudjon válaszolni a felmerült kérdésekre, és így ez azt jelenti, hogy negyedóra áll miniszter úr rendelkezésére még.

Annyit hadd mondjak még el röviden, csak elhangzott egy ügyrendi felvetés Hiller képviselő úr részéről, hogy a korábban hivatkozott meghallgatásokra egy más országgyűlési törvényi passzus vonatkozott, nevezetesen akkor a bizottság szavazott a miniszteri meghallgatás témájáról. A 2012-es országgyűlési törvény szerint a miniszteri meghallgatás nem ide tartozik. Köszönöm szépen.

Azt szeretném még kérni Kásler miniszter úrtól, hogy a szakképzési és a felsőoktatási témákat, mivel az a következő napirendi pontunk része lesz, legyen kedves most kikerülni, és valóban az EMMI hatáskörébe tartozó témákra válaszoljon. Köszönöm szépen.

Dr. Kásler Miklós reagálása

DR. KÁSLER MIKLÓS, az emberi erőforrások minisztere: Köszönöm szépen a szót. Az idő előrehaladtával nem javult a helyzetem, összesen maradt 15 perc, viszont nagyon szeretném megköszönni, hogy nem ment el a szubjektív megközelítések nyilvánossága felé a hozzászólások sora, hanem többé-kevésbé tárgyyszerű maradt.

Elhangzott vélemény arról, hogy a parlamenti részvétel törvényességi keretei mik, én ezt meg tudom erősíteni. Talán egy adatot mondanék: volt olyan hónap, amikor Rétvári államtitkár úr 697 kérdést kapott egy hónap alatt, és ezt egészen elképesztő munkabírással, éjt nappalba fordító munkával tudta teljesíteni. Ez a munkamegosztás szép példája.

Egyet mondanék Farkas képviselő úrnak: mint ahogy mindig abszolút törvényesen jártam el életem minden vonatkozásában, ezen túlmenően próbáltam etikusan is.

A nyelvtanulással kapcsolatban több kérdés is elhangzott. Összefoglalva azt szeretném mondani, Hiller képviselő úr is említette, mások is, hogy valóban diszkusszió kérdése az, hogy mitől függ a nyelvtanítás sikere. Nemcsak a diákok képzésében gondolkodtunk, hanem a nyelvtanárok képzésében is, de erre is vannak programok. Nyilvánvalóan az is sok érvelés mellett alátámasztható, hogy két hét hasznosabb vagy négy hét, vagy nem négy hét, vagy nem egy hónap, hanem fél év. Nyilvánvalóan minden érven van valamiféle igazság.

A nyelvtanárok egyesületének is vannak állásfoglalásai, a vezetőknek is vannak egyéni állásfoglalásai. Olvastam olyan szakmai értékeléseket saját körből, amelyek a nyelvtanárok felkészültségét veszik kritika alá. Mindezekon túlmenően ez mind olyan dolog, amiről érdemes beszélni, egyetértek Hiller képviselő úrral, de egy mozzanatot nem lehet kikerülni: le kell ülni, és a nyelvet meg kell tanulni, állva, sétálva, társaságban, azon kívül. Mindig, amikor ez a téma szóba kerül, az jut eszembe, hogy édesapámék a gyulafehérvári gimnáziumban a két háború között öt nyelvet tanultak. Úgy tanulták, hogy a tanáraik ezeket a nyelveket magas szinten beszélték, ők pedig hallgattak, figyeltek és tanultak, aminek volt memoriterrése is, és rengeteg gyakorlás is a része volt. Nagyon röviden ennyit tudnék mondani, mert tényleg ez a körülmény nem alkalmas arra, hogy mélyebben belemenjünk.

Farkas képviselő úr felvetette az elvándorlás kérdését. Más kontextusban is elhangzott, hogy hogyan lehetne őket visszahozni. Valóban a helyzet az, hogy az, hogy valaki innen elmegy, kétféle fejleményhez vezethet: vagy visszajön vagy nem. Szabadna magamra hivatkozni, úgy vagyok, mint Miss Marple, aki a világot a saját kis falujából nézte, és értelmezte. Én Humboldt-ösztöndíjas voltam, maradhattam volna kinn 40 évesen c. professzornak 18 ezer márkáért, eszembe nem jutott. (*Farkas Gergely: 20 ezer volt.*) Parancsol? (*Farkas Gergely: Másfél éve 20 ezret tetszett mondani, nem 18 ezret.*)

Én minden tanítványomat igyekeztem külföldre elküldeni legalább fél évet vagy egy évet, három-négy-ötéves periódusban eltöltötték külföldön. Itt köszönöm meg Gréczy képviselő úr elismerő szavait megelőző életemről. Mindegyik visszajött. Pedig a fizetésük összehasonlíthatatlanul magasabb volt, de itt is élvezhették a gyógyításnak és a kutatásnak a szabadságát és a minőségi egészségügyi tevékenységet.

Ha már visszamegyünk a középkorba vagy historizálunk: minden inas elment Nürnbergbe, ide, oda, amoda megtanulni az ötvösmunkát, de visszajöttek. Tehát való igaz az, hogy megindult az a folyamat, amikor kezdenek visszajönni Nyugat-Európából a nővérek és orvosok is. Amíg én az intézetet vezettem, legalább féltucatnyian visszajöttek. Én közülük kettőt visszaküldtem. Egyiket Németországba, a másikat pedig Walesbe, mert a hagyományos orvosi, orvos-beteg viszonyt transzformálták egészségügyi szolgáltatássá, amiből pont az hiányzott, ami a gyógyítás lényege, a bizalom. Ezt lefordították materiális viszonylatokra. Ez Walesben működik, Németországban, úgy látszik, működik. Én nem szeretném, ha Magyarországon ez így működne. De ez is szimplifikálása a dolognak, erre is nagyon szívesen hajlandó vagyok, hogy megtárgyaljuk.

Ander képviselő úr, a pedagógusleterheltségről beszélt, kérdezte azt, hogy tisztában vagyunk-e egyáltalán azzal, hogy hány pedagógus van, milyen a pedagógusok távozása a pályáról. Ezzel kapcsolatban én annyit tudnék mondani, hogy én minden pedagógus-szakszervezettel leültem, minden érdekképviseléssel; Bódis államtitkár volt még az oktatási államtitkár, végighallgattuk a vitát a heti óraszámról, 23, 24, 25, 18, a legszélesebb skálán, amit nagyon érdeklődve hallgattunk. Én magamban arra gondoltam, hogy én olyan világból jöttem, ahol egy ember egy nap alatt dolgozik nagyon gyakran egy héten akár kétszer-háromszor 23 vagy 24 órát, pici szünetekkel. Tehát az esetlegességre szeretném felhívni a figyelmet. Illetve arra, hogy az egységnyi diákra jutó pedagógusok száma emelkedett. Konkrét számokat tudunk mondani, ha érdekes. Tudom azt, hogy mi a ritmusa a pedagógusok nyugdíjba menetelének, tudom azt, hogy 2022-ben 6 ezer pedagógus megy elvileg nyugdíjba vagy mehet nyugdíjba. Tudom azt, hogy a hallgatói létszám 6 ezer. Tudom azt, hogy a végzés után 2700 marad a pályán. És tudom azt, hogy öt év múlva 2700-ból 1800 lesz. Nem volt alkalmam további részletekbe belemenni, de számos támogatási rendszer létezik, hogy menjenek pedagógusnak, hogy a tanulmányaikat elvégezzék, hogy a tanulmányok elvégzése után elhelyezkedjenek, és a kezdeti időben a pályán maradjanak. Ezek napirenden lévő kérdések, és nagyon remélem, hogy ebben is előre tudunk lépni.

Éhbérek a kultúrában, tetszett említeni. Ez nagyon relatív, hogy mikor éhezik az ember és mennyiben. És hogy mire éhezik, a töltöttkáposztára vagy a kultúra különböző értékeire. Én azt hiszem, hogy a kifejezésekkel érdemes egy kicsit visszafogottabban bánni.

Vinnai képviselő úr a NAT-ot kérdezte, hogy tartható-e. Az anyag kormány előtt van, én úgy gondolom, hogy tartható, tehát minden, de minden együtt van. Mondhatom, hogy rendkívül alapos, rendkívül átgondolt, értékorientált, nyugodtan mondhatom. Számomra az érték a görög-római kultúra. Szombaton a polgári egyesület kérte, hogy beszéljek az európai identitás alapértékeiről, ha meg tetszenek hívni, nagyon szívesen elmondom, nem hosszabb az előadás, mint két óra. De röviden annyit mondanék: görög-római kultúra, minden nemzetnek vagy akkor még populációnak a hozott értékei és a keresztény szintézis. Tehát ezek jönnek át, amellet a legkorszerűbb természettudományos ismeretek, amellet a legkorszerűbb, akár digitális technikák. Én azt hiszem, ez az anyag teljesen rendben van. Még egyszer mondom, nincs olyan szempont, ami elképzelhető, hogy ne került volna elő.

Gréczy képviselő úr: az EMMI rossz konstrukció. Megítélés kérdése. Balog miniszter úrra tetszett hivatkozni. Hiller képviselő úr tökéletesen levezette, hogy ez hogy van. Az én személyes véleményem az, hogy ami az emberrel kapcsolatos, akár össze is tartozhat, és a lényegét tekintve mindegy, hogy ennek egy-egy aspektusával az az ember, aki foglalkozik, az miniszternek hívatik vagy államtitkárnak vagy bárminek. Meg lehet csinálni az egészségügyet, lehet vezetni úgy is, ahogy annak idején, a két világháború között volt, hogy a belügyminisztérium egyik főosztálya volt, nem ettől függ, nem a címetől-cafrangoktól függ, hanem az emberi minőségtől függ.

Szabad tankönyvválasztás létezik.

16, 18 év, volt róla szó.

Országos Széchényi Könyvtár. Nagyon röviden mondom, hogy marad.

A PIM-mel kapcsolatos dolgokat L. Simon képviselő úr megválaszolta.

Szakoktatás kérdésében: valóban az ITM az illetékes, több más kérdés esetében is. Ezt képviselő úr úgy interpretálta, hogy ki kit győzött le. Amit ma itt elmondtam az EMMI portfóliójából, az még a fele sincs, tehát éppen elég bőséges. A kormány arra törekszik, hogy a legjobb megoldásokat válassza. Semmi okom nincs kétségbe vonni azt, amit Palkovics miniszter úr mond, hogy ő eredményesebbé tudja tenni a

felsőoktatást. Ez nagyon rövid idő alatt el fog dőlni. Mindenesetre a kérdést oda érdemes címezni.

Az pedig, hogy én birokra kelnék Palkovics miniszter úrral, teljes képtelenség, se az életkorom, se a testsúlyom (*Derültség.*), semmi egyéb körülmény ezt nem teszi lehetővé.

Fővárosi színházak. Itt is elhangzott a válasz, hogy nem érdemes értük különösebben aggódni, mert az átlagnál jobban támogatottak.

Pedagógusokkal folyamatosan tárgyalunk.

Ander képviselő úr válaszait, úgy gondolom, sikerült menet közben elmondanom.

Hoppál képviselő úrnak mondanám, hogy valóban rendkívüli jelentősége van az irattári anyagok hazahozatalának. Még az országos intézet vezetőjeként hívtak meg Voronyezsbe egészségügyi témában, és ott felkínálták azt, hogy azokhoz a levelekhez, amelyeket az elesett magyar katonák írtak haza, de nem tudták elküldeni, esetleg valamilyen formában hozzá lehetne jutni; ezt is folytatni kéne. Számos egyéb körülmény van, '56-ra vonatkozó bizonyos adatokhoz még nem tudunk hozzájutni, de nem akarom részletezni, mert elmegy az idő, de törekszünk rá.

A Kahlo-kiállítás valóban bombasiker volt, és csak egyetlenegy másik multa felül, a Rembrandt és a holland festészet aranyévszázada, de akkor is hihetetlen részvétel volt, éjféléig tartottak nyitva, hétvégén tartottak nyitva. Ez nagyon nagy öröm.

A műkincsbeszerzések idetartoznak, mondanám L. Simon képviselő úrnak. Valóban rendkívül jelentős volt a Renoir, az, hogy a Munkácsy-trilógia együtt van, és a van Dyck-vásárlás. Itt megint arról van szó, hogy elvitték a magyarországi El Grecónak a felét. Még most is a Prado után talán itt van a leggazdagabb El Greco-gyűjtemény. A másik felét nem valószínű, hogy vissza tudjuk szerezni vagy egészében, ugyanakkor viszont elmennek az emberek az Ermitázsba egy képért, vagy mondhatom sorba, körbe-karikába. Ezért a van Dyckért el fognak jönni emberek ezrei külföldről, éjszakákat töltenek itt, de ugyanez a Renoir-kép is. Nagyon remélem, hogy sorban tudjuk ezeket az értékes műkincseket megvásárolni és bővíteni.

A Múzeumok éjszakája megint kirobbanó siker volt, a budapesti és a vidéki részvétel is, egészen este 9 óráig rekord nézettséget hozott, akkor jött egy vihar óriási esővel, és ez egy kicsit visszavetette a múzeumlátogatási kedvet, de a végeredmény mégis az volt, hogy hasonlóan az elmúlt évekhez rendkívül magas volt a részvételi szám.

A pedagógusfizetésekről beszéljünk máskor.

Szakképzés. Valóban úgy van, hogy a köznevelési tárgyú tanárok a szakképzésben 15 százalékkal, a szaktárgyakat tartók 30 százalékkal kapnak magasabb fizetést. Tudjuk, érzékeljük. Kérdezték, hogy elmondtam-e a kormányülésen. Elmondtam. Ezekben a végleges döntés nem született meg, de napirenden van.

Tetszett kérdezni a magyarságkutatást, és meg tetszett őket tisztelni azzal, hogy a legvadabb nézeteket képviselik. Szolidan foglalkoztam ezzel a kérdéssel, főleg az archeogenetikával, mert az archeogenetika körülbelül annyira egzakt, mint a matematika. 3500 milliárd bázispárról van szó, és ezek nem változnak és nem hazudnak. Soha nem mondtam vagy nem is gondoltam azt, hogy a finn nyelvvel ne lenne a magyarnak kapcsolata. Most itt van az archeogenetika, be lehet bizonyítani a nyelven túlmenően az etnikai rokonságot is. Aki száz százalékgig meg van győződve, hogy bizonyított a finnugor nyelvcsalád népe, itt a lehetőség, most már vissza fog térni évről évre, bizonyítani lehet egzakt módon. Nem volt érthető? (*Szabó Szabolcs közbeszól.*) Ki beszél egy nyelvet? Akkor hadd mondjam azt, hogy a dolomének

felvették a germán nyelvet, az eredetileg szláv poroszok felvették a német nyelvet, az eredetileg türk bolgárok felvették a szláv nyelvet, tehát a nyelv önmagában nem fejezi ki azt az együttes, ami meghatároz akár egy nemzetet. De a számos körülmény között a nemzetfogalomra van francia definíció, germán definíció, és számos egyéb definíciója van csak a nemzetnek. Ennek egyik komponense mindenképp az etnika. De ez megint az a téma, nem akarom az időt húzni, várom képviselő urat készséggel.

Mindenesetre annyit hadd mondjak, hogy a Magyarországkutató Intézet dolgozóinak a száma 98, és 77-nek van tudományos fokozata, vannak akadémikusok, nagydoktorok, tanszékvezető egyetemi tanárok. Az ELTE finnugor munkásságát rendkívül nagyra becsültem mindig.

A nemzetiségi pótlék valóban háromszorosára növekedett. Ott, azokon a területeken, ahol növekszik a gyermeklétszám, épülnek az óvodák, iskolák; Érd és környékét tudnám mondani: 5 tankerület, 16 iskola, és az országban más területeken is van ilye.

Hoppál Péter képviselő úrnak a levéltárat elmondtam.

Azt hiszem, szinte mindenre választ adtam. Akinek meg mégse sikerült, akkor állok készséggel rendelkezésre mindenféle formában. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszter úrnak, államtitkár asszonynak, államtitkár uraknak és minden kedves munkatársuknak, hogy rendelkezésünkre álltak. A további meghallgatáshoz sok sikert, kitartás kívánunk!

Most a bizottság számára jelzem, hogy öt perc technikai szünetet tartunk, amíg a személyi váltások is megtörténnek a további meghallgatáshoz. Köszönöm szépen.

(Szünet: 11.07 - 11.14)

Dr. Palkovics László innovációért és technológiáért felelős miniszter éves meghallgatása

ELNÖK: Tisztelt Bizottság! Folytatjuk a napirendet. Következik Palkovics László innovációs és technológiai miniszter úr meghallgatása. Az időkeretekről szavaztunk. Az időkeret ebből a szempontból változatlan, illetve annyiban van apró módosulás, hogy frakcióval nem rendelkező és bizottságban képvisellel nem bíró frakció szót kap két percben, ahogy az időkeretről szavaztunk, és az LMP képviselétében így van jelen Keresztes képviselő úr. Tehát neki két perc áll még pluszban rendelkezésére a meglévő időkerethez képest.

Tisztelettel köszöntöm miniszter urat, államtitkár asszonyt, államtitkár urakat. Megadom a szót Palkovics László miniszter úrnak a bevezetője megtartására. Parancsoljon, miniszter úr!

Dr. Palkovics László beszámolója

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ innovációért és technológiáért felelős miniszter: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Képviselő Hölgyek és Urak! Köszönjük a lehetőséget. A mai beszámolóra egy rövidebb prezentációval készültünk. Csak hogy ne húzzuk el nagyon az időt, ezért próbáltunk fókuszálni arra a három területre, ami az Innovációs és Technológiai Minisztérium tevékenységi területéből a Kulturális bizottság körébe esik. Ez alapvetően a felsőoktatás, az innováció, illetve a szakképzés rendszere. Úgyhogy nagyjából ebben a sorrendben mennék azon a néhány fólián keresztül, ami részben az elmúlt időszak eredményeit írja le, részben pedig azokat a célokat, aminek a teljesítésében éppen benne vagyunk. *(Az előadást prezentáció szemlélteti.)*

Fokozatváltás a felsőoktatásban - ez volt az a stratégia, amit 2014-ben hoztunk létre, és 2016-ban megtörtént ennek a revíziója. Ez a stratégia alapvetően arra vonatkozott, hogyan tehető versenyképpé a magyar felsőoktatási rendszer, és meghatározott olyan területeket, ahol mindenképpen változtatni szerettünk volna. Az első ilyen terület a magyar felsőoktatási rendszernek a munkaerőpiachoz való közelítése, tehát hogy a két rendszer ne váljon el egymástól. A másik ilyen terület volt a tudományos kiválóság, a kutatási kiválóság erősítése. A harmadik terület a magyar felsőoktatási rendszer nemzetközi bekötöttségének, nemzetköziesítésének az erősítése. A negyedik a működőképesség biztosítása egy másfajta irányítási rendszerrel. Ezeknek a céloknak a köréből szeretnék néhányat kiemelni, és utána nyilvánvalóan majd az önök kérdéseire a többi területen válaszolni is szeretnék majd.

Az első talán a kancellári rendszernek a kialakítása. Ez egy másik irányítási rendszert jelentett a rektor mellett, az egyetemi tevékenység bizonyos részéért, jelesen a gazdasági tevékenységért megjelent egy másik, felelősséggel rendelkező irányító, ez a kancellár. Amikor bevezettük ezt a rendszert, akkor ezt nagyon sokfajta vélemény övezte. Én azt gondolom, ma az, hogy a kancellári rendszer stabilizálta az egyetemek gazdasági működését és az az áldatlan állapot, ami 2014-ben jellemezte a felsőoktatási rendszert, adósságállomány, likviditási hiány, ez ma egyáltalán nem jellemző a felsőoktatási rendszerre.

Volt egy másik nagyon fontos kimenete a kancellári rendszer működésének: megértettük a felsőoktatási intézményeknek a költség szerkezetét, illetve a működési folyamatait. Ugye, ennek azért van jelentősége - majd erre később rátérek -, ha egy más fenntartási modellben szeretnénk üzemeltetni az intézményeket, vagy szeretnénk őket az államtól távolítani, akkor enélkül ez nehezebb lett volna.

Megkezdődtek azok az intézményi átalakítások, amelyek bizonyos egyetemek között helyeztek át különböző tevékenységi köröket. Azt gondolom, ezek jelentős részben, sőt talán teljesen azt az eredményt érték el, amit szerettünk volna: az ELTE megjelent Szombathelyen, ELTE-s diplomát adunk ki Szombathelyen; a Corvinus Egyetemről leválasztásra került és a Szent István Egyetemhez került az agrárképzés. Tehát ezek voltak azok a nagyobb ügyek, amelyek - talán emlékeznek rá - 2014-15 környékén zajlottak. De úgy tűnik, hogy ezek mindegyike azt a célt érte el, amit kitűztünk.

Módosítottuk a PhD-képzés rendszerét, a korábbi három év helyett kettő plusz kettő évvé alakítottuk át. Jelentősen nőttek a PhD hallgatói ösztöndíjak, illetve megemeltük, pontosan azért, hogy az egyetem és a kutatóintézeti utánpótlásnak a bázisa, a doktori képzésben részt vevő hallgatók számát, 1300-ról 2 ezerre.

Változtak a szociális ösztöndíjak, több képzési területen, ahol a költségstruktúra kritikus volt, tavaly ez megemelésre került. És ezek az ügyek folynak tovább is.

Az egyetemi hallgatói létnek egy nagyon fontos területe a kollégiumi rendszer, ez különösen Budapesten igaz. Megkezdtünk egy kollégiumfejlesztési programot, nem akarom ezeket felolvasni, hogy hol, milyen kollégiumberuházások történtek, illetve fognak történni. Amit itt talán ki szeretnék emelni, ez a budapesti diákváros program, ami a budapesti kollégiumhelyzetet kívánja jelentős mértékben orvosolni. Itt főpolgármester úrral a kettővel ezelőtti kormányülésen abban állapodtunk meg, hogy ő támogatja a diákváros további építését, tehát Budapest főváros nem emelt vétót a diákváros fejlesztése ellen, aminek természetesen örülünk.

Csak egy példa arra, hogy az egyetemek és a gazdaság együttműködésére több javaslat született, ezeket implementáltuk, az egyik ilyen a duális képzés létrehozása. Ez, én azt gondolom, kifejezetten sikeresnek tekinthető, nagyon rövid időn belül, 2015-től a hallgatói létszám megnövekedett, és egyébként továbbra is nagyon úgy

tűnik, hogy a hallgatók kedvelik, annak ellenére, hogy ez a képzési forma egy munkás képzési forma, hiszen tulajdonképpen az egyetemistaéletüknek egy jelentős részét, sokkal jelentősebb részét tanulással töltik részben az egyetemen, részben pedig a vállalatnál, és a vállalatok szempontjából is nagyjából 500-nál stabilizálódott azon vállalatok száma, amelyek duális formában hallgatókat képeznek. Nyilván ez a képzés nem mindenhol, hanem alapvetően a gazdasághoz közeli területeken alkalmazható, bár igények egyébként érkeznek arra, hogy bővítsük azt az öt területet, amelyet annak idején kijelöltük, most egy hatodikkal bővült, azt hiszem, a parlament ezt már el is fogadta, ami az egészségtudomány, nem az orvos-, az egészségtudományi képzés duális formában történő megvalósítását is támogatná.

Egy másik példa arra, hogy azt a fajta viszonyt, amely a gazdaság és az egyetemek között van, hogyan lehet erősíteni: az egyik olyan támogatási formánk a Felsőoktatási és Ipari Együtműködési Központok, amely egy kutatási támogatás, ahol az egyetemek is és a kutatási partnereik is forrásokat nyertek arra, hogy együttműködjenek egymással, amíg a támogatás tart, addig a támogatás keretében, viszont a cél az, hogy utána az egyetemek mint partner tudjanak megjelenni a vállalatok számára, amelyek már egyébként a saját forrásaikból finanszírozzák a tevékenységet. Ebből öt vidéki és három budapesti van, FIEK-nek hívtuk ezt a formát, ezt most egy kicsit átalakítottuk, de lényegét tekintve azért ugyanilyen marad, kompetenciaközpont-pályázatként jelenik meg egyébként, és került kiírásra, tehát úgy tűnik, hogy ennek a legitimitációja mindenképpen erőteljes.

Meg kell említeni a nyelvvizsga-követelményt. 2014-ben - akkor minden oldalról erőteljes támogatással - azt a döntést hoztuk és írtuk le egyébként a felsőoktatási stratégiába, hogy 2020-tól kezdődően, pontosan amiatt, mert az egyetemi oktatásnak az egyik feltétele a hallgatóknak az idegennyelv-tudása, a felvételi követelményeként előírtuk a középfokú nyelvvizsgát. Én úgy gondolom, hogy azt a tényt senki nem vitatja, hogy az egyetemen az adott nyelvnek a tudása ahhoz, hogy az egyetemet el tudja végezni egy egyetemi hallgató, mindenképpen fontos, ennek ellenére több olyan visszajelzést kaptunk különböző szervezetektől, hogy a hat év nem volt elegendő arra, hogy részben az oktatási rendszer, részben pedig maguk a diákok reagáljanak erre a helyzetre, és jelen pillanatban ez ahhoz vezetett volna, hogy a nyelvvizsga hiánya miatt a hallgatói létszám több egyetemen kritikus területeken is csökkent volna. Ezért a kormány meghallgatta ezeket a véleményeket, és azt mondtuk, hogy akkor a felsőoktatási intézménybe való bekerülésnek nem feltétele a középfokú nyelvvizsga, viszont az új NAT bevezetésével megoldást kell találnunk arra, hogy a középiskola, tehát a köznevelési rendszer elvégzésénél jelenjen meg egyébként egy értékelhető szintű nyelvtudás feltételként, az egyetemen pedig egyébként ezt a nyelvtudást használjuk, tehát ne legyen a bemenetnek a feltétele.

Az egyetemi nyelvtudás gyakorlatilag az elmúlt húsz évben folyamatosan kérdés volt. Amikor bevezettük a diploma feltételeként a középfokú nyelvvizsgát, akkor azt ugyanezzel a szándékkal vezettük be. Itt szintén több olyan támogatási konstrukciót hoztunk létre, hogy akinek ezt nem sikerült megszereznie az egyetem alatt sem, annak legyen módja erre, egyrészt megjelenítettük a középfokú nyelvvizsga megszerzésének a támogatását, a nyelvvizsgadíj-támogatást, elindítottuk a diplomamentő programot, amelynek voltak kifejezetten sikeres elemei, illetve most október 1-jétől a diákhitel is elérhető arra, hogy ha valaki egyébként az abszolutóriumot megszerezte, de nem tudja átvenni a diplomáját, mert nincsen nyelvvizsgája, akkor ezt ezzel a támogatással meg tudja tenni.

Az államháztartási ráfordításoknak az alakulásáról szól ez egy fólia, amely azt mondja, hogy 2009-ben 454 milliárd forintot költöttünk mindösszesen a

felsőoktatásra, ez az összeg 713 milliárd forintra emelkedett 2018-ra, ezek 2018-as tényadatok. '19-ben ez még e fölé fog kerülni. Ez csak a felsőoktatás.

Amit itt meg kell említenem, hogy haladtunk előre a fenntartói modellváltással is. Az, hogy az állam a fenntartója az egyetemeknek, az nem szükségszerűen a legjobb megoldás. Megnéztük azt, hogy Európában melyik országban milyen formában működtetik az egyetemeiket, és mi egy olyan forma mellett döntöttünk, amelyben egy vagyonkezelő alapítvány tulajdonába kerül az egyetem, ez egy önálló jogi kategória, ezt pilot jelleggel a Corvinus Egyetemen próbáltuk ki, és úgy tűnik, hogy a modell működőképes. Ennek sokfajta feltétele volt, azért tartott ez a folyamat egy kicsit hosszabb ideig, ugyanis létre kellett hozni ezt a típusú jogi formát, tehát a vagyonkezelő alapítvány mint olyan nem létezett, ezt a parlament elfogadta, létrehozta, és a Corvinus Egyetemet egyébként ebben a formában működtetjük. Itt a működés finanszírozására részben olyan állami részvényvagyonot juttattunk a Corvinus Egyetemnek, amelynek a hozama jelenik meg mint az egyetem finanszírozója, illetve különböző ingatlanokat kapott az egyetem, részben a saját ingatlanjait, részben pedig más ingatlanokat, amelyeknek a működtetéséből egyéb bevételei származhatnak. Ezen túl egyébként az egyetemnek persze bármilyen más bevétele is lehet.

Nagyjából ez az a néhány példa, amit meg szerettem volna említeni az idő rövideje miatt.

Néhány olyan pont, amely további tervezett, illetve megkezdett feladatokra vonatkozik. Ezt a modellváltást, amit az előbb említettem, folytatni szeretnénk. Előkészítés és vizsgálat alatt van néhány egyetem esetében az ebben az új modellben történő működés lehetősége. A MOME, a Széchenyi István Egyetem, a Neumann János Egyetem, az Állatorvostudományi Egyetem, az újonnan vagy átalakítás után létrejövő Agrártudományi Egyetem, illetve a Semmelweis Egyetem, ezek különböző típusú egyetemek, és másfajta megközelítést igényel mondjuk egy klinikákkal rendelkező Semmelweis Egyetem, mint mondjuk az egyébként viszonylag egyszerű struktúrájú MOME.

A vidéki felsőoktatási képzések megerősítése továbbra is feladat. 2014-ben egy nagyon fontos elve volt a felsőoktatási stratégiának, hogy ahol felsőoktatási képzés van, ott az semmiképpen nem szűnhet meg, sőt bizonyos konstrukcióban több helyen hoztunk létre újabb felsőoktatási képzéseket, ez volt a közösségi felsőoktatási képzőközpontoknak a rendszere, tehát olyan helyen, ahol korábban nem volt felsőoktatás, most van. Ennek ellenére itt feladatunk van, a hallgatói létszám változása, a lokális, a közösség igényének a változása ennek a rendszernek a további fejlesztését igényli.

Egyszerűsíteni szeretnénk az egyetemek működési és finanszírozási környezetét. Ez részben összefügg a fenntartóváltással, de dolgozunk a finanszírozásnak egy másfajta modelljén, amely kevésbé az állam fenntartói modellje, és idetartoznak egyébként a közbeszerzési rendszerre vonatkozó változások is, amelyek akár a kutatás-fejlesztést, akár majd a későbbiekben az egyetemeiket fogják érinteni.

Nagyon fontos dolog az egyetemek nemzetközi beágyazottságának az erősítése. Itt jól haladtunk előre, 36 ezer külföldi hallgató tanul a magyar egyetemeken a 280 ezerből. Ennek részben az egyetemek intenzív tevékenysége az oka, tehát hogy elkezdtek külföldi hallgatókat Magyarországra hozni, illetve a Stipendium Hungaricum ösztöndíjprogramban most már 7400 hallgató tanul, ez is nagymértékben hozzájárult ehhez a komoly arányváltáshoz.

Ami, azt gondolom, szintén nagyon pozitív, hogy az Európa Egyetem kezdeményezésben öt magyar intézmény vesz részt, és ahogy most az egyetemekkel

beszélünk, egyre többen tervezik az ebben az új konstrukcióban való együttműködést, amelynek egy sor hatása van egyébként: részben a képzési struktúrát javítja, egyszerűsíti, részben pedig a kutatási struktúrát fogja majd megváltoztatni.

Ami egy nagyon fontos elem az egyetemek jövőbeni működését illetően, az az európai kutatási projekteken való erőteljesebb részvételünk. A mostani részvételünk nem elfogadható, a 0,5 százalékát, mondjuk a 0,6 százalékát hoztuk el a „Horizont 2020” programnak, ami nem egy borzalmasan nagy összeg, ebben is első helyen a Közép-európai Egyetem szerepel, utána pedig az ELTE és a BME kevesebb forrást nyert el. Egy pályázatot akkor lehet megnyerni, ha be is adjuk, meg vannak partnereink, félreértés ne essék, tehát itt ez most kritika volt a BME és az ELTE irányába, meg mindenki más irányába, de ebben mindenképpen segítenénk részben a kapcsolatok építésével, részben pedig különböző ösztönzőkkel.

A bolognai rendszer 15 éve került bevezetésre, azóta működik. Én azt gondolom, 15 év elég hosszú idő ahhoz, hogy átgondoljuk, valóban ugyanebben a struktúrában akarjuk-e működtetni. Elkezdődött egy ilyenfajta gondolkodás, nyilván ennek vannak tartalmi kérdései, illetve vannak strukturális kérdései, hogy biztos-e, hogy a 3+2 éves megoldás a jó, vagy vannak olyan területek, ahol a 4+1 évet célszerű megfontolni - a közgazdászképzés tipikusan ilyen. Az orvosképzésnek a struktúráján is gondolkodnak az orvosi egyetemek, hogy mitől lesz ez egyébként még versenyképesebb.

Megkezdődött öt kiemelt terület tartalmi átalakítása, ha úgy tetszik a curriculum reformja, az orvosképzés, egészségtudomány, tanárképzés, a műszaki, természettudományi képzések, az agrárképzés és a gazdálkodástudományi képzés. Ez az egyetemek feladata, mindegyikre van egy munkacsoport, ezt nekik kell eldönteni, hogyan akarják a képzéseiket versenyképesebbé tenni.

A képzés infrastrukturális feltételeinek a fejlesztése tovább zajlik. A MOME kampuszát átadtuk, a Testnevelési Egyetem kampusza épül, az Állatorvostudományi Egyetem kampuszának az átalakítására - ez egy jelentős mértékű átalakítás - kormány-előterjesztés született, illetve most dolgozunk az Óbudai Egyetem kampuszának a rendezésén. És ezen túl egy csomó dolog zajlik még az országban. Itt azért erőteljes különbség volt a finanszírozási feltételeket illetően a vidék és Budapest között, a vidéki egyetemek az EU-s forrásokból nagyobb mértékben részesültek, Budapesten, ugye, ez a kormány feladata.

Egy utolsó pont, ami az egyetemek és a környezetük kapcsolatát jelenti: az úgynevezett science parkok alapításának a folyamata megkezdődött. A science park mint kategória létrejött az ipari park és a technológia park mellett. Ez alapvetően egyetem köré épülő kutatási ökoszisztémát jelent. Ebben már több kormánydöntés született, például Szeged ügyében, például Debrecen ügyében, de zajlik a miskolci, a két budapesti, a győri, a zalaegerszegi, illetve a pécsi science park létrehozásának az előkészítése, ezekről a kormány hamarosan dönteni fog. Ugye, itt arról van szó, hogy valamilyen meglévő tudáselem környékén - Szegeden ez az ELI-t jelenti - egy olyan tudományos parkot építeni, ami kapcsolódik ehhez, de nem szükségszerűen csak ahhoz kapcsolódik; úgy tűnik, hogy ez egy jó megoldás, a világ már sok országában, sikeres országában ilyenek működnek. Tehát nagyon röviden ennyit akartam a felsőoktatásról.

Most rátérnék a kutatás-fejlesztési és innovációs rendszerre vonatkozó beszámolóra. Itt az elmúlt egy évben jelentős változásokat kezdeményeztünk, ennek egy és csak egy indoka volt, a magyar innovációs és kutatási rendszer nem annyira sikeressége, és akkor most udvariasak voltunk. A European Innovation Scoreboardon 21., illetve most már 22. helyen állunk. Ennek persze indoka van, hogy miért van ez így. Ha megnézzük a részleteit, akkor ebből látszik, hogy sem a kutatási rendszerünk

nem elegendően vonzó, itt az Akadémia kutatóintézet-hálózatának a vitája kapcsán sokszor előkerült, hogy ez milyen kiváló, sajnos a számok nem ezt mutatják. A finanszírozási rendszerünk volt a másik nagyon nagy probléma, egyszerűen körülbelül ugyanúgy finanszírozta a magyar állam a kutatási rendszert, mint 2003-ban, azóta azért néhány év eltelt. Vannak különböző kérdések a szellemi tulajdonok területén. A vállalati beruházások, illetve a foglalkoztatás hatásai viszont kifejezetten pozitívak. De viszont például az innováció, különösen itt a magyar tulajdonú kkv-k innovációs tevékenysége, viszont messze elmarad attól, amit szeretnénk. Tehát ezért kezdtünk bele ennek a rendszernek az átalakításába.

GDP-arányosan persze a kutatás-fejlesztési ráfordításaink 2002 óta folyamatosan nőttek, 2018-ban már 1,53 százalékát költjük a növekvő GDP mellett kutatás-fejlesztésre. Ennek ellenére, amit célt levezettünk magunknak az Európai Unió céljából, ugye, ez 2020-ra 3 százalékot irányzott elő, ezt nem fogja elérni az EU átlaga sem, ez valahol 2,2-2,3 százalék környékén lesz, mi azt mondtuk, hogy 1,8 százalékot szeretnénk 2020-ban elérni. Ennek nagyon sok feltétele van, a mostani állapot szerint, én úgy gondolom, hogy ez elérhető lesz. Ennek többfajta indoka van, részben a direkt, illetve indirekt KFI-ösztönzők változtak, a 2020-as költségvetésben 25 százalékkal megemeltük az oktatásfejlesztés, innováció állami támogatását. Tehát ennek a hatása valószínűleg az lesz, hogy 2020-ban el fogjuk tudni érni az 1,8 százalékot. De megint csak azt szeretném mondani, hogy ez még mindig alacsonyabb, mint ami a kitűzött cél. Néhány ország Európában elérte a 3 százalékot, Németország, Svédország, Hollandia, Ausztria, de az országok jelentős része ez alatt maradt. Tehát ezzel az 1,8 százalékkal 2020-ban mi valahol ott a középmezőny alján helyezkedünk el.

Ami talán pozitív, hogy a vállalati, tehát a gazdaság irányából jövő KFI-költségek 73 százalékát képezik a teljes KFI-kiadásnak. Ilyen értelemben az állam csak 25 százalékot finanszíroz. Az európai uniós cél a kétharmad-egyharmad volt. Mi ezt, ha úgy tetszik, túlteljesítettük, de azért teljesítettük túl, mert az állami részt nem emeltük lényegesen. Ez most megtörtént, tehát ebben lesz egyfajta átrendeződés, és ez a kétharmad-egyharmad arány, azt gondolom, helyre fog állni.

Ennek a jelentősége az, hogy az Európai Unió 2021-27-es tervezési időszakban soha nem látott összeget fordít kutatás-fejlesztésre, innovációra, viszont ennek egy nagyon jelentős része a „Horizon Europe” program, majdnem kilencvenegynéhány milliárd eurót jelent. Ez viszont Brüsszelben érhető el, és kooperációs típusú támogatást jelent, tehát együtt kell működni különböző országoknak, különböző intézeteknek egymással. Ebben nem vagyunk jók, ugye, a Horizon 2020 0,6 százaléka mutatja ezt. Tehát itt egy sor dolgot kell még tennünk, ezt egyébként megkezdtük.

Ha megnézzük a közösségi források felhasználásának a struktúráját - részben a bal oldalán az ábrának az EU-s források, jobb oldalán a hazai források szerepelnek -, akkor ebből az látszik, hogy az innovációs források jelentős részét, tehát közel felét magyar tulajdonú kis-, közepes vállalatok nyerték el, és ez egyébként így van jól, ugye, erre vonatkozik a GINOP-program, egy jelentősebb részét ennek az innovációs forrásnak egyetemek, kutatóintézetek, és csak egy kisebb részét kapták nagyvállalatok. Míg, ha megnézzük, hogy a magyar innovációs, kutatási alapnak hogy néz ki a felosztása, ennek több mint a felét magyar állami tulajdonú kutatóintézetek vitték el.

Mik azok a kihívások, amelyek a magyar KFI-rendszert jellemzik? Részben van egy sajátos egyensúlyhiány, tehát a magyar kutatás-fejlesztési, innovációs rendszer még mindig nagyon alapkutatás súlypontú, kevésbé alkalmazott, és még kevésbé innovációközpontú. A világ sikeres rendszerei ezt az egyensúlyt már megteremtették. Somorjai professzor, akit egyszer jelölték Nobel-díjra, Amerikában él egyébként,

nyolcvanegynéhány éves, vele nem alapkutatásról beszélt, hanem az innovációról, szabadalmakról, illetve startup vállalkozásokról. Ez a kettő nem zárja ki egymást, ez feltételezi egymást, soha senki olyat nem mondott, hogy alapkutatásra nincsen szükség, csak meg kell teremteni az egyensúly másik felét is.

A duplikációk kérdése. Ez egy nagyon fontos kérdés, ugye, itt az akadémiai kutatóintézet-hálózat leválasztásával és egy másik módon történő működtetésével ennek a platformját teremtettük meg.

Együttműködéseink itthon sincsenek, Európában pedig alig vannak, igazából 0,6 százalék, a Horizon Europe ezt mutatja.

A finanszírozásról már beszéltünk, illetve a rendszerrel kapcsolatos kérdéseket is ebben érintettük.

Mit jelent ez? Mi az, amit az innovációs törvény módosításával megjelenítettünk? Az innovációs alap, technikailag ez egy alap, megjelent az innovációs alap mellett egy kutatási alaprész. Ez azt jelenti, hogy ez a két forrás elválik egymástól, az innovációs alaprész új termék, új szolgáltatás fejlesztésére lehet használni, míg a kutatási alapot csak és kizárólag a Frascati kézikönyvben megjelent kutatási tevékenységre, alap, alkalmazott és kísérleti fejlesztésre lehet használni. Mind a két alaprész technikailag a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatal kezeli. A Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala is a minisztériumhoz tartozik. Ez a két intézmény kiegészíti egymást, ez két különálló intézmény, de ez kiegészíti egymást, mindkettő saját feladattal, de mindenképpen az innováció támogatásával is foglalkozik. Tehát már kevésbé csak funding agency vagy szabadalmi hivatal, hanem létrejöttek olyan funkciók, amelyek támogató funkciókat is működtetnek.

A kutatási alap összetétele nagyjából ebben a pillanatban: 43 százaléka a teljes alapnak kutatásra fordítandó összeget jelent, 57 százaléka innovációra. Itt azért hozzá kell tennünk azt, hogy ezt az alapot eddig csak és kizárólag a vállalatok innovációs befizetéséből finanszíroztuk, és ha itt ülök emlékeznek, 2003-ban - Hiller miniszter úr biztosan emlékszik rá - volt egy megállapodás, amikor azt mondtuk, hogy az innovációs alap úgy jön létre, hogy a vállalatok befizetnek egy összeget, az állam pedig ezt duplikálja. No, ezt egyik állam sem tette meg; 2020 az első év, amikor a magyar kormány úgy döntött, hogy ebben az irányban fog elhaladni. Itt azért hozzá kell tenni, hogy ezt a vállalatok fizetik be, és a megállapodás akkor az volt, hogy vállalati innovációra fogjuk fordítani, ennek ellenére ennek a felét kutatás-fejlesztésre tesszük, ami egyébként rendben van így, ezért kellett ennek a jogi háttérét is hozzáalakítani.

Alapvetően az innovációs kutatási alap finanszírozási struktúrája három dolgot jelent: az első pillér a kiválósági kutatásokat jelenti. Idetartoznak az OTKA, a prémium posztdoktori ösztöndíjak, a Lendület, a Bolyai, idetartozik az Élvpályázat, amit újonnan kiírtunk, egy kicsit megváltoztatott struktúrában; idetartozik a tudományos utánpótlás finanszírozása, a Bolyai+, az UNKP; és idetartoznak a különböző kollaborációk. Illetve újra létrehoztuk a mecenatúrapályázatot azért, hogyha valakinek kisebb összegre van szüksége, nyilván a kutatás területén, konferenciától kezdve folyóirat, egyéb más, legyen módja.

A második pillér a nagy társadalmi kihívásokra vonatkozó kutatások támogatása. Itt nem voltunk nagyon kreatívak, egyszerűen megnéztük azt, hogy a Horizon Europe-ban az EU mit határozott meg, és ugyanazokat határoztuk meg mi is, így aztán mondjuk jól tudunk illeszkedni a Horizon Europa közvetkező részéhez. Itt négy fő területet határoztunk meg: az egészség területét, a kultúra és a család, a biztonságos társadalom és környezet, a negyedik pedig az ipar és a digitalizáció - ez nagyjából megfelel egyébként az EU prioritásainak.

A harmadik pillér pedig az innováció pillére. Jelen pillanatban a 2019-es költségvetésben ez 56 százalékot jelent, jövőre egyébként ez változni fog, tehát jövőre

a teljes alapnak a nagyobb része fog a kutatási borítékba, és utána ott allokációra kerülni.

Egy kérdés volt az MTA által felügyelt, korábban felügyelt kutatóhálózatnak az MTA-ról történő leválasztása. Itt sok kritika ért bennünket, hogy a tudomány autonómiája, a tudomány szabadsága változik. Ha jogilag értelmezzük a dolgot, meg ha technikailag értelmezzük is, akkor ez a változás nem nagyon látszik, ugyanis ugyanolyan szervezetben, tehát ugyanolyan, az államtól, illetve a kormánytól független szervezetben működik az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat, mint az Akadémia, tehát ugyanolyan jogállású; ugyanúgy biztosított a kutatás finanszírozása, egy független testület, egy 13 főből álló, független tudósokból álló testület irányítja - itt kétharmadot határoztunk meg, hogy annyi tudósemler legyen, itt most mind a 13 tudósemler -, és úgy tűnik, hogy a működőképesség tovább folytatódik. Nyilván itt majd nekik - de ez már az ő feladatuk - el kell dönteniük, hogy milyen struktúrában akarják működtetni ezt a jövőben, hogyan akarják finanszírozni, ez az ELKH boardjának, illetve az elnökének a feladata.

Még néhány adat arról, hogy hogyan is néznek ki azok a programok, amelyek jelen pillanatban futnak. Az OTKA támogatását megnöveltük, a következő évi rendszerben megjelent egy tématerületi kiválósági program, folytatódik a felsőoktatási intézményi kiválósági program, van egy sor programunk, ahol nemzetközi kapcsolatokat erősítünk akár bilaterális formában, tehát országokkal, akár általánosságban, például erre az Élvonala-pályázat, amelyre lehet pályázni külföldieknek is, tehát szeretnénk ezt is megtenni, de ezekről részletesen tudunk tájékoztatást adni.

Egy másik kutatóintézet-hálózat a Bay Zoltán nemzeti alkalmazottkutató-intézeti hálózat. Ennek az ötlete létezett egyébként már 1989 után is, Pungor professzor úr hozta ezt létre, aztán egy kicsit átalakult a működése, most vissza szeretnénk alakítani egy Fraunhofer típusú működésre. Ebben a pillanatban a négy tag-kutatóintézte van: a Bay Zoltán kutatóintézet, az ÉMI, a KTI, illetve az APZ - ez az Autópálya Zalaegerszeg, ez egy kutatóhely -, amelyek állami kutatóintézetek, amelyek egyébként alkalmazott tudományos kutatóintézetek, ennek az ernyőszervezete a Bay Zoltán kutatóintézet-hálózat.

Még egy dolog van, amit ebben a körben talán érdemes kiemelni, ez a szegedi lézerközpontra vonatkozó kérdés, ugyanis Magyarországnak ez az egyetlen olyan kutatási infrastruktúrája, amely kiemelést érdemel. Ez alapvetően a GINOP terhére finanszírozott kutatóintézet, egy unikális, lézerkutatásra alkalmas kutatóhely jön létre. Maga a projekt, tehát a GINOP-politika, amely ennek a létesítését finanszírozza, valamikor ez év végén, jövő év közepén le fog zárulni, de már megkezdtük az eredeti célnak megfelelő user facilityként történő működtetést. Ez a működés azt jelenti, hogy ez egy európai kutatóhely, itt létre fog jönni egy európai infrastruktúra-menedzsment cég, az ERIC, amely első körben a prágai és a szegedi kutatóintézetnek lesz kvázi a tulajdonosa, és rajta keresztül történik a tevékenység menedzsmentje. Egészen addig, amíg ebbe egyéb más európai országok nagyobb mértékben nem szállnak be, ennek a két, úgynevezett host countrynek kell finanszíroznia az ERIC tevékenységét, illetve ehhez európai uniós támogatást kapunk. Optimális esetben a magyar államnak - majd ha elérünk odáig - ebben nagyjából egy olyan 10-15 százalékos finanszírozási igénye marad, jelen pillanatban ez nem így van. Ennek ellenére nagyon sok mindent tettünk, hogy pozícionálni tudjuk nemzetközi szinten ezt a kutatóhelyet, olyan kutatásokat támogatunk, amelyek ehhez a kutatóhelyhez kötődnek, és ez attraktívvá teszi a kutatóhelyet más külföldi kutatók számára is.

Nagyon röviden ennyit az innovációról.

Az utolsó elem a szakképzés megújítása, hogy mi is történt itt. A szakképzési rendszerünkre vonatkozó követelmények ilyen gyorsan nem változtak soha, a negyedik ipari forradalom olyan követelményeket támaszt, amelyeket a klasszikus rendszerrel már nehéz kielégíteni, és miután Magyarországon - az OECD-nek a legutolsó jelentése is ezt emelte ki - a szakképzésből szakképzettséggel kikerülőknél az aránya sokkal alacsonyabb, mint Európa sikeres országaiban, Finnországban, Németországban, Ausztriában, ezért erre nekünk is reagálnunk kellett, úgyhogy az a törvény, amelyet a parlament elfogadott, erre vonatkozott. Persze a kormány bölcsessége ugyan határtalan, de azért úgy gondoltuk, hogy célszerűbb ezt a stakeholderekkel vagy a partnerekkel együtt megtenni, és létrehoztunk tavaly, egy évvel ezelőtt egy Szakképzési Innovációs Tanácsot, amelybe, én azt gondolom, mindenkit meghívtunk, akinek bármifajta érdekeltsége volt ebben az ügyben. Ez egy nagyon hatékonyan működő tanács volt, még a szakszervezetek is részt vettek benne, innen, azt hiszem, nem is lépett ki egyik szakszervezet sem a kerekasztalhoz képest, amit tavaly szerveztünk meg.

Mindenesetre ami ennek a következménye lett, az az a Szakképzés 4.0 elnevezésű stratégiai dokumentum, amelyet aztán lebontottunk, és ebből lett a törvény. Ez négy pillérré épül, az első a vonzó környezet mind a diák, mind az oktatók szempontjából, az oktatók szempontjából egy kiszámítható karrierlehetőség, ugyanígy a diák szempontjából is, hogy egy más típusú diplomát is, képzettséget is tud kapni. A naprakész tudású oktatók egy nagyon fontos elem, a szakképzési rendszerben dolgozó szakmások a munkaerőpiacon dolgozókkal versenyeznek, tehát ha egy informatikus egy iskolában tanít, ugyanazt a munkát végzi, mint ha egyébként informatikusként dolgozna, és itt azért a - hogy mondjam? - piacnak az elszívó hatása erőteljes, tehát erre megoldást kell találnunk. És akkor van egy negyedik pont, ez a hátránykompenzáció, mert a szakképzési rendszer a gyereket 18 éves koráig odáig kell hogy eljuttassa, hogy legyen szakképzettsége, és erre vonatkozóan létrehoztunk néhány olyan konstrukciót, amely ezt biztosítani fogja. Itt nem sokat gondolkodtunk, megnéztük az osztrák rendszert, amely osztrák rendszer jól működni képes, úgyhogy ezért gondoltuk azt, hogy azt megpróbáljuk bizonyos elemeiben, nem teljesen, de lemásolni.

Létrehoztuk az Ágazati Készségtanácsok rendszerét. 19 ilyen Készségtanács jött létre, és azokat kérdeztük meg arról, hogy hogyan nézzen ki ténylegesen maga a szakképzés rendszere, illetve ezek azok, amelyek meghatározzák azt a tartalmat, amelyet ők egyébként mint gazdasági oldal elvárnak az iskolából kikerült diákokkal szemben.

Rendet kellett rakni a Képzési Jegyzék területén is. 759 különböző szakképzettséget lehetett szerezni egy eléggé átláthatatlan rendszerben, és úgy gondoltuk, hogy ha Németországban - amely egy kicsit nagyobb ország - mondjuk ugyanezt meg tudják oldani 200-zal, akkor az valószínűleg nekünk is sikerülni fog. Úgyhogy az Ágazati Készségtanácsok javaslata alapján 174 alapszakma oktatása folyik iskolarendszerű képzésben, és ehhez lehet különböző dolgokat hozzátenni; illetve bevezettük a részsakmának a fogalmát is, amire azért volt szükség, mert hogyha valaki - ugye, volt egy hátránykompenzációs pillére ennek az átalakításnak - valamilyen oknál fogva nem képes egy teljes értékű szakképzettséget megszerezni, akkor se hagyja el semmiképpen az iskolát anélkül, hogy amire egyébként képes, azt meg tudja szerezni. Lehet, hogy blőd a példa, de mondjuk a burkoló szakmának, amely az egyik alapszakma, van egy olyan részsakképzettsége, hogy hidegburkoló, tehát az már egy részsakképesítést jelent, viszont aki ezzel kerül ki, az már egy, a munkaerőpiacon értékelhető képzettséggel rendelkezik.

Említettem a vonzó környezetet. Létrehoztunk egy programot, amelyet XXI. Századi Szakképzőiskolának neveznek. Ez részben az iskola épített infrastruktúrájának az átalakítását jelenti, részben pedig - ami talán fontosabb - az eszköz-infrastruktúrát, és itt az egyértelmű prioritása az eszköz-infrastruktúrának van. Van néhány olyan projekt, amely már zajlik, tehát ezekről már születtek döntések, Győr, Miskolc esetében zajlik a szakképzési rendszernek az átalakítása, tehát a továbbfejlesztése, Debrecen esetében is megtörtént ez a döntés, 14,5 milliárd forinttal támogatta a kormány a debreceni szakképzőrendszernek az átalakítását, és akkor most megyünk tovább valamilyen algoritmus szerint a többi város esetén.

Az iskolarendszer irányítása kismértékben változott a 2016-os kormánydöntésnek megfelelően, a szakképzés rendszere akkor az EMMI-ből a területet talán jobban ismerő Gazdasági Minisztériumhoz került, ez így is maradt, és az idén vette át ezeket a feladatokat az NSZFH, a Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési Hivatal mint fenntartó fog megjelenni - előtte ez egy kicsit máshogy működött. A szakképzési centrumok kettős vezetés alá kerültek, itt megjelenítettünk egy gazdasági vezetőt - kancellárnak hívtuk, mert az olyan jól hangzik az egyetemeken -, de ugyanaz nevezi ki a főigazgatót is, mint aki a kancellárt is, úgyhogy ez egy kiválóan működő rendszer.

A szakképzési intézmények egyébként ilyen szempontból kicsit hasonlóbbak az egyetemekhez, ugyanis másfajta gazdálkodási tevékenységet folytatnak, mint a köznevelés intézményei. Illetve az iskolák esetében az iskolák most már önálló OM-azonosítóval rendelkeznek, de egyébként tagintézményként működnek tovább.

A pályaorientáció egy fontos dolog, tehát ott el kell mondani a gyerekeknek, hogy mit jelent a szakma. Ebben, úgy tűnik, hogy sikerült előrelépni, ez majd látszik mindjárt a jelentkezési számokon. Nagyon sok olyan projektet alakítottunk ki, vagy projektet nyertek el a szakképzési központok - egyébként egyetemekkel közösen, helyi vállalkozásokkal közösen -, ahol elmondjuk azt, hogy mit jelent az adott szakma. Az egyik ilyen példa erre a digitális közösségi alkotóműhely, ami az országban most már sok helyen van.

Törvénybe foglaltuk ezeket a stratégiai elemeket. Részben átalakul a szakképzési intézményrendszer vagy tovább alakul. A 4+1 éves szakgimnázium nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, ezért úgy gondoltuk, hogy egy ötéves technikum - ennek vannak hagyományai - ezt jobban fogja tudni kielégíteni, az ötéves technikum végén szakképzettséggel és érettségivel távoznak a gyerekek, illetve, ha bizonyos feltételek teljesülnek, akkor az egyetemre történő bejutásuk, mert a folyamatos tanulás egy attraktív dolgot fog jelenteni. És van a hároméves szakképző iskola.

A szakmastruktúráról már beszéltem.

Átalakítottuk a vizsgáztatás rendszerét. Alapképzettséget iskolarendszerben lehet szerezni, minden más képzettséget lehet szerezni egyébként a piacon, ebbe az állam nem kíván beleszólni, kivéve akkor, ha egyébként ez állami elismerést jelentene, akkor viszont magát a tanfolyamot és vizsgáztatást akkreditálni kell, és akkor jönnek az akkreditált vizsgaközpontok.

Elindult egy komplex humánerőforrás-fejlesztési program. Itt szeretnénk azt, ha a szakképzésben oktatók ugyanolyan feltételek mellett dolgoznának, mint a munkaerőpiacon, ezért aztán itt az a javaslat került elfogadásra, hogy ezek a kollégák Mt. szerint lesznek alkalmazva, és kikerülnek ilyen módon a Kjt. hatálya alól.

Átalakítjuk vagy továbbalakítjuk a duális képzés rendszerét. Ez egyébként, én azt gondolom, hogy sikertörténet a középfokú oktatásban, viszont vannak bizonyos korlátai: egy kkv nehezebben tud duális képzésben diákokat tanítani. Ugye, a duális képzés tanítást jelent, tehát az nem gyakornoki rendszert meg nem valakit, aki utána

nem fog dolgozni. Ezért létrehoztuk a képző központok lehetőségét, tehát összeállhatnak önkormányzatok, egyetem, cégek annak érdekében, hogy ők duális képzést tudjanak folytatni. Majd mutatok erre példát. Illetve a tanulói munkaszerződés fogalmát hoztuk létre azzal, hogy a diákok, akik tanulnak, ők munkaszerződéssel rendelkeznek, tehát nem csak ösztöndíjat kapnak, ez attól függ, hogy éppen hol tartanak a rendszerben. Átalakítottuk az ösztöndíjrendszert is, mindenki ösztöndíjat kap, attól függően egyébként, hogy a rendszer melyik elemében helyezkedik el, vagy az államtól vagy pedig a vállalattól, de ez már a tanulói munkaszerződés keretén belül történik.

És azért, hogy a végzettség nélküli iskolaelhagyást jelentősen tudjuk csökkenteni, két, illetve három olyan struktúrát hoztunk létre, aminek vannak nagyon jó példái egyházi intézményekben. Az egyik az úgynevezett orientációs évfolyam, a másik pedig egy Dobbantó-program. Ez olyan diákoknak nyújt lehetőséget, akik még nem tudták eldönteni, hogy mit akarnak, ez az orientációs év, a Dobbantó-program pedig olyanoknak, akiknek valamilyen módon, de akár a megelőző tanulmányaik, akár a képességeik bizonyos szempontból hiányosak, tehát ők felkészítjük arra, hogy valóban be tudja fejezni az intézményt. Illetve műhelyiskola: ha valaki ezek után sem képes erre, akkor tisztán gyakorlati képzésben vesz részt, és egy részsakképesítést tud szerezni. Tehát ne hagyja el az iskolát részsakképesítés nélkül. Ennek egy feltétele lett az az önálló képviselői indítvány, hogy Ausztriához hasonlóan a szülőnek a gyerekek 18 éves koráig feladata, hogy ő is járuljon hozzá ahhoz, hogy a gyerek szerezzen legalább egy részsakképesítést, és ezt, azt hiszem, meg is szavazta a Kulturális bizottság, amit köszönök.

Humán erőforrás-fejlesztésről néhány szót már szóltam. Itt a jövő évben 35 milliárd forinttal emeljük a szakképző intézmények, technikumok bérkeretét; ez fogja azt biztosítani, hogy bizonyos szempontból munkaerőpiaci béreket tudunk adni.

Ami a hátránykompenzációnak egy fontos eleme, hogy azt tudni kell, hogy hol kell ezzel foglalkozni. Ilyen módon két ilyen rendszerünk van, van egy az Oktatási Hivatal szintjén és van egy iskolai szinten, ahol folyamatosan figyeljük az egyes diákokat, és ha olyan jellemzők, ami a hiányzás, a tanulmányi eredmények rosszabbodása ezt jelzik, akkor vélelmezhető, hogy valami olyan történik, ami nem szükségszerűen a rendezett családi állapotot jelenti, akkor viszont be lehet avatkozni. Azt várjuk ettől, hogy jelentősen csökkenni fog a lemorzsolódás. Ennek egyébként az első számait már látjuk, hogy elkezdődött egyfajta csökkenés, itt látszik ezen az ábrán.

Amit talán itt még meg lehet említeni, hogy az elmúlt időszakban - szerintem következetes, főleg a munkaerőpiac oldaláról történő kommunikáció, illetve az onnan érkező igények miatt - a szakképzési rendszer egy kicsit attraktívabbá vált, a 2019-2020-as tanévben 8,4 százalékkal többen jelentkeztek szakgimnáziumba, illetve szakközépiskolába, mint gimnáziumba.

És akkor néhány példa, amit generalizáltunk: vannak olyan támogató rendszereink, amelyek nagyvállalatokra épülnek. Itt az volt az alapelv, hogy nagyvállalatok, amelyek egyébként jól meghatározott belső képzési rendszerrel rendelkeznek, nyissák meg ezt a rendszert - itt az állam támogatja az ő működésüket - , de ne csak a saját dolgozóik számára, hanem mások számára is. Én nagyobb sikerességet vártam, bevallom, ennél a dolognál, hiszen ezek a vállalatok komplett képzési rendszerekkel rendelkeznek. Még itt nézzük azt, hogy lehet őket máshogy motiválni. Nem a lustaság volt a probléma, hanem egy vállalatba beengedni másokat, ez mindig egy kérdés, tehát ennek a feltételein kell még dolgoznunk.

Az ágazati képző központ egy új képződmény. Tehát össze lehet állni egy olyan virtuális vállalattá különböző szervezeteknek, amelyek egyébként ugyanúgy diákokat képeznek a duális képzés formájában.

Az orientációs évfolyamot a piarista rend gödi iskolájában láttuk, és ezt szeretnénk generalizálni. Ott támogattuk az első évfolyam indítását, és kifejezetten sikeres. Illetve a műhelyiskolát pedig a szalézi rendnek a kazincbarcikai iskolájában próbáltuk ki, és ez is nagyon működőképesnek tűnik. Ezen túl van egyébként több minden, Dr. Ámbédkar Gimnáziumnak a technikummá alakítása. Ezek mind olyan példák, ami, azt gondolom, abba az irányba hat, hogy azt a fajta hátrányt, amit - hozzá kell tennem - nem a szakképzőintézmény-rendszerben szereznek a diákok, hanem hozzák magukkal, azt viszont tudjuk kompenzálni. Az a lényeg, hogy 18 éves korában mindenki legalább egy részsakképesítéssel rendelkezzen.

Köszönöm szépen. Elvileg nem beszéltem el a teljes időt; a kérdésekre igyekszünk válaszolni.

Kérdések, vélemények

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszter úr. Ahogy elnézem, 15 percet biztos, hogy hagyott válasza, és az előző meghallgatásnál is a kormánypárti időkeretből is tudtunk még adni a miniszter úrnak, tehát nem hiszem, hogy probléma lenne.

Kérdezem a bizottság tagjait, hogy vannak-e kérdések. *(Jelzésre:)* Vinnai képviselő úr, parancsoljon!

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszonyok! Államtitkár Urak! Köszönjük ezt a beszámolót, sok mindenre kiterjedt. Én két kérdést szeretnék feltenni, de mielőtt feltenném, mert Kunhalmi Ágnes alelnök asszony is itt van, és volt egy vitánk ezzel a tudásalapú, munkaalapú társadalommal, hadd mondjam el, hogy én most ebből a beszámolóból azt a következtetést vontam le, hogy a tudástőkét kell javítani, hogy a munkaalapú társadalomnak, a munkaerőpiaci igényeknek vagy a gazdasági igényeinknek is megfeleljünk. Ez a felsőoktatásra és a szakképzésre is igaz. És a folyamatos tanulásról, az élethosszig tartó tanulásról polemizáltunk.

Tisztelt Miniszter Úr! Azt szeretném megkérdezni, mert egyre több nemzetközi rangsorban egyre jobban szerepelnek a magyar egyetemek, és eltelt öt év a „Fokozatváltás a felsőoktatásban” című stratégia óta, és bemutatta miniszter úr, hogy mennyi minden történt azóta, hogy milyen célokat szolgált és milyen eredményekben mutatkozott meg a magyar egyetemek nemzetköziesítése, illetve a magyar egyetemek a tudástőke alapján milyen szerepet tölthetnek be a hazai innovációs ökoszisztéma megerősítésében. Hiszen szeretnénk, de nemcsak az egyetemekenél, hanem a szakképzésben is, hogy ne csak alapképzéssel rendelkező diákjaink legyenek, hanem továbbtanuljanak. Ez igaz a szakképzésre, igaz, ha valaki egyetemre, főiskolára akar menni, akkor mehet gimnáziumba. Tehát mindenképpen egy magas szintű képzettséget szerezzenek, amely jó az egyénnek, hiszen sikeres életet biztosít számára, mert ha megszerzi ezt a tudást, ezt a képzettséget, akkor el tud helyezkedni, jó a családjának, jó annak a közösségnek, ahol él, jó egy településnek, és végső soron - ez szinte közhelyszerű - jó az országnak is, jó a nemzetnek is, hogyha minél több, ahogy Széchenyi mondta, kiművelt emberfő él az országban, és hozzátesz ahhoz a GDP-hez, amiből mi fordítunk felsőoktatásra és szakképzésre is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Abban a sorrendben fogom megadni a szót, ahogyan érzékeltém a jelentkezéseket. Következik Farkas Gergely képviselő úr. Parancsoljon!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Az első kérdésem az Corvinus-moddal kapcsolatos lenne. Itt is hallottuk az előadása

részeként, illetve a korábbi nyilatkozataiban is, hogy szándék van ennek a kiterjesztésére, most láthattunk konkrét intézményeket is; időrendiséget, illetve dátumokat hozzákapcsolva az intézményekhez viszont nem. Szeretnék erre rákérdezni, hogy erről lehet-e valamit tudni. Illetve egy egyszerű, józan paraszti ésszel adódó kérdést szeretnék feltenni, hogy nem lenne-e érdemes megvárni a Corvinus-modell gyakorlati tapasztalatait, hogy mégis miként muzsikál ez a rendszer, miként működik, milyen tapasztalatok vannak, és ennek tükrében dönteni annak a kiterjesztéséről. Lehet olvasni arról, hogy azért már most is vannak anomáliák, most ezeket nem szeretném idézni, de több cikket is lehetett erről olvasni. Véleményem szerint tehát azért jogos az a felvetés, hogy érdemes lenne megvárni néhány éven keresztül, hogy mégis miként fog ez működni, és utána dönteni ennek a kiterjesztéséről.

Őn is említette itt a nyelvoktatás kérdését - nekünk is volt ezzel kapcsolatban párbeszédünk -, és nagyon örülök, hogy sok év után önök is belátták azt, hogy hibás döntés lenne a 2020-as felvételihez a nyelvvizsga kötelezővé tétele. Ennek kapcsán csak egy zárójeles megjegyzésként mondanám, hogy nem rossz szándék vezérel minket, amikor hasonló felvetésekkel élünk, hanem, higgye el a miniszter úr, hogy nekünk is van szakmai alapunk, amikor kritikákat fogalmazunk meg, és ennek alapján mondtuk azt a dolgot, hogy ez hibás döntés lenne. A jövőre nézve mondom azt, hogy bízunk benne, hogy ebből azt a tanulságot is leszűrjük, hogy érdemes az ellenzéki pártok vagy éppen a szakmai szervezetek véleményét figyelembe venni, már csak azért is, mert nekem van olyan félelmem, és tudok is olyanról, hogy valaki e miatt a feltétel miatt módosított a középiskolai tanulmányain, és féltő, hogy jó néhány - most nem akarok számot mondani, de jó néhány - olyan diák van, aki azért, mert önök az utolsó pillanatban vonták vissza ezt a feltételt, esetleg mégsem felsőoktatási intézményben gondolkodik továbbtanulásként, hanem szakmában vagy éppen a munka világába történő elhelyezkedésben, miközben ambíciói lettek volna arra, hogy egyetemre jusson.

A nyelvoktatás kapcsán azért önmagában az édeskevés, hogy ez a feltétel eltörlésre került, itt Kásler miniszter úr esetén is próbáltam arról érdeklődni, hogy milyen tervekkel rendelkeznek a nyelvoktatás terén. Tudom, hogy ez részben másik minisztérium hatásköre is, de azért az összefüggések miatt nehezen választható el a két hatáskör. Önöknek van-e arra tervezete, elképzelése, hogy miként szeretnék fejleszteni a magyar diákok nyelvtudását?

Egy rövid kérdés: az MTA kapcsán sok mindenről lehetne kérdezni, én egy friss hírről szeretném a miniszter urat megkérdezni. Néhány nappal ezelőtt hír volt, hogy az MTA ingóvagyonát - gyakorlatilag mondhatjuk, hogy - államosítja az Eötvös Loránd Kutatóintézet Hálózat, Szigeti Ádám leveléből legalábbis ez derül ki. Ezt önök miként értékelik, vagy mi erre a magyarázat? Illetve ennek kapcsán sokakban felmerül az a félelem, hogy esetleg az MTA ingatlanvagyonára is ez a sors várhat; kérdezem a miniszter urat, hogy tudja-e ezt határozottan cáfolni, és ezzel kapcsolatban megnyugtatóan az érintetteket.

A maradék rövid időmben, ha már innováció, akkor egy új témát szeretnék felhozni, amit mi többször emlegettünk már a parlamentben is, és a miniszter úrból valóban kinézem, hogy nyitott az ilyen technológiai újításokra: az e-szavazás kérdésköréről szeretném a véleményét kikérni, egyrésztől hogy mi az ön véleménye arról a rendszerről, amely számos országban jól működik, biztonságosan működik. Csak egy példa: idén az észtországi választáson a választópolgárok 44 százaléka adta le ily módon a szavazatát, és semmiféle kritika, baj nem volt ezzel a rendszerrel, tehát van működőképes, biztonságos gyakorlat. Egyrésztől kíváncsi lennék az ön véleményére, másrésztől arra, hogy lát-e arra esélyt, hogy a kormányon keresztül

lehet vinni ezt a szándékot. Most az időkeret rövideje miatt nem fejtem ki ennek a rendszernek a számos pozitív voltát, bízom benne, hogy önök is tisztában vannak azzal, hogy ez mennyi előnnyel járna. Utolsó kérdésként ezzel kapcsolatban várnám tehát a véleményét.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Ander Balázs képviselő úr következik.

ANDER BALÁZS (Jobbik), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! Elsőnek egy teljesen kézzelfogható számokat igénylő kérdés: a felnőttoktatás kapcsán jelen állás szerint hány százalékon állunk? Az ember csodálkozva és irigykedve nézi mondjuk a skandináv államok majdnem egyharmados mutatóit, az élethosszig tartó tanulás egy nagyon-nagyon fontos dolog lenne itt Magyarországon is. Én azt szeretném megkérdezni, hogy milyen célszámok lebegnek mondjuk a kormányzat szemei előtt, mi lesz mondjuk az a szám, amelyet megcélznak teszem azt '22-re - reméljük, hogy azért nem maradnak kormányon (*Derültség és közbeszólás a kormánypártok soraiból: Na! - Az elnök csenget.*) -, de mondjuk távlatilag is kivethetnének valamit.

A következő: a szakképzéssel kapcsolatosan szeretnék itt kérdezni, illetve néhány észrevételemet elmondani. Azt elmondtuk az általános vita során is, a bizottságban is, hogy jó szívvel szavaztuk volna meg ezt a törvényt, hogyha nem ilyenformán történik, és például a közalkalmazotti státusz módosulása nem következik be, nem vezet ki, és nem vetik a munka törvénykönyve alá az ott tanító pedagógusokat. Számos pozitív elemet tartalmaz ez az új törvény, viszont egyről elfeledkeznek: a szakképzésben keletkező problémákat nemcsak a szakképzés fogja megoldani, sőt, ugyanis azoknak a gyökere sokkal mélyebbre nyúlik, és hogyha ezekkel a komoly társadalmi integrációs kérdésekkel nem tudnak vagy nem akarnak foglalkozni, illetve amiatt, mert ki van szakítva a szakképzés rendszere az egységes köznevelés, közoktatás rendszeréből, ezek a problémák meg fognak maradni. Említette a miniszter úr itt a Dobbantó-programot, jó dolog, említette a nulladik évet, évfolyamot, jó dolog, viszont azért további intézkedésekre lenne szükség. Mi ezekkel a terv? Tehát konkrét számokat várnánk azzal kapcsolatosan, hogy azokkal a gyerekekkel - merthogy a középiskolás generáció 20 százaléka kerül a szakképző iskolákba -, akikkel úgymond probléma van, mert olyan a családi háttér, mi a tervük. Hogyan fogják őket kezelni, és azokat az ezer százalékosan pedagógiai problémákat megoldani ebben a struktúrában?

Mi azt szeretnénk hallani, hogy azt mondják, hogy ennyivel több szociális munkás lesz az iskolákban, ennyivel több szociálpedagógus lesz, de nem látjuk ezt a perspektívát, és hogyha ezeket nem adják az egész reform mellé, akkor ez dugába fog dőlni, hiszen azok az elsődleges szocializációs veszteségek, amelyek ezeket a gyerekeket érik, továbbgyűrűznek, ott hatnak az iskolában, és sok esetben bizony az az elsődleges szocializációs tér és az iskola mint olyan nincs harmóniában, nincs összhangban, és az ott tanító pedagógusoknak kellene ezeket a dolgokat kezelniük, csak hogy segítség nélkül ez nem fog menni. Úgy érzik a kollégák, hogy magukra vannak hagyva. Ez az egyik.

A másik pedig, hogy az idő rövidejére való tekintettel sajnos nem tudtam ezt elmondani Kásler miniszter úrnak, de, miniszter úr, önnek is ugyanúgy szólhat - hiszen a középiskolás generációnak a 60 százaléka vagy a régi típusú szakközépbe vagy szakmunkásképző iskolába kerül -, hogy nagyon sok pedagógus tanít ott, és elégük van abból, hogy valóban egyfajta cselédnek nézik őket sok esetben, adott esetben önöktől függetlenül, de túlbuzgó helyi Döbrögik és potentátok - Vinnai képviselőtársammal volt egy kis polémia erről az Országgyűlésben -, és bizony félnek

a pedagógusok, sok esetben úgy érzik, hogy meg vannak félemlítve. Mikor adnak már ki egy mondjuk olyan közleményt, kérdezem az államtitkár asszonyt, az államtitkár urat, hogy hagyják békén a pedagógusokat ilyenformán a szakképzési centrumok vezetői, és ne lessék azt, hogy mit posztolnak a Facebookon, mit lájkolnak, mert irtózatossá lehetne hozni azokat a negatív példákat, amelyeket szerintem mondjuk egy normálisabb párttitkár már a rendszerváltás felé közeledve sem engedett volna meg magának (*Moraj a kormánypárti képviselők soraiban. - Dr. Hoppál Péter: Ó!*) pedagógusokkal kapcsolatban. Bizony-bizony, ez így van! (*Közbeszólások. - Az elnök csenget.*) Hoppál képviselő úr, lehet ezt mondani, viszont a valóság megint csak szembejön (*Közbeszólások. - Az elnök csenget.*), és akkor majd átadom ezeket a keserű példákat önöknek.

ELNÖK: Képviselő úr, lejárt az idő.

ANDER BALÁZS (Jobbik), a bizottság alelnöke: Jó, köszönöm szépen. (*Dr. Hoppál Péter közbeszól.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen. Keresztes László képviselő úr két percben.

DR. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT (LMP): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszony! Államtitkár Úrak! Igazából csak egy dologra szeretnék rákérdezni. Nagyon sokszor beszélünk különböző üléseken, parlamenti vitán a versenyképességről, az innovációról micsoda terveket láthattunk, Vinnai képviselő úr is utalt rá, de én úgy érzem, hogy ez az egész csak a virtuális valóságban létezik akkor, hogyha ilyen erőteljes és ilyen brutális az elvándorlás, tehát mind a szakmaelhagyás, mind az elvándorlás az országból az oktatókat és a kutatókat érintően. Miniszter úr, arra válaszoljon nekem, hogy ha az a helyzet ma Magyarországon, hogy 147 ezer forintot keres nettóban egy egyetemi tanársegéd egyetemi végzettséggel, ha 185 ezer forintot keres nettóban egy egyetemi adjunktus, és akkor ennek megfelelően egy tudományos segédmunkatárs, illetve tudományos munkatárs, akkor hogyan lesz itt versenyképesség.

Hogyan, mire építik majd azokat a terveket, amiket itt hallhattunk önöktől? Tehát konkrétan mi várható a következő időszakban? Mikor szembesülnek ezzel a problémával? Mikor rendezik az oktatási-kutatási szektorban dolgozók bérét? Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kunhalmi Ágnes képviselő asszony következik.

KUNHALMI ÁGNES (MSZP): Köszönöm szépen, elnök úr. Miniszter Úr! Csak kérdéseket tennék fel, mert az idő rövideje miatt nagyon nagy megjegyzést megkörmondatokat nem tennék. Az ENSZ kutatása kijött, hogy az EU-tagállamokat felmérte, hogy hogyan állnak a fenntarthatósági, fejlődési célok elérésében, és Magyarországnak egyet sem sikerült maradéktalanul teljesítenie, és kimondottan a minőségi oktatáshoz való hozzáférésben vagyunk a legeslegrosszabbak. Kiemeli itt a szakképzés, felnőttképzés - erre ön is tett utalást, hogy itt van mit javítani, nyilván az ön erőfeszítései leginkább erre irányulnak, ezt egyébként én látom, de az irány az elmúlt kilenc-tíz évhez képest nem rossz, de csak ahhoz képest. És természetesen a felsőoktatásban való részvétel is nagymértékben esett, cirka 25 százalékkal 2010 óta.

Az első kérdésem az lenne önhöz - és akkor minden területhez egy-két kérdést feltennék -, hogy a szakképzési törvény tervezetében megjelent önöknél korábban egy

előzetes tervezetben a 17 év, ami azt mutatja, hogy önök is látják, és most már módosító indítványon, de az ön szájából is elhangzott a tankötelezettség korhatárának a 18 évre való emelése helyett az, hogy addig legalább tanuljon a gyerek és mindenféleképpen egy szakmát szerezzen, tehát azt látjuk, hogy folyamatosan ilyen kézen-közön beszivárog, és elismerik azt, hogy bizony a tankötelezettség korhatárának 18 éves kora erős eszköz - nem cél, eszköz - a kormány kezében a lemorzsolódás visszaszorítására. Miért került ki, miniszter úr, ez a 17 év ebből a tervezetből a végső változatban?

Továbbá szeretném azt is kérdezni, hogy a szakképzés és a felsőoktatás után, amit kiszakítottak az 1867 óta egységesen működő oktatási szerkezeti rendszerből, kívánja-e magához vonni a közoktatást. És a kérdésem nem pikírt egyébként.

A harmadik kérdésem az lenne, hogy szakképzésben mennyire fogja ösztönözni a minőségi munkát ez a többféle besorolás, valamint a nagyon széthúzó bérek, juttatások és ez a széthúzó munkarend. Ugye, már az általános vitában államtitkár úr biztosított arról, hogy mind a közismereti órákat tanító pedagógusok, mind a szakképzésben a szakmát elméleti és gyakorlati képzésben tanítók meg fogják kapni a béremelést, egy kérdésem lenne, hogy hogyan, tehát mi lesz ennek a módszere. Mert, ahogy államtitkár úr is elmondta, az életpályamodell alá tartoznak azok, akik közismereti órákat fognak tanítani.

Továbbá szeretném mondani, hogy a pótlékrendszert önök is ismerik, sőt alkalmazzák is, mint a nemzetiségi pótléknál. Javasoltuk azt, hogy egy speciális szakképzési pótlékkal emeljék meg a pedagógusok, a szakképzésben dolgozók bérét, hogy ne essenek ki a közalkalmazotti státuszából, miért nem megfelelő önöknek itt már a pótléki rendszer?

Továbbá helyes-e az, hogy a kiskorú gyerekeket majdhogyanem munkavállalókká degradálják, és ahhoz igazítják a munkarendjüket, a juttatásaikat? És nem zavarja-e miniszter urat az, hogy ez ellentmond az ENSZ gyermekjogi egyezményének, amit azért Magyarország is ratifikált? És ha már elutasították azt az MSZP-s kezdeményezést, hogy a szakmunkáshallgatóknak legyen egyfajta érdekképviselője, mint ahogy az az első Antall-kormány idején benne is volt a törvényben, és sajnálatosan ez utána kikerült, azzal utasították el, hogy a tanuló mégsem munkás, miközben azt látom, hogy leginkább már munkavállalóként kezelik. Ennek is megvan az önök érvrendszerében az indoka, de miért nem lehet például egy szakmunkás-érdekképviselőt behozni ebbe a rendszerbe? Volt már erre példa Magyarországon.

A felsőoktatásról még egy mondatot szeretnék mondani: hogyan kívánják azt a cirka 25 százalékot pótolni, aki 2010 után kiesett? Emlékeztetőül hadd mondjak önöknek egy számot: állami ösztöndíjas képzésre 2010-ben 72 368-an, 2009-ben 67 744-en, 2018-ban 63 532-en, tehát még a válság legdurvább időszakában is egyébként többen jelentkeztek és vettek fel... Ne tessék demográfiára hivatkozni, kérem. Az egyébként a zárszámadásban lévő táblázatokból is világosan kiderül.

A továbbiakban a fokozatváltáshoz szeretnék még mondani pár mondatot. A Corvinust modellértékűnek tekintik. Itt ezt ön többször elmondta. A Corvinus-modell teljesen ellentmond számomra ahhoz a kancellária szerepfelfogáshoz, amit egyébként dicsér és azt mondta, hogy bevált, ugyanis a Corvinus-modellben, ha jól értelmezem, a kuratóriumi irányítás fog hangsúlyosabb szerepet kapni, a szenátusnak nem lesz akkora szerepe. Tehát akkor most melyik az ön által preferált modell? Miért van szükség egyáltalán erre a modellváltásra, ha ilyen jó a kancellária rendszere?

Végezetül: az Eötvös Loránd Kutatási Hálózat létrehozásával milyen változások várhatók a kutatóintézetek alapkutatói témáinak meghatározásában és azok finanszírozásában? Miként változik az alapkutató, az alkalmazott kutatás és az

úgynevezett K+F, innovációra irányuló kutatás-fejlesztés viszonya a szervezeti rendszerben a korábbiakhoz képest? Ön azt mondta, ha jól hallottam, hogy egyensúlyba kell hozni az alapkutatást és az alkalmazott kutatást. Mindannyian tudjuk, hogy az alkalmazott kutatáshoz pénz kell, nem kevés, hanem sok pénz. Én teljesen preferálom önnek azt a törekvését, és támogatom is, hogy bizonyos területeken hozni kell fölfelé az alkalmazott kutatást, de Magyarország világhírű alapkutatásokban, az én véleményem az, hogy ezt 50-50 százalékban, ha erre gondol egyensúly tekintetében, nem fogjuk tudni megvalósítani, egyszerűen erőforrások híján. De ha varázsló, azt én el fogom fogadni, de alapvetően az alapkutatásoknak biztosítani kellene a további fejlődését Magyarországon.

Utolsó kérdésként, hogy miként oszlanak meg a döntési jogosítványok a hálózat vezetője és az intézményvezetők között. Részvéleményt kérek erre adni, kihámoztam, amikor fel kérték a választ, hogy hogy fog kinézni a rendszer. Milyen apparátus segíti Maróth Miklós úr munkáját? Milyen az MTA-tól eljötték aránya? Mely intézményektől kerültek át azok, akik korábban nem az MTA hivatali szervezetében dolgoztak? Megtisztelő választ, miniszter úr és a bizottság türelmét tisztelettel köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Dunai Mónika következik. Parancsoljon, képviselő asszony!

DUNAI MÓNIKA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Miniszter Úr! Államtitkár Asszony! Államtitkár Urak! Két kérdésem van, mind a kettő a kutatóintézeti hálózat átalakítására vonatkozik. Az egyik az, hogy hol tart most a kutatóintézeti hálózat átalakításának a folyamata. Ezt annak a fényében is kérdezem, hogy amikor ez a folyamat elindult, akkor a folyamat ellenzői, az átalakítás ellenzői szinte apokaliptikus víziókat vázoltak fel, hogy össze fog omlani a magyar kutatóhálózat és a kutatási élet. Ennek a nyomait nem látjuk szerencsére, ezért kérdezem, hogy ez a folyamat most hol tart, és kérem, nyugtassa meg a bizottság ellenzéki képviselőit is, hogy nem omlott össze, és nem is fog összeomlani a magyar kutatóhálózat.

A másik kérdésem pedig az, és ebben részben válaszolni is tudunk, már akár én is mint bizottsági tag Kunhalmi Ágnesnek, a pénz kérdése. A következő évben január 1-jétől 32 milliárd forinttal többet fogunk fordítani a kutatás-fejlesztésre és a kutatóhálózatokra. Ezzel kapcsolatos a kérdésem, hogy ennek mik lesznek a prioritásai, milyen területeken, milyen megoszlással fog hasznosulni ez a plusz 32 milliárd forintos többlet. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Kállai Mária képviselő asszony következik. Parancsoljon!

DR. KÁLLAI MÁRIA (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Miniszter Úr! Államtitkár Asszonyok! Államtitkár Urak! Megköszönöm ezt az, azt gondolom, nagyon tartalmas, abszolút helyzetértékelésre épülő, bátor fejlesztési pontokról és annak eredményeiről számot adó beszámolót. Nagyon fontosnak tartom annak minden elemét, egyet szeretnék kiemelni: az együttműködésről és a hazai és külföldi egyetemek, kutatás-fejlesztés, egyáltalán maga az együttműködés kérdése. Lehet, hogy abszolút ellentmondásnak tűnik, de meggyőződésem az, hogy az együttműködés az egyik legfontosabb versenyképességi tényező. Másrészt pedig nagyon fontos akár hazán belül, akár pedig a nemzetközi piacon is, hiszen Magyarország nemzetközi megítélése, a kutatás-fejlesztés,

felsőoktatás, innováció, azt gondolom, hogy összefüggő kérdések. Éppen ezért szeretném kérdezni, hogy hol tartanak jelenleg a Kínával közös egyetemi együttműködések. Ez az egyik kérdésem.

A másik - egy kicsit közelebbre hozva a nemzetközi színteret -, hogy nagyon sok példát vettünk az elmúlt években a gazdaságfejlesztésben, a szakképzésben Németországból, jelen pillanatban mi az a fókuszpont, mi az a súlyponti kérdés, amely a kutatás-fejlesztés-innováció német vonatkozását jelenti most hazánkban a minisztériumot illetően? És megköszönve mindenkinek a munkáját még egyszer köszönöm szépen a tájékoztatót.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szabó Szabolcs képviselő úr jelentkezett. Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen. Csak slágvortokban néhány kérdést írtam fel magamnak. Egyrészt megint beszélt itt a miniszter úr a Corvinus-modellről. Csak emlékeztetném inkább a többieket, hogy mi mindig azt kifogásoltuk, és én magam is, hogy itt az a fő baj szerintem ezzel a modellel, hogy ha egyszer létrejön, kívülről még a kormány sem feltétlenül tud beleszólni, hogy ott mi történik, másrészt meg nem kértek cserébe semmit, tehát - nem tudom én - hogy iksz hallgatót ingyen képezzenek, s a többi, és ne ösztöndíjjal. De ami a számomra teljesen meglepő, egy mai hír, hogy már a karokat is meg fogják szüntetni, szóval hogy... Ezt elsősorban az államtitkár úrtól kérdezném, elnézést, mint az MRK volt elnökétől, hogy a magyar egyetemi hagyományokat figyelembe véve ez hogyan értékelhető? Én így el sem tudom képzelni egy egyetem belső irányítását, lehet, hogy azért, mert elvetemült ELTE-s vagyok, ahol a karoknak van egyeteme, de számomra ez egészen szurreális.

A másik téma, amire egy kicsit rákérdeznék, az ELKH lenne. Szóval én nem akarok abba a vitába belemenni, hogy mennyire volt hatékony, meg nem az MTA kutatóintézeti hálózat, legfeljebb emlékeztetném arra a miniszter urat, hogy egyébként az önök által közösen elvégzett átvilágítás eredménye mondta azt külföldi szakértők véleményére hivatkozva, hogy ez egy hatékony és jól működő hálózat volt, de mindegy, én azt kérdezném meg inkább, hogy hogyan értelmezi azt a miniszter úr, hogy egy éven keresztül ment a huzavona, hogy mi legyen a végén, megvalósult, amit önök szerettek volna, és ugye itt Dunai Mónika mondta, hogy nem omlott össze a magyar kutatási hálózat, az MTA intézethálózata, persze, mert az ELKH konkrétan nem működik, tehát semmi nincs. Nem voltak felkészülve, mintha az érdeklődésüket elvesztették volna önök is, semmi nem történt, tényleg, az élet jeleit nem mutatja. Felállt maga a titkárság, néha küldözgetnek papírokat mint ilyen leltárt, de konkrétan ott nem működik, de semmi. Akkor miért volt ez ennyire fontos, és hogy lehet, hogy nem tudtak rá felkészülni?

Amit meg még megkérdeznék a szakképzési törvény kapcsán, az egyrészt az, hogy én annak örülök, hogy béremelés lesz - mi más munkajogi környezettel oldottuk volna meg, de mindegy -, és egy technikai jellegű kérdésem lenne: attól nem félnek-e esetleg, hogy mivel a köznevelésben nem volt béremelés, egy ilyen elszívó hatás alakul ki, mondjuk egy gimnáziumi matektanár inkább elmegy, merthogy ott többet kap, egy szakképző intézetbe. Másrészt meg arra kérdeznék rá, hogy figyelembe véve azt a struktúrát, amelyet most felállítottak, a szakképző iskola 3 plusz potenciálisan 2 év, a technikum 4 plusz 1 év, nem merült-e esetleg fel, hogy... *(Közbeszólás: Öt!)* Gyakorlatilag öt, mert kötelező az a plusz egy, illetve úgy 4 plusz 1... *(Dr. Palkovics László: Nem 4 plusz 1, hanem 5!)* Ez a vitában is így hangzott el, most ebbe ne menjünk bele! A kérdésem lényege, hogy nem merült-e fel akkor már ennek kapcsán, hogy legalább 17 évre érdemes lenne felemelni a tanköteles korhatárt, hiszen az

idomulna ehhez a legjobban, hiszen ott lenne a minimálkimenet, 17 évesen. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm a pontos időbetartást. Szabó Szabolcs után Gréczy Zsolt jelentkezett. Parancsoljon, képviselő úr!

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Nagyon sok minden kérdés elhangzott, amelyeket most nem fogok megismételni, de van néhány fontos technikai kérdés. Hányan fognak járni a Corvinusra? Hányan jutnak be? Lesz-e olyan kritérium, hogy hányan vehetnek részt állami finanszírozású oktatásban, vagy mostantól csak és kifejezetten tandíjjal lehet oda bejutni? Mennyi lesz a tandíj? Lesz-e a tandíjban különbség attól függően, hogy valaki mondjuk magyar, vagy mondjuk német vagy ugandai diák? A karok átalakítása. Itt ilyen... Tehát más-másfajta intézményi keretek közé kerül a Corvinus, azoknak a működését hogyan kellene majd elképzelnünk, hogy azok hogyan működnének?

A másik, hogy a Corvinushoz kötődő szakszervezetek azt kifogásolják, hogy attól félnek, hogy nem egyetemként, hanem egy vállalatként fog működni az egyetem, tehát mintha egy ilyen gyárrá változna, és féltik az oktatási jellegét. Nyilván hogyha cégek szállnak be és finanszíroznak, akkor lehetnek ilyenfajta elvárások, de ez az egyensúly vagy arány hogyan fog működni? Most nyilván elércelődhetnénk azon, hogy éppen az a kormány teszi magánegyetemmé a Corvinust, amely anno egy havi 5 ezer forintos tandíj ellen - egyébként alkotmányellenes - népszavazást kezdeményezett. *(Közbeszólások a kormánypárti képviselők soraiból. - Dr. Hoppál Péter: Mi?!)*

Végezetül én is csak felvetném azt a kérdést, hogy mégiscsak itt lenne az ideje annak, hogy ha már a szakképzés folyamatos átalakítása zajlik, mégiscsak fel kéne emelni a tankötelezettség korhatárát 16-ról 18 évre. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. L. Simon László képviselő úr következik.

L. SIMON LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Tisztelt Miniszter Úr! Elnök Úr! Képviselőtársaim! Pechem van, hogy mindig Gréczy képviselőtársam után szólalok fel... *(Derűltség, közbeszólások az ellenzéki képviselők soraiból.)* Drága képviselő úr, hogyha nem haragszik, én beszélek, és amikor az előbb Hiller képviselő úr után szólaltam fel, már az is Gréczy képviselő úr felszólalása után volt *(Derűltség az ellenzéki képviselők soraiban.)*, tehát mondjuk szerintem az időrendi sorrendiségben nem tévedtem, örülök, hogy segít tájékozódni ebben a kérdésben. Szóval pechem van, hogy Gréczy képviselő úr után szólalok fel, mert én tényleg úgy látom, hogy a jogállami szabályoknak és normáknak a feldolgozásával minden egyes bizottsági ülésen komoly küzdelmet folytat Gréczy képviselő úr, de úgy látom, a plenáris üléseken is. Ön mi alapján minősít alkotmányellenesnek egy népszavazást? Ne haragudjon, ez nonszensz! Volt bármilyen olyan kezdeményezés is az Alkotmánybíróságnál, amely ezt a népszavazást alkotmányellenesnek minősítette volna? Ha ilyen nem volt, akkor ön honnan veszi ehhez a bátorságot, hogy ezt megtegye? *(Gréczy Zsolt: Lehet róla véleményem, nem?!)* Ne haragudjon, képviselő úr, majd ha ön újra szót kér, akkor nyilván megadja önnek az elnök úr, alapvetően nem ez a tárgya a dolognak, de azért legalább itt, ezen a fórumon tegyünk helyre dolgokat. Nem azért vagyunk itt a parlamentben mi, akik felesküdtünk a törvények betartására és betartatására, hogy olyan dolgokat prejudikáljunk, amivel kapcsolatban önnek legfeljebb véleménye lehet, és akkor legalább fogalmazzon úgy a parlamenti felszólalásában a jegyzőkönyvnek és az örökkévalóságnak, hogy megítélésem szerint vagy az én véleményem szerint lehetséges, hogy ez

alkotmányellenes volt, de ezt nyilvánvalóan nem állíthatom tényként... De mindegy, hagyjuk is! Szóval ez egy nagyon súlyos probléma, és szerintem tényleg jó lenne, hogyha ezeken változtatnánk.

Nekem egy nagyon egyszerű kérdésem van, miniszter úr. Az elmúlt másfél hétnek a nyilvánosságát súlyosan - súlyosan! - érintették azok a kérdések, amelyek a Katona József Színházban kialakult botrányhoz köthetőek. Tegnap az Országgyűlés plenáris ülésén is volt kormánypárti megszólalás, amelyre, ha jól emlékszem, Dömötör államtitkár úr válaszolt, és itt a szünetben engem a HírTV-sek is megkérdeztek, és azt állították, hogy ezzel a kérdéssel kapcsolatosan a Katona József Színházban titoktartási nyilatkozatot íratott alá, az igazgató úr titoktartási nyilatkozatot íratott alá valamennyi színésszel. Most kérdezzük, hogy mi köze van ennek - mert hallom már itt a karzatról, hogy mi köze van mindennek - a felsőoktatás kérdéséhez. Az, hogy a Katona József Színháznak az igazgatója egyébként a színművészeti főiskolának a tanára - Máté Gáborról van szó -, és már nagyon régóta azt halljuk, hogy a színművészeti főiskolán hasonló ügyek és botrányok történtek az elmúlt években, amelyeket szépen elhallgattak és eltussoltak.

Igazság szerint arra vagyok kíváncsi, miniszter úr, tényleg a hölgyek, a női nem méltósága iránti tisztelettel, hogy látva ezt az egész botránysorozatot, ami már itt évek óta tart - Vígszínház, Katona József Színház, és a többi -, ennek a lezárásaképpen akar-e a minisztérium mint fenntartó valamilyen vizsgálatot kezdeményezni, tiszta vizet önteni a pohárba ezzel a kérdéssel kapcsolatban, hogy akkor most voltak-e hasonló ügyek a színművészeti főiskolában, valóban vegzáltak-e a színművészeti főiskolán osztályfőnök tanárok fiatal diáklányokat akár szexuális aktust kezdeményezve? Voltak-e ilyen ügyek, és hogyha voltak, akkor ezeknek van-e következménye? Mert nem gondolom, hogy ezek mellett az ügyek mellett következmény nélkül lehetne elmenni. Én azt gondolom, hogy ebben a kérdésben parthovatartozástól függetlenül egyet kell hogy értsünk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Következik Földi László. Parancsoljon!

FÖLDI LÁSZLÓ (KDNP): Köszönöm a szót, elnök úr. Mélyen tisztelt Miniszter Úr! Kedves Államtitkár Hölgyek! Tisztelt Államtitkár Urak! A szakképzéssel kapcsolatban szeretnék egy-két gondolatot megfogalmazni. Először is, tegnap reggel jöttem Pestre vonattal, és egy 80 éves elmúlt idős tanárkollégával találkoztam, és ő azt mondta nekem a vonatra szálláskor, hogy nézd, a technikumi képzés meg a szakképzés helyére került. Ugyanis ez előtt 65 évvel ez a kétfajta forma volt, szakmunkásképző és a technikumi képzés. Tehát nincs új a nap alatt, tehát minden visszamegy oda, ahonnan valamikor elindult. Én azt gondolom, hogy a szakképzés ilyenkor nagyon jó irányt vett.

A kancelláriarendszer a szakképző centrumokban: én a saját szakképzési centrumomat látom, ami Cegléden működik, főigazgató és kancellár kiválóan tudnak együttműködni. Nyilván ez egy kis területe a kancelláriarendszernek, de ragyogóan jól működik a rendszer.

A közalkalmazotti státusznak a kvázi megszűnése majd a szakképző intézményekben, én ezt nem tartom olyan tragikusnak. Miért nem? Annak idején - nyilván minden hasonlat sántít, ez is sántítani fog -, amikor az egyházak visszavették az iskoláikat, a kilencvenes évek elején, utána megszűnt az ott tanító kollégáknak a közalkalmazotti státusza, minden kolléga a munka törvénykönyve alapján dolgozott. Ma is úgy dolgoznak az egyházi intézmények. Tehát én ebben nem látok semmiféle komolyabb nehézséget. Hogyha meglesz az a béremelés, és igazából azt szeretném miniszter úrtól kérdezni, hogy valóban, milyen kedvező hatását várják a

minisztériumban ettől a 35 milliárdos bérfejlesztéstől. Illetve a diákok, akik a szakképzés rendszerében fognak majd tanulni, szakkunskáképzőben fognak tanulni, a szakképzési ösztöndíjban részesülnek, és várható-e, hogy ennek kapcsán a szakképző intézményekben tanuló diákok minősége emelkedni fog. Ezt csak azért mondom, mert annak idején azzal riogatták a gyerekeket a szülők ez előtt húsz évvel-tizenöt évvel Cegléden, hogy fiam, ha nem tanulsz, mész a Bembe szakkunskáképzőbe. Tehát nyilván ez nem jó sehogy sem. Tehát abban reménykedem, és talán miniszter úr is megerősít ebben, hogy a szakképzési ösztöndíj mint olyan, erősíti a szakképzésben lévő diákoknak a munkáját. Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Kunhalmi Ágnes jelentkezett még. Egy perce van, képviselő asszony, az MSZP-keret aztán kimerül.

KUNHALMI ÁGNES (MSZP): Nagyon szépen köszönöm, elnök úr. Két kérdés még felmerült bennem. Az egyik, hogy a World Science Forumra miniszter úr miért nem ment el. Tudom, hogy megnyitotta a köztársasági elnök úr, és egy államtitkár is részt vett, de nagyon kellett volna, véleményem szerint, hogy miniszteri szinten is képviseltessük magunkat, mégiscsak Magyarországon szervezik a világ legnagyobb ilyen jellegű eseményét.

A másik kérdésem pedig az e-sportra vonatkozna. Ugyanis én részt vettem a V4-ek legutóbbi... - az ön beszédét nem volt módomban meghallgatni, mert el kellett mennem, de részt vettem, és szétnéztem. Ha az e-sportot önök egyfajta sportnak fogják fel, ami tök jó, és nagyon tetszik, hogy ezzel foglalkoznak, viszont azt szeretném kérdezni öntől, hogy az e-sport tömegsport jellegét a hátrányos helyzetű térségekben hogyan kívánják elősegíteni. És jöhet ön a digitális jólét programjával, de nagyon jól tudjuk, hogy papíron jobban néz ki, mint a gyakorlatban. Tehát a halmozottan hátrányos helyzetű térségekben egy 30 órás felzárkóztatás lényegében egyenlő a nullával. És ennek az infrastrukturális kiépítése - de egyébként a hazai E-Sport Szövetség (*Az elnök jelzi az idő leteltét.*) nem olyan erőteljesen szokta ezt felemlíteni, mint ahogy én ezt elvárnám, de ez lenne a kérdésem. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő asszony. Gréczy Zsolt szintén kért még szót. Van még öt perce, képviselő úr, a DK-keretben.

GRÉCZY ZSOLT (DK): Köszönöm a szót, elnök úr. Sajnálom is, hogy személyes üggyel kell folytatnom, és miniszter urat legszívesebben megkímélném ettől a párbeszédétől, de L. Simon László most úgy gondolta, hogy a második miniszteri meghallgatáson is személyesen velem kell foglalkoznia. (*L. Simon László: Dehogysis!*) Az első meghallgatáson is valótlanosságokat állított arról, hogy ki hányszor szólal fel a parlamentben, bírálva a DK frakcióvezetőjét, miközben a saját pártjában több olyan képviselő is van, aki még egyetlen másodpercre sem szólalt fel a parlamentben. Sőt van olyan fideszes képviselő, aki kilenc éve országgyűlési képviselő, és eddig nulla perc felszólalási ideje van a magyar Országgyűlésben. Egy Bíró Márk nevű ember, nem tudom, valaki ismeri-e itt a jelenlévők közül? (*L. Simon László: Én ismerem! – Dr. Vinnai Győző: Ismerem, mögöttem ül. - Az elnök megkocogtatja poharát.*) Remek. És kilenc év alatt még egyszer sem szólalt fel.

A másik pedig az, hogyha alkotmányellenesnek tartok egy népszavazást, az személyes véleményem. És természetesen lehet ilyen véleményem, számos alkotmányjogász véleményével megegyezik egyébként. Az, hogy a költségvetés bevételi oldalát érintő népszavazás, az szerintem alkotmányellenes volt, és ez a szabad

véleménynyilvánítás szabadsága akkor is, ha L. Simon Lászlónak ez nem tetszik. *(Dr. Hoppál Péter: Szerintem hiányzott, nem volt ott. - Az elnök megkocogtatja poharát.)*

ELNÖK: Képviselő úr, nem párbeszéd! Gréczy képviselő úrnál van a szó.

GRÉCZY ZSOLT (DK): Szóval szeretném, ha ezeket a történeteket rendbe tennénk. Egyébként pedig rendkívül fontosnak tartom, hogy a Corvinus ügyében, ha ezek a változások elindulnak, akkor ezek átláthatók legyenek, a diákok, a tanárok és az ott dolgozó utolsó pedellus is pontosan értesüljön arról, hogy ott körülbelül mi vár rájuk. Ezért bízom abban, hogy miniszter úr segít nekünk a tájékozódásban. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Hoppál Péter képviselő úr következik.

DR. HOPPÁL PÉTER (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Miniszter Úr! Engedje meg, hogy első körben a most már másfél évvel az új kormányzati struktúra létrejötte után az elismerésünket is kifejezhessük, hogy a Innovációs és Technológiai Minisztérium létrejötte, aminek persze vannak nemzetközi párhuzamai meg előzményei, de nagyon jó választ adnak, úgy tűnik, a korunk kihívásaira, merthogy a XX. századot sok-sok szempontból elveszítettük, úgy globálisan, Magyarország, ahogy a XXI. század elején legalább a mi aktív generációnk tegyen azért, hogy a rendelkezésre álló erőforrásokat úgy allokáljuk, hogy az utánunk jövő generációknak esélye legyen megnyerni a XXI. századot Magyarország számára, ebben világos szempontrendszer alapján az önök minisztériuma nagyon nagy szolgálatot tesz Magyarország számára. A kérdés két fázison érkezne. Az egyik az egyetemek vonatkozásában: önök innovációs ökoszisztémának nevezik azt a rendszert, amiben gondolkodnak, és azáltal, hogy az egyetemek szeptember 1-je óta a minisztérium fennhatósága alá kerültek, milyen szerepet szán miniszter úr személyesen akadémikusként, professzorként, tudósként, egyetemi oktatóként, feltalálóként az egyetemeknek a XXI. században Magyarországon ebben a bizonyos innovációs ökoszisztémában?

Ehhez kapcsolódik még az a kérdés, hogy ez a nagy ívű fejlesztési terv, amire a kormányzat már első olvasatban igent mondott, a science parkok országos hálózata, ebben szabadna-e bármiféle ütemezésre vonatkozóan kérdést feltenni? Ugye, Pécs vonatkozásában, az első magyarországi egyetem, a Pécsi Tudományegyetem súlyos és fajsúlyos kérdése az egész Dél-Dunántúl területfejlesztését illetően, hogy ez az önök által felvázolt innovációspark-terv milyen ütemezéssel indulhat be, mi az, amit ez ügyben tudhatunk.

A másik kérdéscsoport a szakképzés köré fonódik. Egyrészt ez a 35 milliárdos bejelentett béremelési keret, amit az ellenzéki oldal is dicséretként fogalmazott meg, és nyilván ebben felmerülő kérdések is voltak, hogy nincs elszívóhatás a köznevelési irányból, de adekvát volt az a kérdés is valóban, és ezt szeretném aláhúzni, hogy a miniszter úr által már államtitkár korában is kidolgozott felsőoktatásbérrendezésnek van-e új olvasata, szándékozik-e miniszter úr és államtitkár úr ezzel a kérdéssel a kormány elé menni. Mert valóban fogadóórás és személyes tapasztalatok alapján ez egy eleven probléma.

Záró kérdésem: a szakképzésiinfrastruktúra-fejlesztésnek a témakörében a mostani miniszteri prezentációban láthattuk, hogy már három vidéki városban is elég jelentős forrásberuházás történt ebben a tekintetben, az a kérdés, hogy az egyetemi városokban, ahol a szakképzés a duális képzésekkel úgy betermel a felsőoktatásnak,

Győr, Debrecen - és nem tudom, talán Szeged volt a harmadik város - után folytatódik-e a többi centrumban is ez a fajta örvendetes infrastruktúra-fejlesztés.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Van-e további hozzászólási, kérdezői szándék? *(Senki nem jelentkezik.)*

Engedtessék meg, hogy a legvégén egy nagyon rövid kérdést jómagam is feltegyek! Azt szeretném csak megkérdezni a miniszter úrtól, hogy a gyakorlóiskoláknak - amelyek a pedagógusképzés fontos terei - a működését jelenleg a köznevelésről szóló törvény keretei szabályozzák, és az a kérdésem, hogy nem lenne-e helyesebb ezt végiggondolni, és azokat akár a felsőoktatási törvénybe áthelyezni, pontosan azért, merthogy ezek az intézmények elsődlegesen azért jöttek létre, hogy a pedagógusképzés azon kereteit biztosítani tudják, ahol a tényleges gyakorlati tudás számos aspektusát el lehet sajátítani. Ez csak egy kérdés. Köszönöm szépen.

Ha további kérdés nincsen *(Senki nem jelentkezik.)*, akkor szeretném jelezni a miniszter úrnak, hogy a kormánypárti időkeretből 14 percet még az ön rendelkezésére tudunk bocsátani *(Közbeszólások.)*, úgyhogy innentől kezdve akkor valószínűleg nem lesz probléma az időkerettel. Megadom a válasza a szót, tessék parancsolni!

Dr. Palkovics László válaszai

DR. PALKOVICS LÁSZLÓ innovációért és technológiáért felelős miniszter: Köszönöm szépen. Akkor 29 percem van, ha jól értelmezem, és ezzel a beszédsebességgel *(Derűlttség.)* remélhetőleg akkorra a végére fogok érni a dolognak *(Derűlttség.)* - általában igyekszem lassabban beszélni.

Vinnai Győző képviselő úr *(Közbeszólás.)* - igen, ez attól függ - a tudástókével kapcsolatban mondta, hogy a tudástókéket kell javítani. Igen, valóban, tehát azért azt fontos érteni, hogy 2014-ben kezdtünk el egy másfajta egyetemi fejlesztési modellt, és az egyetemek azért nem azonnal reagálnak, tehát az, hogy melyik egyetem hogyan jelenik meg különböző nemzetközi rangsorokban, hogyan javulnak a rangsorok, az egy hosszabb idő kérdése. Ezek a rangsorok egyszerűen alapvetően azért nem a közép-európai egyetemekre vannak kitalálva, részben kicsik az egyetemeink, részben nagyon szegmentáltak, ezek a nagy egyetemekre vannak kitalálva. Ennek ellenére most azért már az látszik, hogy például a Corvinus Egyetem a hetekben, napokban megjelent rangsorban a kutatási kiválóság területén 61 helyet javított, tehát a 370. helyről a 310. környékére került. Ugyanezt el lehet mondani az Állatorvostudományi Egyetemről, Európában az Állatorvostudományi Egyetem a negyedik legjobb állatorvos-tudományi képzőhely, tehát ez a dolog elindult, egy nagyobb egyetem esetében ezek valóban nehezebb ügyek. Ez részben pénzt jelent, tehát kutatási forrásokat jelent, részben hallgatói létszámot jelent. De ha megnézzük azt, hogy például Franciaország, ahol szintén egy kiváló egyetemi rendszer működik, hogyan jutott el odáig, hogy az egyetemei elkezdtek jól szerepelni - mondjuk a Sorbonne most, azt hiszem, talán a 44., de előtte azért eléggé hátul volt -, ők létrehozták azt, amit egyébként mi is tervezünk, csak még ki kell találni a jó megoldását, hogy intézmények, egyetemek, kutatóintézetek egymással valamifajta együttműködést tudjanak kezdeni, ahol az együttes tevékenységet tudják értékelni. Ez nem egy egyszerű folyamat. Itt megnéztük azt, hogy mi történik Franciaországban, az egyébként egy jó modell lehet, egyfajta alliance, tehát nem szükségszerű integráció, hanem egyfajta olyan modell, ahol az egyetemek együttműködnek egymással, de egyébként egy intézménynek számítanak bizonyos szempontból. De valószínűleg ez a jó irány.

Ami az ökoszisztémában, az innovációs ökoszisztémában betöltött helyüket jelenti, az a helyzet, hogy amikor Magyarországon az innovációs scorecardnak az eredményeit értékeltük, abban az látszik, hogy tulajdonképpen a magyar tulajdonú vállalatoknak, és nekik nagy a számosságuk, nincs meg az a tudásuk - nem nagyon lehet meg, harminc éve léteznek, tehát itt nem egy kétszáz év óta létező rendszerről beszélünk, ami többé-kevésbé megszakítás nélkül működött, hanem egy harminc év óta létező rendszerről beszélünk -, önékik ebben támogatást kell nyújthassunk. Végiggondoltuk azt, hogy ki lehet az, aki egyébként egy magyar tulajdonú kkv-nak - amelyben megvan a szándék, hogy a gyártás mellett mondjuk innovációs, kutatási tevékenységet folytasson - ilyen támogatást tud nyújtani, és akkor itt csak arra jutottunk, hogy az egyetemek, tehát Magyarországon bárhol rábökünk a térképre, 60 kilométeres sugarú körben biztos hogy találunk valamilyen egyetemi dolgot. Ezért mondtuk azt 2014-ben, hogy egyetemet vagy képzést megszüntetni nem szabad, mert az annak a közösségnek a számára okoz gondot pontosan az ilyenfajta ügyek miatt. Ezt most olyannyira felerősítettük, hogy létrejött egy külön pályázati mód, ahol az egyetemek arra kapnak pénzt, hogy szervezzék meg ezt a rendszert maguk köré, tehát ezért az egyetemek számára. A kutatóintézetek, részben kevesen is vannak, részben az Akadémia vagy most már az Eötvös Loránd kutatóintézeti hálózat, az főleg Budapesten van két kivételtől eltekintve.

Farkas Gergely képviselő úr, Corvinus-modell, illetve itt egy sor kérdés volt ezzel kapcsolatosan, kiterjesztés, időrendiség. A Corvinusnak a modellje több szempontból volt érdekes, részben a működés szempontjából - ennek az első fél évét nagyjából már látjuk, tehát látjuk, hogy ott mi történt -, de inkább magának a jogi formának a létrehozása szempontjából: van ez a vagyonkezelő alapítvány, annak van egy közalapítvány és van egy magánalapítvány változata, ez Magyarországon nem létezett, a német országokban, tehát a német jogrenddel rendelkező országokban létezik, tehát Németországban, Svájcban, Ausztriában. Itt az a lényeg, hogy az alapítótól függetlenedik maga az intézmény, tehát amikor a kancellárok kapcsán itt különösen az ellenzéki oldalról állami gyeplőt és egyéb más szokatlan emlegetni, na, itt ez a mindenfajta akármilyen kapcsolat megszűnik, ugyanis az alapító mindenfajta jogosultságot átad a kuratóriumnak, és innentől kezdve az államnak nincsen ráhatása. Az államnak a hatása előtte volt.

Itt a képviselő úrnak mondom, hogy hogyan is néz ki ez a Corvinus esetében. A Corvinus Egyetem esetében ma is nagyjából csak az ott tanulók 40 százalékát teszik ki azok, akik állami ösztöndíjat kaptak, úgy számoltuk ki azt az endowmentet, ezt a 380 milliárd forint értékű részvénycsomagot, hogy ennek a hozama minden feltételek mellett legalább ezt biztosítsa. Ez tehát azt jelenti, hogy itt nem a Corvinusé ez, ezt a magyar állam adta oda, és a magyar állam tulajdonának vagy a magyar állam volt tulajdonának a hozama az, ami egyébként biztosítja azt az állami ösztöndíjnak megfelelő részt, tehát a Corvinus Egyetem ezt így fogja kezelni. Ezt egyébként nagyon sokszor elmondtuk, és a hallgatók, én azt gondolom, ezt értik, de majd erre még visszatérnék.

Hogy miért akarjuk ezt gyorsítani, és miért nem várunk néhány évet a Corvinus Egyetemmel? Viszonylag egyszerű: mert ez egy jó modell, tehát az egyetemeknek pont az államháztartási törvénytől való függetlenedését jelenti ez a modell. Ők úgy működnek, mint Amerikában egy egyetem, vagy mint Ausztriában vagy mint Finnországban egy egyetem, ennek ez a jelentősége. Ha jól értem, akkor eddig az volt a probléma, hogy akkor az állam miért telepszik rá az egyetemre, és ha hirtelen nem az állam működteti az egyetemeket, hanem normál feltételek mellett működnek, az a probléma. Ez így nem nagyon passzol össze. Tehát a tapasztalatokat

nem érdemes megvárni, Finnországban ezt egyszerre csinálták meg, volt olyan ország, ahol ezt ütemezéssel csinálták meg.

Az időrendiségre vonatkozóan: önmagában most már magát a jogi formát nem kell létrehozni, az létezik, az egyetemeknek kell megírniuk azt az előterjesztést, amelyben bizonyos kérdéseket tisztáznak, kell hozzá egy stratégiai terv, kell hozzá egy üzleti terv 5-10-15 évre előrenézve, és egyébként meg az államnak el kell döntenie, hogy milyen módon finanszírozza részben alapítói vagyonnal - ez az endowment -, részben pedig egyébként az állammal szerződést is lehet kötni, ezen dolgozunk most, hogy különbözőfajta finanszírozási modellek legyenek. Én azt gondolom, hogy minden állam értelmetlen, amely az egyetemeit nem akarja finanszírozni, tehát ilyen nyilván sem ez a kormány, sem más kormányok nem fognak tenni.

Ami a nyelvvizsgát illeti, ez azért érdekes, mert azt nem tudom, hogy a képviselő úrral-e, de a Jobbikkal annak idején abban azért egyetértettünk, hogy a nyelvtudás, az fontos, és a nyelvvizsgának a követelménye is fontos, és mintha ebben most így a vélemény megváltozott volna. Én azt gondolom, hogy az egyetemnek valóban nem dolga az, hogy a nyelvvel kapcsolatosan bármit tegyen, az egyetemnek az a dolga, hogy egyébként a szaknyelvet tanítsa meg, vagy a második meg a harmadik nyelvet, de az, hogy egy egyetemre bejutott diák egy nyelven kommunikációképes legyen, hogy tudja... A felsőoktatási törvény tartalmazza egyébként annak a lehetőségét, hogy a magyar egyetemeken idegen nyelven is meg kell hirdetni tárgyakat, most hogy ezt teszik az egyetemek, vagy nem, az egy másik kérdés, de az a helyzet, hogy ez ilyen, tehát ott kell tudni egy nyelvet. Ezért mondtuk azt, hogy a kormánnyal lehet tárgyalni, ettől visszalépünk, a köznevelésnek pedig az új NAT-tal együtt feladata az, hogy a köznevelés végén értékelhető nyelvtudással kerüljenek ki a gyerekek, tehát itt ennyit mondtunk. Egy kérdést persze még feltehetett volna, és arra majd visszatérnék, hogy mi történik azokkal, akik egyébként nem tudják megkapni a diplomájukat, mert nincs nyelvvizsgájuk, tehát az egy másik ügy, és ott még a plusz öt év sem volt arra elég.

Kérdezte az MTA-nak az ingatlanvagyonát. Szóval itt valami kapitális félreértésről van szó. Az a levél, amelyet Szigeti Ádám mint a megbízott főtitkár az ELKH-ről kiadott - én is láttam ezt a levelet -, az csak arról szól, hogy vegyék leltárba az intézetek azt a vagyont, amit a saját bevételeik terhére vettek, minden más vagyonelem pedig, amely az Akadémia központi költségvetéséből volt, egy másik leltárba került, semmifajta államosításról nincsen szó, ez volt a megállapodás. Egyébként ha megnézi Lovász elnök úrnak a reakcióját erre, abban a megállapodásban, amelyet Lovász elnök úr Maróth Miklóssal kötött, pontosan ez volt benne, tehát ebben semmifajta államosítás nincs, ezt nem is nagyon értettem.

E-szavazás. Az a helyzet, hogy én úgy gondolom, hogy a szavazás a demokrácia ünnepe, én ettől az ünneptől nem fosztanám meg magunkat azzal, hogy ezt valamilyen számítógépen otthon egy gombnyomással oldjuk meg. Menjünk el szavazni! Szerintem Magyarországon az embereknek még fontos az, hogy legyen valóban egy szavazás, tehát hogy el tudjunk menni, én azt hiszem, hogy ünnepeket nem szeretünk megszüntetni, én ezt a magam részéről nagyon nem szeretném megszüntetni. Azon túl, hogy persze technikailag mindent meg lehet oldani. A kérdés persze a technikai megoldásoknál, hogy bízunk-e elegendően ezekben a technikai megoldásokban, mert most, amit látunk, abban bízunk, odamegyünk, megszámloljuk. Hogy bízunk-e benne, ez egy másik kérdés, de nem is erről az oldalról közelíteném meg, én azt gondolom, hogy nem szükséges ezt megszüntetni, ez egy jó dolog, hogy legalább évente van egy alkalom, amikor elmegyünk, szépen felöltözünk, és szavazunk.

Ander Balázs képviselő úr felnőttképzésről kérdezett. Ez egy nagyon jó kérdés, köszönöm. Az a helyzet, hogy jelen pillanatban nagyjából a 26 és 64 év közötti korosztálynak a 8 százaléka vesz részt szervezett felnőttképzésben. Ez 4 százalék volt 2011-ben, most 8 százaléknál tartunk, és a cél valóban a Skandináv országok 25 százaléka, tehát hogy jussunk el odáig. Ennek a feltételrendszerét szerettük volna azáltal megteremteni, hogy nem egy olyan rendszerbe kényszerítjük a tanulni vágyókat, ami eddig volt, hanem hagyjuk ezt a piacra, ezt meg fogja oldani a piac. Annyit még hozzá kell tennem persze, ha megnézzük, hogy Németországban mennyi a felnőttképzés aránya, ott is 8 százalék. Ennek az az indoka - és itt máshogy kell értelmezni ezt a 8 százalékat -, hogy a német vállalatoknál a belső képzés nagyon fontos dolog, ez nem ad kvalifikációt, ennek ellenére ők ezt megoldják belül. Itt azon gondolkozunk, hogyan tudunk például a belső képzésekre ilyen értelemben államilag elismert papírt adni. Most ennek megteremtettük a feltételét azzal, hogy a belső képzéseket ugyanúgy lehet minősíteni, és utána, ha állami vizsgaközpontban levizsgáznak, abból is lesz szakképzettség. Ez eleve meg fogja dobni ezt, tehát a magyar gazdaság alapvetően német vállalat központú.

Köszönöm a szakképzéssel kapcsolatos pozitív megnyilvánulást. Én úgy gondolom, hogy a közalkalmazotti státusz nem feltétele annak, hogy egy iskolarendszerben jól tudjunk működni. Itt az a félelem, hogy a szakszervezetek szerepe, a közalkalmazottak szerepe megszűnik. Az a helyzet, hogy ma Magyarországon és a világ minden országában a jól képzett munkavállalókat meg szokták becsülni, ez nincs máshogy a szakképzési rendszerben sem, ezért aztán úgy gondoltuk, hogy a szakképzési rendszerben egy, a héj rendszernek megfelelő, a vállalatoknál nagyon régóta alkalmazott és sikeres minősítési rendszert fogunk bevezetni, ami tartalmaz kompetencia-, illetve teljesítményértékelést, tartalmaz egy sor dolgot. Tehát én nagyon bízom abban, hogy ez csak pozitív hatással lesz a szakképző rendszerben.

Azzal is egyetértünk, hogy azokat a hátrányos helyzetből adódó problémákat valóban nem a szakképzési rendszerben kell megoldani, ott egy helyzethez alkalmazkodunk. Ugye, itt volt a Dr. Ámbédkar Gimnáziumnak a példája, ami meg is jelent a sajtóban. A Dr. Ámbédkar tönkrement, tehát megszűnt; ez a sajkázai gimnázium, ahová főleg cigány származású gyerekek jártak, sőt, azt hiszem, kifejezetten, csak aztán nem tudott ez a gimnázium nagyon pozitív alternatívát adni, ezért átalakítottuk a támogatást, nem vettük állami fenntartásba, hogy ő technikusként tudjon működni, az összes olyan pozitív dologgal, ami az ösztöndíjat jelenti. Mi volt ott a probléma? Egy család egy idő után úgy gondolta, hogy a gyerekek nem gimnáziumba kell járni, hanem menjen és keressen pénzt. Ezt akartuk azzal elkerülni, hogy az ösztöndíj ezt a hatást gyakorolja. Az ösztöndíj nemcsak olyan, hogy megkapja minden hónapokban, hanem van egy olyan része, amit a végén kap meg, ha teljesítette az iskolai kötelezettségeit. Tehát van benne csomó ösztönző. Én azt gondolom, hogy ez erre mindenképpen pozitív hatással lesz.

Az, hogy cselédnek néznénk a szakiskolai tanárokat, nem tudom, hogy így van-e. Én nagyon bízom benne, hogy nem így van, de ha valaki ennek nézi, kérem, jelentkezzen nálam, és én szívesen elbeszélgetek azzal, aki annak nézte. (*Ander Balázs: Köszönöm szépen.*) Nem gondolom, hogy ilyen lenne, de ha van, akkor ezt a szakképzésért felelős miniszteri pozícióban nagyon szívesen megteszem.

Versenyképesség, innováció, elvándorlás, Keresztes képviselő úr. Elvándorlás, ez egy jó kérdés. Az a kérdés, hogy mi a sok meg mi a kevés. Ha megnézzük az ENSZ statisztikáit, ami arra vonatkozik, hogy egy adott országban születettek közül hányan élnek nem abban az országban, ez Magyarországon 6 százalék, tehát ez 600 ezer embert jelent. 600 ezer ember nagyon sok. Ha megnézzük, Ausztriában 6,7 százalék,

ott egy kicsit még több. Ha megnézzük Boszniát, ott borzalmas a helyzet, ott 40 százalék fölötti. Horvátországban 20 százalék. Romániában, Lengyelországban tizensok százalék, ott persze van egy másfajta pótlás. Nem oldja meg a mi problémánkat persze az, hogy a 600 ezer ember nem sok, de az a helyzet, hogy az európai álmunk erről szólna, hogy van egy szabad munkaerőáramlás, ami az Európai Unió egyik alapértéke. Tehát ha valaki valahol máshol akar dolgozni, azt meggátolni direkt módon nyilván nem is szándékunk. Ami a pillanatnyi helyzet viszont, hogy elkezdődött egy visszaáramlás. Tehát ha megnézzük, hogy az elmúlt egy évben mi történt: először magasan képzett mérnökök kezdtek el visszajönni Németországból, ennek az az indoka, hogy a magyarországi családtámogatási rendszer, az egykulcsos adórendszer, a munkahelyek, illetve az ott elérhető jövedelmek, ezek mind ezt jelentették. Münchenben esélytelen, hogy legyen saját lakása, Magyarországon meg nem esélytelen, ha összeadjuk a CSOK-ot meg minden mást, akkor ezt rögtön meg tudja oldani. És a 15 százalékos adó Németországban egy fiatal párnak 30 százalék, és nem nagyon tud belőle mit kezdeni. Tehát elindult egy ilyen folyamat. De ha beszél olyanokkal, csak hogy ne a mérnököknél ragadjunk le, mondjuk éttermet üzemeltetnek, pincér, szakács, Angliából jönnek vissza a pincérek és a szakácsok. Ha megnézzük azt, sajnos nem minden esetben látszik, az építőiparban ugyanez a helyzet kezdett lenni. Tehát úgy tűnik, hogy van egy jó visszaáramlás.

Ami az egyetemi oktatók bérét illeti: ebben is egyetértünk, hogy 27 százalékkal emeltük 2012 és '14 között az egyetemi oktatói jövedelmeket, de ez még mindig kevés, tehát ezen tovább is szeretnénk emelni. Azt azért hozzá kell tennem, a szakképzéshez talán nem annyira, de a közneveléshez képest az egyetemi oktatóknál a bértáblának a minimuma, amit a Kjt. meghatároz, az nem az a jövedelem, amit ők kapnak, tehát a jövedelem és a bértábla eltér egymástól elég jelentős mértékben. Minden egyetemre szakonként, beosztásonként megvan ez a szám, tehát ezek azért nem ennyire rossz állapotok. Ha megnézzük, hogy az egyetemek pillanatnyi készpénzállománya mennyi, valahol 280-300 milliárd forint környékén van, és jelentős része kutatási forrás, ezek azért ezt alkalmassá teszik. De abban egyetértünk, hogy valóban ezzel majd foglalkozni fogunk, úgy, mint néhány más dologgal, ami a felsőoktatásra vonatkozik.

Kunhalmi képviselő asszony, a felsőoktatásban való részvétel. Az a helyzet, hogy az utolsó felvételi időszakban ez a szám egészen jól nézett ki. Képviselő asszony nem említette a 2008-as számokat, javasolom megnézni, hogy akkor mennyi volt a felvettek és a jelentkezők száma. 2008-ban nem mi kormányoztunk, hanem mintha egy másik kormány lett volna, úgyhogy ott abban volt egy erőteljes beesés. *(Kunhalmi Ágnes: 2009-est említettem.)* Azt említette, nem a 2008-asat. Tehát a 2008-as, ami ott érdekes. Csak a koromból adódóan az emlékezetem okozza. Mindenesetre ebben van valóban egy hullámvész. Ha azt nézzük, hogy nagyjából 90 ezer gyerek születik, ha az Európai Unió által kitűzött 40 százalékos adott korosztályos célt akarjuk elérni, akkor azért nagyon komoly számok jönnek ki, és van feladatunk. Az egyik feladat a lemorzsolódás csökkentése. 20-25 százalékos lemorzsolódást nem fogjuk tudni tartani, 90 ezer gyerekből a fele, sőt több mint a fele egyetemre kell hogy járjon, ami nem baj önmagában, ha a munkaerőpiac ezt igényli, csak ezzel a 40 százalékkal mondjuk, az angolok elkezdtek visszahátrálni ebből a dologból, tehát azt mondták, hogy olyan gyorsan az a hatás, amit vélelmezett az Európai Unió, nem jött el. Németországban pont ugyanaz az arány, mint nálunk. Azt mondani, hogy a német társadalom nem működne jól, mert harmincegynéhány százalék a felsőfokú végzettséggel rendelkezők aránya, azt nem nagyon lehet. Tehát ez mindig relatív, hogy éppen mire mondjuk ezt. Tehát ezekkel a számokkal vigyázni kell. Mondom, az angolok most elkezdtek visszagyalogolni.

Szakképzés. Igen, valóban volt egy olyan munkaanyag, ez a Szakképzési Innovációs Tanács, ott nagyon sokan ülnek, 40 különböző szervezet vesz részt, és volt valóban ilyenfajta javaslat, hogy állítsuk vissza 17 évre. Megint itt a végzettség a fontos. Ausztriában 15 év, de viszont Ausztriában szintén a szülőnek a kötelezettsége, hogy 18 éves koráig neki meg kell tenni mindent annak érdekében - nyilván az állammal együtt -, hogy a gyerek szerezzon valamilyen szakképzettséget. Na, ezt mondtuk mi is, tehát itt csak erről van szó.

Ami a közoktatásra vonatkozó kérdését illeti: értettem benne az élcet, de az a helyzet, hogy többféleképpen lehet minisztériumokat felépíteni, itt az a döntés született - és ha megnézzük, hogy Európában hogy néznek ki, eléggé széles a portfólió -, hogy azokat a képzési ágakat, amelyek a munkaerőpiaccal, amit az ITM leképez, tehát a gazdasági minisztérium és az ITM, sok minden más mellett, azokat a képzési ágakat, ami egyébként közvetlen munkaerőpiaci kapcsolatban, és a munkaerőpiac igényének a megjelenítése fontos, az lehet egy másik minisztériumnál. Én azt gondolom, hogy az interfész a szakképzés rendszerében egy jól meghatározott interfész. Meg ez ugyanannak a kormánynak két minisztériumát jelenti, tehát egy csomó közös ügyünk van az Oktatási Hivataltól kezdve egy sor minden, tehát ez igazán nem okoz ilyenfajta kommunikációs gondot.

Hogyan tettük a kiskorú gyerekeket munkavállalókká? Alapvetően ők nem dolgoznak, az nagyon nagy hiba, ha őket a vállalatnál dolgoztatják, nekik nem lehet, ők gyakorlaton vesznek részt, és őket képezni kell, ez nagyon fontos dolog. Ez igaz az egyetemi duális képzésre is, hogy azért minősítjük a képzőhelyeket, hogy ők képezzék, tehát ott tanulnak, tehát még nem is gyakornokok igazán, hanem ők munkavállalók, akik egyébként tanulnak. Tehát ilyen értelemben ez egy másfajta megközelítést jelent. Ausztriában van olyan iskolatípus, ahol a munkahely alkalmazza a gyermeket, ő valóban munkavállaló, és ő küldi el tanulni. Tehát ez valahol a kettő között van. Többfajta megoldása van, szerintem a mi rendszerünk ebből a szempontból talán jobb.

A Corvinus-modellről beszéltünk.

A kancellár. A kancellár... Tehát a Corvinusnak a modellje, az egy másfajta modell, az nem egy állami fenntartású intézmény, hanem az, ha úgy tetszik, egy magánintézmény, tehát egészen más módon működik. Ott csak lemásoltuk azt, ami mondjuk egy amerikai egyetemnek az ilyenfajta struktúrája. Egyébként ott is van kancellár, tehát az egyetemvezetés három főből állhat: van egy elnök, van egy rektor - az elnök és a rektor funkció lehet egyben -, és van egy kancellár ugyanígy, és van egy fenntartói testület, amely az alapítványnak a kuratóriumát jelenti. A kancellári feladatra egyébként főleg azért volt szükség, mert szerettük volna megérteni, hogy hogyan működnek az egyetemek, például egy ilyen fenntartóváltáshoz ez szükséges, mert ott azért hibát is lehet elkövetni.

Ami az ELKH-t illeti, több helyen felmerült itt, hogy az ELKH nem működik: ha nem működne az ELKH-nak bármelyik része, de akármilyen picike része is, abban a pillanatban a sajtóban erről polemizálnánk; de nem polemizálunk, tehát nincs olyan sajtóhír, hogy nem kapnak bért, nincs olyan sajtóhír, hogy nem működik a minősítési rendszer, tehát nincs semmiféle sajtóhír, ami azt jelenti, hogy az ELKH működik, hiszen nincs ezzel kapcsolatos hír. Miután én egyébként szándékosan nem kívánok beavatkozni az ELKH ügyébe, mert nem feladatom, jogilag sincs rá lehetőségem, ezért a sajtóból tájékozódok, és mint hogyha ott egyébként nyugalom lenne, tehát nincs az a fajta nemzethalál, amit vizionáltunk, az a nemzethalál, amit vizionáltunk, hogy, úristen, hányan fognak elmenni; azt speciel véletlenül tudom, hogy a fluktuáció nem változott az előző, tehát a korábbi fluktuációhoz képest, tehát nem mentek el többen, és amennyire tudom, az ELKH-nak az IT-je pont azon dolgozik, hogy

kialakítsa az ELKH-nak a kutatási stratégiáját, kialakítsa az allokációs rendszerét, de ugye, azért azt a képviselő úr is tudja, mert egyetemen is szokott néha dolgozni, szóval hogy az a helyzet (*Közbeszólás az ellenzéki képviselők soraiból.*), hogy ezek az ügyek azért nem nagyon gyorsak.

Itt a cél az volt a múltban, hogy január 1-jétől lesz működési forma, és ezek odáig kell hogy meglegyenek. Erre az évre vonatkozóan az Akadémia elnökével való megállapodásunknak megfelelően minden ugyanúgy maradt, ahogy egyébként az előtte volt, mert ez volt az ő kérésük, a finanszírozás is meg a struktúra is. Egy az egyben kerültek át a kutatóintézetek, ha megnézi a március 8-ai aláírt papírunkat, abban ezek mind szépen benne vannak, az is benne van, hogy minden kutatóintézet egy az egyben kerül át, és utána mindenfajta módosítás majd az ELKH-n belül történik, és ezen dolgoznak. Tehát én annak örülök, hogy nincsenek sajtóhírek, mert az azt jelenti, hogy akkor működik a szervezet, úgyhogy itt ebben nem értünk egyet.

Az pedig, hogy forrásra van szükség az alap- meg az alkalmazott kutatásnál is, az így van egyébként, tehát ezért emeltük 25 százalékkal a jövő évi támogatást, és szeretnénk ugyanezzel a 25 százalékkal 2021-ben is meg 2022-ben is megemelni azért, hogy visszatérjünk a 2003 óta be nem tartott megállapodásunkra.

Hogyan, kik jöttek át az MTA-tól? Tulajdonképpen akik korábban ezzel a résszel foglalkoztak, ők jöttek át, tehát itt nem volt nagyon nagy csoda. Néhányan nem vállalták, a jelentős részük, azt hiszem, talán 90 százalékuk az MTA-tól jött át, és ma az ELKH alkalmazottja, tehát nem történt semmi.

Ami az e-sportot illeti, - hogy mondjam? - hajlamosak vagyunk az e-sportot számítógépes játékká degradálni, de az e-sport nem az. Én sem értettem egy darabig, én is úgy gondoltam, hogy most mit foglalkozunk ezzel az üggyel, de az a helyzet, hogy ha nem autóversenyzésről beszélünk - bár egyébként egy csomó képességet, reakciót, nem tudom mit nagyon jól lehet fejleszteni ezzel -, van egy csomó olyan sport, ahol egyébként a virtuális valóságon keresztül, ami már az e-sport kategóriája, mondjuk egy szemüvegen keresztül egy csomó olyan input érkezik, amelyre én tudok fizikailag reagálni. Most mondhatnék erre példákat, hogy a karatében a Kata, az például tipikusan ilyen, az egy ilyen formagyakorlat, de az már az e-sport kategóriája, és attól ugyanúgy izzadunk, és ugyanúgy feladatot végzünk el. Tehát ennek a hatásait próbáljuk megnézni.

A hátrányos helyzetű területekről kérdezett. Az egyik slide-on talán szerepelt egy paszabi mintaprojekt, amely ugyan másra vonatkozott, de elkezdtünk a szakképzési központtal együtt egy olyan folyamatot, hogy pont ezekben a falvakban alsó, felső tagozatos gyerekeknek, tehát fiatal közmunkásoknak is számítástechnikai képzéseket végrehajtani. Zseniálisan működik. Lego-matematika, Lego-robot, Lego-drón, zseniálisan működnek, tehát speciel pont az ő helyzetükben kezdtük ezt el. (*Dr. Vinnai Győző: Meg tudom erősíteni.*) Ha Vinnai képviselő úr meg tudja erősíteni, akkor ezt köszönöm. Paszab pedig egy olyan település, mint Sajókaza körülbelül. (*Dr. Vinnai Győző: Így van.*)

És akkor a WSF, tehát a World Science Forum, hogy azon én miért nem voltam ott. Ez elég jól megjelent szerintem a mai Magyar Nemzetben, de azért elmondanám, hogy az a helyzet, hogy nem kaptam meghívót. Tehát először is Áder elnök úr nyitotta meg, a magyar kormány 250 millió forintot adott a költségvetésben ennek a megrendezésére, tehát ezt nem az Akadémia fizette, mielőtt még félreértanénk, és én kaptam a rendezvény előtt, azt hiszem, talán egy héttel vagy két héttel egy meghívót, amelyben az volt benne, hogy ha van kedvem eljönni, akkor jöjjenek el, regisztráljak valamilyen weblapon, és nézzem meg a programot. Na most, ebből úgy gondoltam, hogy részben két... Nem akarom túlértékelni a minisztereknek az elfoglaltságát, de az a helyzet, hogy azért a minisztereknek van némi elfoglaltsága, nekem konkrétan

reggel 5 órától este 10-ig karácsonyig be van tervezve a naptáram, és már a január is, tehát abban nem volt lehetőség arra, hogy úgy látogatóként elmenjek. Ha időben kaptam volna felkérést Lovász elnök úrtól, hogy tartsak bármilyen előadást abban a tárgykörben, akkor azt nyilván beterveztem volna, de előtte két héttel ez már nem ment sajnos. A képviselő úr mosolyog, nem javaslom ezt a mosolyt, azért nem javaslom, mert az a helyzet, hogy Lovász elnök úrnak is volt egy ilyen esete, a Széchenyi-díjasok vacsoráját mondta le egy héttel a Széchenyi-díjasok vacsorája előtt külföldi útra való hivatkozással, tehát nem annyira csak a kormánytagokra igazak ezek az ügyek, hanem egy akadémiai elnöknek is lehet ilyenfajta feladata. Úgyhogy erről szólt a dolog. Tehát ha kapok meghívót, és van feladatom, akkor én ezeken ott szoktam lenni, elég szorgalmas miniszter vagyok, tehát én mindenhol elmegyek, különösen egyébként az ilyen típusú rendezvényekre - de itt nem kaptam meghívót. Áder elnök urat hívták meg, én azt gondolom, a Magyar Köztársaság elnöke adekvát személy erre a dologra, ennyi, erről a WSF-ről ennyit szerettem volna csak mondani. Úgyhogy én mentem volna, hogyha meghívják, de miután egy héttel vagy két héttel korábban hívtak meg, így nem tudtam vele mit kezdeni.

Dunai Mónika, a kutatóintézet-hálózat átalakítása - részben válaszoltam rá. Tehát mindenfajta világegés megszűnt, úgy tűnik. Hogy ez így rendben van-e, vagy sem, azt nem tudom, de Freund Tamás - aki a sajtóban megjelent levél szerint nem az én barátom, tehát látható módon abban a levélben, amelyet ő írt, és amely nyilvánosságra került, kritizált mindent, amit én csináltam, tehát konkrétan azt mondta, hogy ez nem fog működni - ugyanabban a cikkben, amelyben ő erre hivatkozott, azt mondta, hogy de mégis működik. Tehát hogyha előtte megfogalmazta a kétségeit, utána pedig azt mondta, hogy mégis működik, akkor lehet, hogy a struktúra így egyébként rendben van.

Ami a kiegészítő forrást illeti, a jövő évi pályázati stratégiának most kezdődik meg a társadalmi egyeztetése a különböző érdekeltekkel, azt hiszem, talán pont a jövő héten. A jelen javaslat az, hogy jelentős mértékben ezt a forrást egy kis rész kivételével - az nagyjából 10 milliárd forint -, tehát 22 milliárd forintot alap- és alkalmazott kutatásra kíván a hivatal fordítani. Itt olyan pályázatoknak a finanszírozásáról van szó, mint az Élvonal, ezt újra kiírtuk, az OTKA megemlése, van egy új konstrukció, ezt Nemzeti Laboratóriumnak hívják - ez egy kicsit olyan, mint az agyprogram annak idején -, az említett FIEK átalakul egy kompetenciaközponttá, tehát ezeknek a finanszírozására, de jelentős mértékben egyébként az alap kutatás és az alkalmazott kutatás finanszírozására fogjuk fordítani.

A képviselő asszony megkérdezte a kínai és német együttműködést. A sajtóban szerintem ezt jól leírtuk. Részben Kínával alakul egy érdekes viszony, aminek van oktatási-kutatási vetülete is. Az egyik oktatási vetület a Fudan Egyetemmel való együttműködésnek a kialakítása, amely létezik egyébként ma is, tehát a Corvinus Egyetem Double Degree programokat indított a Fudan Egyetemmel, de a Fudan Egyetemnek van távolabbi célja is: egy európai intézmény létrehozása, és az egyik lehetőség Magyarország. Én azt gondolom, hogy ha a világ 40. legjobb egyeteme úgy gondolja, hogy Kínán kívül Európában szeretne egy saját intézményt, akkor az mindenképpen olyan dolog, amit mindenféleképpen meg kell fontolni.

Ugyanez a helyzet Németországgal is meg sok más országgal is. Itt több munkacsoportunk van, a német kormányral - ez egy egy évvel ezelőtti megállapodásnak az eredménye -, ezek közül az egyik az innovációs munkacsoport. Az innovációs munkacsoportnak a jövő héten lesz az utolsó látogatása Magyarországon, és akkor meg fogunk abban állapodni, hogy milyen területeken akarunk együttműködni - ezeket egyébként már megtaláltuk -, és valamikor, talán január elején Karliczek miniszter asszonnyal fogjuk erre a végső igent rámondani.

Úgyhogy ez halad előre. Itt olyan területekről beszélünk, mint az autonóm gépek területe, a rákkutatás egy kifejezetten fontos dolog, a lézerfizika, szeretnénk, ha Németország megjelenne a szegedi lézerközpontban, idetartoznak a kvantumtechnológiák, nem feltétlenül kvantumcomputing, kvantumszimuláció, kvantumkommunikáció kérdése, itt már felépítettük azokat a kapcsolatokat, amelyek a releváns német és magyar egyetemek, illetve intézmények között vannak. Van már a Fraunhofer Intézetnek egy magyarországi cége, szeretnénk egy önálló Fraunhofer intézetet, ez is része ennek a diszkussciónak, tehát ezzel haladunk előre.

Szabó Szabolcs képviselő úr, a Corvinus-modellről beszéltünk.

A karok jelentősége. Ebben azért megoszlanak a vélemények. Ha megkérdezi Bódis rektor urat, ő elmondja, hogy mi az ő véleménye a karokról. Az enyém is az, hogy én azt gondolom, hogy a kar jelen pillanatban pont azt az interdiszciplinaritást, amit egyébként a világunk leképez, nem szolgálja.

A Műszaki Egyetemen szintén egy erőteljesen kari struktúra van. Ezt megpróbáltuk jóval korábban még feloldani, azért ez a struktúra védekezik. A Corvinus Egyetem, úgy tűnik, hogy ezt a lépést megtette. Tehát én is azt gondolom, hogy nem kell a kar mint szervezeti egység, az egyetem az egyetem, nem karoknak a halmaza. Az ELTE egyébként szerintem pontosan amiatt szenved - tegnap este voltam a TTK vezetői kollégiumán -, mert ez a merev kari struktúra létezik. De ez legyen az ELTE problémája, Az én magánvéleményem az, hogy sürgősen a karok, és karok nélkül, intézeti formában egy sokkal jobb működést lehet elérni. Azt hiszem, a Corvinuson ez történt.

Ami az MTA átvilágítását illeti: az egy sajátos átvilágítás volt, de nem volt haszontalan az a munka, annak a munkának az eredményét, gondolom, most figyelembe veszik az IT-tagok azzal, ha majd kialakítják a következő struktúrát. De ez már az ő ügyük.

Gréczy Zsolt képviselő úr, hányan jutnak be. Ez a Corvinus Egyetem döntése. Tehát egy egyetem sokféle döntést hozhat, végezhet tömegképzést, és akkor azt mondja, hogy minél többen jussanak be, épülete van, infrastruktúrája van, oktatókat tud fölvenni, vagy dönthet úgy, hogy minőségibb képzést folytat és nem tömeg-, hanem egyfajta elitképzést folytat. Ez az ő ügye. Ahogy itt mondtam, 40 százaléka a hallgatóknak csak államilag finanszírozott, a többi egyébként is költségtérítéses. Szerintem, ha ezt az arányt megtartják, és erre az állam odaadta előre az elkövetkező időszakra a pénzt, akkor az egy jó arány. Azt is kell azért tudni, hogy a Corvinus Egyetem diplomájáért a hallgatók bármit fizetnek. Tehát a Corvinus Egyetem brandje annyira erős, hogy a hallgatók lemennek Székesfehérvárra, hogy Corvinus egyetemi diplomát tudjanak kapni. Ugyanúgy, mint az ELTE-nél is. Amióta az ELTE átvette Szombathelyet, azóta Szombathely attraktívává vált, mert ELTE-s diplomát kapni Szombathelyen. Ez a Corvinus alapítványának és a Corvinus menedzsmentjének a döntése, hogy ők melyik irányt akarják vállalni. Én azt gondolom, hogy a jelenlegi infrastruktúrájuk a mostani létszámot továbbra is tudja biztosítani.

Az, hogy vállalatként működik, ezt nem hiszem, egy egyetem nem tud vállalatként működni. És ha valaki vállalatként akar egyetemet működtetni, az elég nagy hibát követ el. Itt inkább csak arról van szó, hogy megjelentek olyan megoldások az egyetem irányításában, ami korábban nem volt. De ezek csak megoldások, ez semmiben nem különbözik egy amerikai egyetemről. Ez speciel egy elnöknek a személye, ami fura volt, hogy van olyan ember, aki az egyetem egyéb ügyeivel foglalkozik, amit egy rektor nem szükségszerűen tesz.

Tehát hogy cégek szállnak be, ez nem baj. Ha megnézzük, most csak maradjunk a finanszírozásnál, egy magán amerikai egyetem úgy működik, hogy 25 százalék tandíjbevétele van körülbelül, ez nem általános persze, 25 százalék az a

bevétel, amit a különböző grantekből kap, 25 százaléka a bevételeinek direkt munkából származik és 25 százalék pedig adomány. Egy állami egyetemnek senki nem ad semmit. Azért nem, mert az államnak adja. Szingapúrban, ami demokrácia - tudjuk, a demokrácia milyen -, ott sem államiak az egyetemek, azért, mert azt mondták, hogy egyébként ezeket nem lehet jól fejleszteni, mert nem jelenik meg ez az utolsó 25 százalék, tehát ez a donáció. Abban bízunk, hogy ez például a Corvinusnál megjelenik nagyon gyorsan, és a többi is át tudja venni.

L. Simon képviselő úr, Katona József Színház, egyetem belső folyamatai. Az a helyzet, hogy ezen a Színművészeti Egyetem egyszer már túljutott, azt hiszem, Marton Lászlónak volt valami hasonló ügye talán három évvel ezelőtt, akkor még én voltam a felsőoktatási államtitkár... (*L. Simon László: Akkor csak a Martont vizsgálták.*) De nem csak a Martont vizsgálták, akkor az egyetem létrehozta azokat a belső folyamatokat, amelyek ahhoz voltak szükségesek, hogy ilyen ne fordulhasson elő még egyszer. Államtitkár úr egyébként kérte az egyetemet ennek a vizsgálatnak a lefolytatására. Én abban bízom, hogy az az erkölcsi, etikai kódex, illetve azok a tevéleges szabályok, amit létrehozta, az remélhetőleg elkerülhetővé teszi ezeket az ügyeket, ami viszont valóban egy nem akceptálható dolog, tehát sok mindent értünk, ennek ellenére az az egyetem oktatási portfóliójának nem az eleme, hogy ilyen helyzetbe hozzanak hölgyeket vagy urakat, tehát ne különböztessünk meg itt senkit sem. Tehát a vizsgálat zajlik, erről kértünk információt.

Földi képviselő úr. Én is úgy gondolom, hogy a technikum, szakképzés a helyére került. Nemcsak azért, mert már volt ilyen Magyarországon, hanem mert valóban a munkaerőpiac egy ilyenfajta dolgot igényel. Ugye, a technikum egy más intézmény, itt a 4+1 és az öt nem ugyanaz. (*Szabó Szabolcs: A kötelező plusz egy.*) Tehát öt évig tart az iskola, és öt év után kapja meg az érettségit. Előrehozott érettségit tehet, és ötödik év végén van meg a szakképzettsége. Ez volt a cél, tehát ez volt az, amit az ipar igényelt. Ha megnézzük a német szakképzési rendszert, ott ehhez képest gyakorlatilag kismillió egyéb megoldás létezik. Mi úgy gondoltuk, hogy ennek van Magyarországon hagyománya, akkor tegyük ezt így. Az egyetemre történő bekerülés az ennek egy viszonylag jó következménye.

Amit itt még megtennénk, és itt Hoppál képviselő úrhoz csatlakoznék, illetve Pósnán képviselő úrhoz, ez az egyetemi fenntartású intézmények kérdése. Jelen pillanatban alaphelyzetben a tanárképző karokhoz tartoznak köznevelési intézmények mint gyakorló intézmény. Ez aztán megváltozott valamikor tavaly szeptemberben, Kásler miniszter úrral megállapodtunk abban, hogy az egészségügyi szakképző intézmények is egyetemhez tartoznak. Erre Pécsen van egy nagyon jó modell, és ezt a modellt szeretnénk továbbvinni, tehát szeretnénk azt, ha egyetemekhez generálisan tartozhatnának technikum típusú szakképző intézmények. Pontosan amiatt, hogyha 14 éves korban bekerül a gyerek az intézménybe, és majd valamikor huszonvalahány éves korában kikerül az egyetemről, ami az intézményhez kapcsolódik. Erre van egy kezdeményezés, sőt kettő, az egyik Esztergomból, a másik pedig Székesfehérvárról, ahol fizikailag is a Széchenyi Szakközépiskola ott van, ahol az Óbudai Egyetem. Tehát erre vannak különböző megoldások.

Az, hogy egy egységes típusú rendszerünk legyen: egyik országnak sincs, reagálni kell valamilyen módon, ez például egy jó reakciót fog majd jelenteni.

Hoppál képviselő úr kérdezett az innovációs ökoszisztéma építéséről. Itt két budapesti science parkról beszélünk, az egyik a Semmelweis köré tervezett, alapvetően egészségtudományi, egészségipari science park, a másik pedig a Műszaki Egyetem és az ELTE környékére, tehát fizikailag is odatervezett, alapvetően inkább technológiai típusú science park. Ennek készen van a koncepciója. Készen van a Pécsi Egyetem mellé tervezett science park koncepciója is. Ugye, ez egy része a dél-

magyarországi fejlesztési tervnek, külön jelenítjük meg. A szegedit már a kormány látta, és bizonyos elemeit már elfogadta. A debrecenit a kormány látta, bizonyos elemeit elfogadta. A miskolci elkészülés alatt van, ott még van egy-két nyitott kérdésünk, de nem fog sokáig tartani. A győri szintén. És most a zalaegerszegit írjuk. És a Semmelweis Egyetemét kell még összeraknunk, annak is megvannak az elemei. Szeretnénk egyszerre a kormány elé vinni valamikor január második felében, január végén ezek meg fognak jelenni a kormány előtt.

Ideraktak egy cetlit, hogy indulni kellene, mert van egy következő bizottsági meghallgatásunk, a Fenntartható bizottság előtt.

A gyakorlók működtetésének a szabályai. Erre most nem tudok válaszolni, de a felvetés, azt gondolom, hogy jogos, mert inkább tartoznak a tanárképző egyetemekhez. Miután úgyis folyik a tanárképzés tartalmi továbbfejlesztése, abban ezt megfontoljuk mindenképpen. És köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszter úrnak, államtitkár asszonyoknak, államtitkár uraknak.

Az ülés berekesztése

A mostani bizottsági ülés véget ért. Felhívom a figyelmet, hogy délután kettőkor már az Irodaházban újra bizottsági ülést tartunk. Tisztelettel várok mindenkit. Köszönöm szépen.

(Az ülés befejezésének időpontja: 13 óra 18 perc)

Dr. Pósn László
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Szűcs Dóra, Podmaniczki Ildikó és Molnár Emese